

אחר כתבתו כדי שלא יהא מחורר קצצה ויכתוב עקר שם הכעל ואם יש לו
שם שמות יכתוב שם העקר שלו ויכתוב דמתקרי פלוני וכן אם יש לו שם
שמות יכתוב שם העקר שלה ויכתוב דמתקרי פלוני ועריך שיכתוב
שם עירו ושם עירה שגילו שם ושם העיר שהם דרים שם עבשיו במקום
הסניבה ושם הנדירות ויכתוב כל שם אחר ונחטא דאית לי ולאבדתי ולא
ולאתי ולא תדעיהו דאבהתי ואידך וין דוכדן וין דתדנכן ופיטורין ושכונן
ועריך שיכתוב הא דלמחר פתוחה שלא לעשות במית ויכתוב להעבא
הא וכן לאיתגסבא באקס ויכתוב תצבין בן יודין וכן תהויין ויכתוב ודן
כלא יוד וכן מטא כלא יוד בן המס והטן וכן למחר כלא יוד בן המס והמס
ויכתוב ברת משה וישראל בשטה אחרת ולא יכתוב בוס ויתחם כללה דין מו
מוקדם פסול ועריך שרטוט ואחר שיכתוב ויתחם יתחם לה בעלה מידו מידה
כפף שם עדים ויאמר לה הרי זה ערך קדם שיתחם לה ימתן עד שיתייבש
הדין שלא יהא כתב שיכול להודיע

זה עוסק הגט לרשאל

ביום פלוני בכך וכך לירח פלוני

בשנת כך וכך לירח פלוני למענין דהעלמא למימנ ביה במקום
פלוני איך אנו פבס דממתא פלוני דאית ליה ודריטא השתא במקום פלוני
דכל נהר פלוני מותבהא בן פלוני דמקום פלוני דעל נהר פלוני מותבהא וכל
שם אחר ונחטא דאית לי ולאבדתי ולא תדעיהו דאבהתי ואידך וין דוכדן
ועריך שיכתוב הא דלמחר פתוחה שלא לעשות במית ויכתוב להעבא
הא וכן לאיתגסבא באקס ויכתוב תצבין בן יודין וכן תהויין ויכתוב ודן
כלא יוד וכן מטא כלא יוד בן המס והטן וכן למחר כלא יוד בן המס והמס
ויכתוב ברת משה וישראל בשטה אחרת ולא יכתוב בוס ויתחם כללה דין מו
מוקדם פסול ועריך שרטוט ואחר שיכתוב ויתחם יתחם לה בעלה מידו מידה
כפף שם עדים ויאמר לה הרי זה ערך קדם שיתחם לה ימתן עד שיתייבש
הדין שלא יהא כתב שיכול להודיע

דאית ליה דמתקרי
פלוני וכן נחטא
דאית לי ולאבדתי

והא

גם הם יחתמו שלש האשה והיא ועדיכון לחתום זה בפני זה וכן ירשנה
 בנתינתו חס הוא עומד במקום אחד יסול ליתן מידו ליהוה וכשתתן לה צריצין
 שנים לקדושת קורס שיתגן לה ואמר שקראוהו עתה לה בפני שנים וערך שיאמ
 לה בשמחה שעתה לה הרי זה נשך ואם היא בושה לקבל ממנו תמנה שליו
 לקבל לה הנשך מיד עשה והעשה השליש בפני עדים כשרים ואמר לו קבל
 לי נשך מיד בעלי פלוני או תאמר לו בלשון פלוני דייקמי נשך או פרימי נשך
 המיין מדינו פלוני וכן אם הוא אינו עולה במדינה תמנה שליח קבלה כענין
 זה לקבל לה נשך מיד בעלה בסמך מקום שהוא הבעל עתה לשליח ואמר לו
 בפני עדים כשרים קבל נשך לאשתו כמו שאמרה והשליח יביאנו לאשתו ואמר
 אם תרצה היא להביאן לבד ולסמך לה מעשה כזה דין שראוי ביהוה נשך סמך
 סמך וכתבון חמשים הקשות ביהוה עב

והאלה פופס הגט מרשון הרי מקורביל זה

אך צריכה כתובה וזה

בכר כטבת בכר וכר לידה פלוני טנת כך וכר לבדיאת עולם למען

שאנו מושך כאן בקדש פלוני מתא דיתבא על נהר פלוני ועל

ברות ועל מי מעינות אנה פלוני המכונה פלוני בר פלוני העומד היום

במקום פלוני מתא דיתבא על נהר פלוני ועל נהר פלוני צריכה בדיעות נפלא

בדיא אנכסא שבקית ופשיית ותרובית יתבי לבי אתה אבתתי פלוני רש

בחר פלוני העומד היום בקדש פלוני מתא דיתבא על נהר פלוני ועל מי

מעינות דהית אגרת מן קדמת דנא וברן פשיית ושבקית ותרובית יתבי

די תרובית דהית ושלטאה כענין למהר לה תגסא לכל נהר דיתבא

ואנש לא ימחא בדיים מן שמי מן יומא דנא ולעלם והדי את מונת דל

אדם ודן דהו לבי מנאי ספר תיכוסין ואנשת שבקין ונש פישודין כרת

משה וישראל ויחתמו העדים זה תחת זה פלוני בל פלוני עד

וצריך שיחא הנש מקתבה וזה דבעת כותבה תמנה והסורת

לא יכתוב ודין הוד לא ודן בלא יודי ולא יכתוב באינת בוד

אלא ואנת בלא יודי די תבין ודין לבד יודי שלי ושל מי וכן דיתבא

ולמהר בלא יודי ויתבא דנש של הא שלא ידא סחית דמשמע למח

שמו מוחא ושלטא ויאריך ויו של וכדן ושל ומנכות ושל מנכות ושל

שבקין ושל פשוט דין וילתם להעטבא בלא ולא להעטבא בלא דמח

לא תגסא והן כתב וערך למעטב למען בחד יודי מן בלא ודי דיתבא

וזהו סוד
 וזהו סוד
 וזהו סוד

הער יוד דתובה אחרת היא כי במקום הישבת ועל מי מענות בחד יוד ואם יש
ספק בזה בורות יסעם מי בורות פלג בר רבי שלם ואם יש טעם אחד קדש יסעם
דמחרי פלוג ואם למן המכונה העומדת ביון ויש שאין מקפידין ואם אינה
בעיר אין סומכין מקום האשה כלל הראשון נשכית ופטרית והשני פטרית ונשכית
פטרית בלא יין ומדכין הוא יין ודולה יתכן יין יין ליכ' ב יודין והאודבלי כת
בלא יוד דלא לשכב על כי אמת אנהגת וכן בשאר ליכ' אין לחוש והרף כתב
בסע רבי יח' דיש לכתוב בו יוד כמו היטלי לל האשליכ' וכן נהנכח עם הד
משה בר עזרע ועלה נידו' אנהגת בלא יוד וכדן וין דולה ולא יומר מדי כדי
שלא יראה למן פטרית נשכית ומרסית וין נדולה יתכן ביד ליכ' ביד
דימיון ה יודין וכן נדולה הן די כמו אשר וכן די מרביין בה יודין וכן נדולה
נפשיכי יוד בלמעט ויש שאין מקפידין למהך בהא ואלא יוד להתלסב
בהא ובלא יוד ויש סומכין ביד ואש בלא יוד ימחא באשך לטון ממחא והד
יח' כתב בלא יוד לא נהנ' והרף בסע ד יקר כתב בלף והאודבלי אל כי ב
בשט מקומות הוא ברטש אחד סעב בהא ואחד סעב בלף לפיכך אין
חשש מזהר' ביון תרסין ביון נדולה ובלא יוד בן בלען והר' ויש סומכין
ומדכין שביקין פטורין בב יודין אך בטופס טעמם בו רבי יח' כתב
כל בוד אחרת האמרוה לבד וכן אומ' הרף ול ואם יש עה אחד או שטס
או שטס א הכל יריך לכתוב על עה פלוג ופלוג אפי' הם דמוקסין מן הער
יומר מומחז ביון שספק הער מהס' תשובה טעם להרשבא ול' כבד
ראית שכתבת את בשם רב והא' ויון ומסמן סל גדולי הראשונים ול' סלגאות
הקדוקין שאמרו שם בפר המבש' לכתוב בן ולא לכתוב כן אינו לא טעם
הבע' וערעד או שכתב המנהג הבע' בעצמו הו' או טעה הבע' לסוף למח'
כן דהשתא יש לחוש שטס בצורה כתב כן כדי לתפסלו הא לאו הכי טעור
סוף הוא ואין לחוש כט' במסירות דאם כתב למעבא בלא הו' אפי' חסר כל
התיבה אינו לואה כנה פסול שהדי יש בו והדי את מומדת לבס ארס ונכאמר
בבומבי טופס יושן שערך לשייר מקום שם האיש והאשה ואם שמואל
אף מקום הדי את מומדת לבס ארס לא אמרו לשייר מקום להתעבא ופ'
לא יתנה שם ההקפדה אלא ביון הו' ללף דלא לכתוב לאתעבא ומשמע לא
תעבא ואפי' הכי אין אף פסל' כי לא בטא הבע' וערעד' ופ' באות דבוקה
איה דואה כב' ההקפדה לא שטוב ליהוד' לכתחלה ואף ממה שאמרו שם
פ' בן טעה לטעה מהו דאקש' ומפוק ל' דספר אחד אמ' דחמא ולא שטס
ושלטה ספרים' ופרקין לא עריכא דמעדי משמע מפשטן של דברי

דמעה כן דנדקן אומות דמלכות באומות דמלכותה כן יצאיה של
 דמעה או קל חלק דבק באומות שלמות ואפי הכי סדד עבד על כמב זל
 כהשבה אין כותבין סה האיש אן שס האשה בשט שטין לא בשטרה אחת וחד
 וקאיה מהא דאמרין פקדן אן טריות דס אחד כן כד לעמוד בחר שטה
 פקדן ליה בדי שטין לא פקדן לה לא אי אפיס קא לא מקרייא כתיבה
 ופנ נמי כתוב וכתב לה עב
דין כתיבת הימים של גט
כהלכתו כר יסע
 בשלטי בדביע בחמישי ביום באמצע יום ראשון יכתוב
 באחד בשבת יכתוב יום ביום אחד לירח פלוני בשט ימים בשלטה ימים

בארבעה ימים בחמשה ימים בששה בשבעה במשנה בעשרה בעשר
 ימים באחד עשר יום בשנים עשר יום בשלטה עשר יום בעשרים יום באחד
 ועשרים יום בשנים ועשרים בשלטה ועשרים בארבעה ועשרים בחמשה
 עשרה בשבעה בחמשה בחמשה ועשרים יום ואם יהיה דין ב ימים
 אם יכתוב הן בעס טע יכתוב ביום אחד לירח פלוני מן לפקדן חשבון
 מיום שט ואם יכתוב הן ביום ראשון עתה לכתוב בשלטי יום לירח
 פלוני שהוא יום ראשון לירח פלוני ונראה למוציא דין שט לחוש וטוב
 להחמיר ללחמית עד יום שט למחרת שלא ליכתב בשום טענה נפק ואם
 אומה טעה עבור ונסתב באדד יכתוב לירח אדד ראשון ונמך כן בשט
 יכתוב לירח אדד שט
 נמצאנו בהשבה שיה לראב"ד מעבד סב
 האריות דהיא דאיכא כהנות אסד אי ע לכתוב דכתבין ביה יומא
 יחא נבד מקלע תדי יומי בדיש ידמא מעב מיום ראשון מחדש פגס
 ואעפ שהיא עבדו למדש היוצאין אעפ דלפי מועדות מלכ מיום שט
 ושמעתי ממך לדרך מפי ל אברהם בד משה מרדכי ולא אכל ביום ההוא
 השט לחם וזל מלל דלפני מלכ מיום ראשון ועד הביא דאיה בשט
 חס אחד מהא דרביטין במלכת סלכות פקדן מי שהיה שולח שר
 ששים תעהו תדי שטרי דפסי קמי דב יוסף חר הוה סנוב בחמשה
 בשן וחד הוה סנוב בה בשן סמא אוקמיה דב יוסף לטכיה דהאן
 דכתב ביה בחמשה בשן אמ ליה אדך נאנא אפסיד אמ ליה ידך עב
 החמנה אומ בר עשרים ומשנה את שמע מינה מדלא כתי אומר
 בר תלשן בשן את שהרי נסן מלא הא שמע מינה דלענין משן יום
 ראשון מדא חדש מחדש העבס הוא עב וכן נמי פסק הרשב"א זל בח
 בחרושין במסכת נדרים וכן נמי פסק אדוטנ מוריג דה שס טוב שסבוע

בארבעה עשר בחמשה
 עשר בשלטה עשר ביום
 בשלטה עשר יום
 יום בחמשה עשר יום

בשטרות וכו' וכן וכתובות מונן יום מיום ראשון של ראש חודש: ^{שם משפט הימים}

והאלף משפט השנים בלשון נקבה:

ב שנת חמשת לפים נאמה נשתים נשלש נארבע נמש נשבע נשמה
 (נשבע נעשר נאמה עשרה נשתים עשרה נשלש עשרה נארבע עשרה
 נחמש עשרה נשש עשרה נשבע עשרה נשמה עשרה נעשרים
 מכאן ואילך אמה נעשרים נשתים נעשרים נשש נשלש המטן הממוצע לשן נקבה:

האלף כל הדברים הצריכים על כתיבת הגט:

צריך שינוי הבעל לסופר לבתוב וכן לאשתו פלונית בפני עדים
 כשרים שלא יהיו העדים קרובים זה לזה ולא לבועל ולא לאשה

וקן הבעל אם כותבו יאמר לשם פלונית אשתי את כותבו: **וצריך**
 שיהיו העדים בשעת כתיבת הגט ולכל הפחות בשיטה

ראשונה ושיאמר הסופר בפני אומנם העדים את כותבו בשם פלונית
 בתו פלונית אשתי פלונית בת פלונית המכונה פלונית:

וצריך שיאמר הבעל לסופר לעשות ולכתוב הרבה וישן עד
 שיכתוב אתה כשר לדעת הרב המחמיר יותר ולכתובו מכתיבתו נסה

ולחתוך הקלף קודם הכתיבה ולשרטט מבדיל לא מאבד ייב שיטין ממנו וכן:
כתב הרשבה וכן כתוב פתאומית הנאומים וכן אצל מקובל

שאין עיכוב לפסול בדבר זה שלא מצינו דמיון בכל התלמוד
 עב' וכן זהו לשון כריתות מלשון בידושלמי מן נשי:

וצריך בשיטה אחת נדת משה וישראל נשיהא ארכו יתר
 על חבנו וארכו דרך כתיבתו ונבין שלא להקפיד:

וצריך שתהא כרין ספר ולכתוב האותיות מהלכתו ואם
 יש ספק יבוא תנוק להכיר אותם:

וצריך כותב בר רבי וחבר
 העשר או מימי נל

וצריך נדרות או בורות או מעינות ואפי' אם יהיה ספק מימי השן
 מתבוססת על נדה חוץ לשני ידיו לכתוב אותה:

וצריך לדרוך שיביא הקלף והדיו והקולמוס הסל לבועל
 האשה ואם יהיה לאשה תתן לאשה ויהיה משל:

וצריך לזכור שלא יעשה הבעל שליחות לזנות לכתוב
 דק הוא נעמי יצחק לסופר ולעדים נכבדים כתיבה נמה ושיחתבו:

וצריך שלא יהא שום טעווש ומחק בקץ ולתלות ההפ"ץ בדרעוהן
 וכן הקופין וטלא יכתוב על המחק ואם יתפל דיו ער
 האות במוסר לא יתקן ואתה מוטב חק מעלות אלמנ מליד ילי וכו' ו
 בהן לעשות מטיפה שפלה אמת שלימה אין בכך כלום וטעם כי זה חק ודרכו
 שיחממו העדים לשמה כמו שהסופר כותב ושיחממו
וצריך זה תחלה וזה נאם בפני זה וטלא יחממו דחוק מן הפל
 טע טעין ויכתבו על אחד שמותם עד כמו פלוט בן פלוט עד
 שתהא יד האשה פתוחה בשעת קבלת הפל וטלא
וצריך תחזיק יד האשה בקץ עד שיחמם בעלת מאילו בתוך
 ידה ושיהא יבש בשעת נתינת כדי שיהא דאוי להקיים
 לבטל כל מודעות לבטל ולמקדיה קודם נתינה ואחר
 נתינה ויעד להטיל חרס על הבטל ועל העמידים
וצריך שם טלא להוציא טע על הפל ואם היה נשבע הבטל
 ליתן נש שיתדלו קודם נתינת הפל שלא יהא דומה
 לאונס אך ערבון יתן אם ירצן שאין זה דומה לאונס אבל הדף על
כתב האוכלכלי שא אשה בארץ ישרא ונרטה בקפוטקיא
 נותן לה ממעות קפוטקיא דחשונות יותר לרבן שמעון בן
 נמליא קיי"ל בן דאמל כתובה דאודיתא **ואשה** הבאה לנזירות
 כתובתה אף מה שעליו שמין לה אם נרטה
 לדעונה ונכה כתובתה בלא שבעה ואין שמין לא מה שעליו אבל
 לאדם להחזיר נדושתו משגשגת לאחר ש' לא יוסר
אסור בעלה הראשון שלום לקחתה וכן מן האירוסין מזהמים
 וכן כל כוונא בזה וכן נמי כלב הדמסס ול' המב' ש את אשתו ונתקדשה
 לאחר אינש שלא נבעלה נאסרה על הראשון ואם החזירה הראשון
 ובעלה בוקר וקופין אותה להוציא טע לא יוכל בעלה הראשון וס' נתינת
 על אחד כלשהיא נדושה מומרת למורד לבעלה טע ובימרה לאי
 אחד הווייתה לאיש אחד דהיינו הידושין אסורה אחרת ואשר
 שניננה תמות בעלה נאסרה על בעלה שטאמ אחר אסור
 הוטמאה והדי נטמאה אלא אם הייתה אשת ישרא שטאסרה

נשלמו חלכות גיטין ה"א ישיביענו חלב חטים

הלכות ייבום

כתב

הדי' מקורביל' ו'ל' מצות עשה ליבם יבמתו כדכתיב

יבמה יבא עליה אם הוא אח מן האב לאותו שמת והיו

כתב

הרמבם ו'ל' אחים מן האם אינם חשבו אחים אלא לעשות

לייבום דרי' הן כמי שאינ' שאין אמותו לא מאב' עב' נמצוה בידול לייבם

לא דעה' הולבין אחר הנדון אחריו: **כתב**

אין שטא רצונה היא הדי' זה חולק

לאחר נמצות עשה מן התורה לחלוק אם לא דעה לייבם שטא' וחלצה

עצלו נמצות ייבום קודמת למצות חליצה עב' וכן נמי כתב הרשבא ו'ל'

בתשובה ו'ל' כבר ידעתם מאי דרשין ביבמות פקד החולק אל' יומין חורו

לומ' מצות ייבום קודמת למצות חליצה ואקשי רב' נחמן אכשורי דרי

ופקדון מעשר קא סבדו כאבא שאול ולבסוף סבדו כרבנן דתנא אבא

שאול אומ' הכונס את יבמתו לשון טי' וכן נחמדי' אומדי' יבמה יבא עליה

ממ' וכן פסק הדא"ק ו'ל' כמו שמעל' בהלכות כתובות בפ' אלעף וכן אמר

תופשין הלכה למעשה מדבריו אם יהי' הוא ליבם שאין לו זומין והיא דאוייה

להתייבם ואין עבר שהוא עושה משום שנתן ענין בממונה ואם אינה

דועה להתייבם כותבין לה אגרת מרד כמו שכותבין על אדושה' והא

דאמ' רב טובי בר' קיסנא משמיה דשמואל דאין כותבין אגרת מרד על ס'

שומרת יבם' הדי' כמטנה דאשונה אתיא ואין לא סבירא לן הכי אלא

כדבין וכד' יומין דאמ' חזרו לומ' מצות ייבום קודמת ו'לא עוד לא שאין

כפין אותו לחלוץ לא אם הוא מאותן שכופין להוציא וכמו שאמרו בדיט

פ' דיבמות מיני' לשומרת יבם שפלה לפי מוסה שחין וכן' וכן אם

דאין שהוא מתבין לממונה אין כפין אותו לחלוץ אלא מטעין או' כו

לחלוץ ואומדי' לו חלוץ על מנת שתתן כך קרוק' ואחר שיחלוץ אינה

חייבת ליתן לו כלום כדאית' פקד מצות חליצה עב' נבטובה אחרת

כתב ואם דאין שאין דעמה נוחה הימני' נותני' לו עתה הונת' נאומדי'

כן' א' חתם קטטה בתוך ביתך ואעפ' שהוא אומ' למצות ייבום אט' מ'

מתבין וכן' לדעת הפוסקים כמטנה אחרונה כאבא שאול עב' ו'ל'

ו'ל' כתב ו'ל' במשנה אחרת על מי שנשבע לחלוץ ואחר נחמדי' כתב

בסוף דבריו כיון שהוא נשאי' אשה אחרת ואין מנהג' בכל הארץ

יב

לישא שתי נשים אם ייבם יכנס קטטה בתוך ביתו וקרוב הדבר עשמו
 שאין נמנע לו דעות ואין מנחין אותו ליבם מחמת טעמו ונדרש הדין שם
 בפסוק המלחין דמנן הדין ד' אחין נשאין ד' נשים ומהו הדין הדין שם
 שפאלין ליבם את כולם הדעות בירו וארשיטן עשה בןמך ומי שפאלין ליה
 והנשא וקראו לו זקת ערו הן ולא שלוחן ודבריו לוי שמיטין לו עשה ההנחת
 לו ואם היה ילד והיא זקנית הוא זקן והיא ילדה אומרו לך מה לך אצל זקנית
 זו אצל ילדה כלך אצל ילדה ומהך קטטה בתוך ביתך ופרך הכא פאלין
 עסקין בדאפשר ליה אלמא כל שבד דאין סיכנס קטטה בתוך ביתו לא
 שפאלין ליה ולפיכך הנהג עבטין בנדיא יכנס קטטה בתוך ביתו ומי שמיטין
 לו עשה ההנחת ואין מיטנן בייבמו ארבעה הנחות אמרו שיתנן לו זקת
 ערו שנה ההנחת לו ויהלון ולא ייבם עבד

כתב

היבמה שנתן לה היבם נע כדמות פסלה ופסל צדוהא
 עבדו ועל שאר האמין הדי עשה כמי שחלן לה ואין הדין מושג ליבמה אלא
 מדריסה הואיל והדין מנש אשה איש וכל נע שפסל אלשה מן הכהונה
 פוסלת את יבימות ואינה מותרת ליה עד שיחלון לה עבד

כתב

הדי מקודבל ול הכונה יבמות ומה בנחלה יעבד שלא יבין
 לו בנש לאותו מה אבל היו לו בנש או בנש אפי' ממוזרים פטורה אשתו
 מן היבום אבל אם היו לו בנש מן השפחה ומן הטביות אין קדימין בנש וכן
 לעשין וקורה אפי' הוא ממזר וזקק לה אבל אם הוא משפחה ונכדית אין וזקק
 לה אלא מנש שפחתו נחלקין דאין אדם עשה בעלמו זעתי ומסרמו שחלד
 ודען מן מותו למחמיר כך כתב הדיאן ול והרמבם ול כתב ואפי' היה לידתו
 בקדושה הואיל והודתו שלא בקדושה אינו אחי עבד

וגדים

שנשחתדרו וכן עבדים שנשחתדרו אין להם אחיה
 לעולם כלל

והרמבם

ול כתב אעפ' שאחד מהם לידתו והודתו
 והאחד לידתו בקדושה והודתו שלא
 בקדושה הדי הם כוהנים ואפי' האומים נמלכו בקדושה אין ביניהם אחיה
 ואחים מן האם אינו אחים לייבום וחליצה ואין להם אחיה אם לא בלורית
 ולעדות עבד

כתב

הדי ול הכונה יבימותו אם דנית לרשעה
 כנע ולחמורה דשאין
 והפ' לה לאמר מותרת קרובים וכו' ומה
 דאיתא לפסוקי אם כלל לו חרשי אפי' ילדתו מלת אסורה להעניב
 וחולצה ולא מלתבסרת ודע בכל עבד

ואם

לאוד השלם אפילו מה בשעה שטלד אמו פטורה מן החליצה וכן הייבום
והנה הדק ל זה לא מיתקן כי אם בקים לזה דמל כל חדשין דלית למיקם
עבה דמילתא כי אם בפריש ממנה ליל טבילתה ישוב לא היה עמה עד אחר
לדה ולפיכך אין לפטור מן החליצה היא דמנה פולד אלא במנה דוקא
אחר ל יום עב: **וכן** עי מנה הייבום לל כי מדברי סופרים עדי שידע
מדעין ועלד לל מדעין שלמים אבל אם לא נדע

בדראי אם טהר ל יום הרי זה נולד של קיימא ופטר גי אביו מן החליצה וכן
הייבום עב: **ואם** מנה במנה ל יום אפילו ביום ל בין שמת מחולי בין
שאל שפיל מן הדין זה ספק נפל ספק בד קיימא ולפיכך
אמו חולצת מדברי סופרים ולא מתיבמת וכן נמי כתב הד"ק קורביל וזל:

אמר רב הונא מדברי סופרים עב יבמתו עב שיקרש אותה בפני
עדים כשרים בפדועה או בטורה פדועה וזל הנקרא מאמל
ואין המאמל קונה ביבמה קטין נמור ונטס שאין האשה מתקדשת אלא
לדעתה כך אין חולצת עושין לה מאמל אלא מדעת אביה:

וכשם שמקדש יבמתו כך יש לו לבקר ברכת נשואין וכתובין לה
כתובה כדן כל נטא אשה ואם בא עלי יבמתו ולא נשא
בה מאמר קונה קטן נמור ואין צריך לחזור ולקדש אך מכין אותה מכה
מדרות וכותב לה כתובה: **ואסורה** יבמה לה נשא לשון טע
לא תביא אשה המת המתה **ואם** לא יסד:

שאנו היבמה בעלה לוקה עליהם כטבא עליה ומיטאה
בן ואסורה ליבם אך חולצת ומותרת לאחרים אך אם נתקדשה מותרת
לזה שקדשה אחר חליצתה היבם או ליבם אחר שנתן לה זה הקט:

שעני הבא עלי יבמתו בין בשוה בין במזיד בין באונס בין
ברצון בין היטה עליה או ישינה בין בא עליה כדרכה
בין שלא כדרכה בין הערה בה בין נמור ביאה קנה ברא בשעתכוון
לבעול אבל נפל מן הדין ונתקע בה או שבא עליה כשהוא יסן או שפור
שלא הכירה לא קנה: **אמרין** פתח האוס וזה בעי טהיה אום
שיש לו כבש אע"פ שהא

ופטור את אשתו מן החליצה וכן הייבום: **אמר** ישי לאח איז
אם זה אחי אין לאסור את אשתו ולא נזהר
כגון שהחוק בלא אחים שהדי זה מהבין ואסרה לאחר מותו ע משקין
הלם שאל היה מוחזק שיש לו אחים ואם בשעה מיתתו אין לי אחים אינו

החליצה וכן היבוס ואם הימה איסור מצוה או איסור קדושה חולצת וכל
מתבמת אינה איסור מצוה שטת דרבנן איסור קדושה כל מידי לאוין
על הרוב שזה לבן נשט נד יהודה ול יממה נעלה
תשובה משומד אינה נפטרת בלא חליצה שאם
קדש קדוש קדושין ונדייה ממנו נש' לענין חליצה נמי עריך עש'.

לרבינו שירא יממה נעלה לפע משומד כיון דמחירי ולרבינו
המשומד ונכתב רב יהודאי אי כד נעבה בעל ימם הולט הוב יבס משומד
לא נעיא חליצה מינה ואם היה הבעל משומד וישבה תחתיו באונס נמרת
נעמדתו בלא בטס אינה נקודה לבס' דהאי לאו אחיו הוא ואינה נקודה נמי
לחליצה ובו לשון הב' העמוד ול' **חמש** עשרה נשים פטורות
עצמן ופטורות צרותיהן מן החליצה וכן היבוס ואי אלה מוצא

דבר זה לא בשט קדושים משאין שתי קדושות בתן ובת בתן ובת בתי בתאשתן
ובת בתה ובת בנה חמות ואם חמות ואם חמיו אחות ואחות אמי ואחות
אשתו אשת אחיו מאמו ואשת אחיו שלא היה בעלמו וכלתו כל אן אם מדה
או מיאמ או נתגרשו או נמצאו אי לנכות צרותיהן מותרות פי' בתן כיצד
היה בתו של האבן שואר לשמשן או בת בתו או חמותו או אחת מכל
עדות אלו שפירטן למעשה נמת שמשן אחיו בלא בטס הרי למדתו של
שמשן נפלה לפע אחיו לייבוס נשכול שדאבן יבס אחי שמשן היה אינ
יכול לבס בתו או חמותו קדושתו ומהי היא פטורה מן החליצה וכן הייבוס
וכיגר פטורות צרותיהן שאם היו לשמשן נשים אחרות ונתאלמנו כולם בטס
טאחת אמרה לבס כך לא כולן אסורות לו ה' פטורות עצמן ופטורות צרותיהן
צרות צרותיהן כיצד שאם הלכה צרת בתו נשאית לאחיו שט נמת ונפלה
לפע דאבן לייבוס וצרת בתו אסרה לבס אותה וכל צרותיהן הרי
פטורות עצמן וצרותיהן וצרת צרותיהן וכן כולם

נסחת כתובת יבמין

בקר בשבת וכן איך ר' פלוט נד' פלוט אמי לפעט אחי ר' פלו' ב'פ'ל
נפטר לבית עולמו ומי' לרבן נלכס ישרל שבר' ולא הנה לא בן ולא
יורש לזרשו ולא מי שיעמיד שמו ב'שד' ויהנה אשה ששמה פלגת ואי
ראוי לבס אותה כרסני יממה דא עליו יבמה ויבמתי את לוונה ולפדשה

וְלִיתָ לָהּ מוֹהֵרָא כִּסְפָּה זָוָי מֵאֵה דְחָזוּ לָהּ מִדְּרַבָּן וּמִנְוֹנָה וּכְסוּתָהּ וּסְתָרָהּ
וּמִיַּעַל לוֹתָהּ כְּאֵרֶחַ כָּל אֲרֻעָא וְעֵבְיָתָהּ מִדְּתַלְתַּל דָּא דְאִיתִי בְּמִיתָ מִדְּ
בַעֲלָה דִּן לְאֻקוּמִי לְאֻמְהִי מִיִּתְגָּא שְׂמֵא בִּישְׁרָשׁ כִּדְסָתִי וְיִהִי חֲבִיבִי אֶשֶׁר
תִּלְדִּי יָקוֹם עַל שֵׁם אֲמִיּוֹ הַמֵּת וְלֹא יִמָּחֶה שְׁמוֹ בִּישְׁרָשׁ וְכֵתֵב פְּלֻטָּה יִבְרָה לְפָנָי
לְפֻלְטָתָהּ יִבְיָמֶת סִפְּהָ זָוָי מֵאֵת דְּחָזוּ לָהּ דְּחָזוּ מִתְּנָבִין לָהּ בְּמִתְבָּרָה דְּכֵתֵב לָהּ בַּעֲלָה
קִדְסָתָהּ וְיִסְתַּף לָהּ מִדִּילָהּ בְּרַךְ וְכֵר וְיִין נְדוּמָא דְהַנְעֵלָה לֵיהּ וְכֵן כֻּמְזָא בְּאִחְדָּתָהּ

נְשִׁלְמֵי הַלְכוֹתֵי בְּמִיתָ הָאִיחִישְׁלֵי נְחִמּוֹת

הַלְכוֹת חֲלִיעָה

עֲשֵׂה לְחֻלְיָן יְבִימָתִי שֶׁן וְחֲלִיעָה עֲלֵיוֹן מִעַל רִכְזִי
מִצְוֹת הַמִּנְעֵל לְרִשְׁבָּא זָל צוּרְתָּ בְּצוּרֹת בִּירְתָּ
הַרְבֵּה שְׁעוּשִׁין מִן הַבֶּבֶר לְבִיתִי שׁוֹקִים לֹא שֶׁהֶעָרָב הַיָּמִין
עוֹד שֶׁשֶׁס' וְהַכֵּל עוֹד אַחֵר וְתַפְרִיתָּ מִן הַצֵּד בְּמִקּוֹם אַחֵר לְבִד' וְכֵן תַּפְרֵד
לְמִטָּה בְּצֵד הַרְבֵּל וְיִשְׁלוּ כֵּשֶׁן צוֹאֵר מִנְעֵלִים שְׁעוּשִׁין הוֹלְכֵי דְרִסִּים וְיִשְׁלֹן
רִצְעָה אַחֶת וְכֹדֵרִין הַרְצוּעָה שֶׁתִּכְרֹת סָבִיב צוֹאֵר הַמִּנְעֵל בְּשִׁרְיָ
אֲנֵשׁ שֶׁתַּפְרִין בְּנֶפֶשׁ שֶׁל נַעַל בְּמִכָּאן וְבִמְכָאן וְנִמְעִיבִין הַרְצוּעָה שֶׁתִּכְרֹת
כְּרִיכֹת בְּאוֹתָן הָאֲנֵשׁ וְאִין לְמִנְעֵל כֶּף רִכְזִי שְׁקוּרִין שׁוֹלָא אֵלֶּא כֵּשֶׁן בִּית
רִכְזִי שְׁעוּשִׁין לְבִיתִי שׁוֹקִים שֶׁלֹּא וְלֹא יִהְיֶה תַּפְרֵד אֵלֶּא בַּעֲדִי

סדר עֲשֵׂן חֲלִיעָה זוֹ וְזֶה קְבִיעוֹת מִקּוֹם נָפַּ בְּאִמִּידָה שֶׁלֹּשָׁה חֲמִשָּׁה
לְפָסוֹס שֶׁלֹּא יִהְיֶה קְרוֹבִים בֵּד בִּישְׁיָבָה וְשֶׁעָשֶׂה בְּעִמְדָה
לְרַעֲתָא אֶסְוֹת אֶשְׁתַּחֲמֶת וְאֶסְוֹ אֶמִּי וְאֶפִי קְרוֹב וְאֶפִי אִשָּׁה מְהִימָה
לְחִידָא אֶסְוֹ הוּא וְהִיא וְרִשְׁטִים לְרַעֲתָא אֶסְוֹ חֲדָשִׁים שֶׁמֶת הַנְעֵל לְרַעֲתָ
אֶסְוֹ יֶסְוִימֵנִס וְאֶפִי בְּסִימֵן הַעֲלִיין דִּי שֶׁלֹּא אֶסְוֹלָה אִשָּׁה לְשֶׁאֱוֹל אֶסְוֹ
רִינָה לִבְסֵס אוֹ לְחֻלְיָן לְהַקְדוּתָהּ מֵאֵן יִבְמִי לְהַקִּים לְאִמִּי שֶׁ בִּישְׁרָשׁ לֹא
אִבָּה יִבְמִי בְּלֹא הַתְּפָקָה לְהַקְדוּתָּהּ לֹא חֲפְצוֹתָּהּ לְהַקְדֵּתָּהּ לְהַקְדֵּתָּהּ לֹא
הַנְעֵל לְחֻלְיָן בְּרִכְזִי מִן יִתְקֵן וְלֹא לֹא הוֹרֵא רִכְזִי לְהַקְדוּתָּהּ וְלֹא לְהַקְדוּתָּהּ
בְּרִצְעוֹתָהּ שֶׁן קְשִׁיּוֹס זֶה עַל בִּיבָה לְהַסְמֵךְ הוּא לְלוֹתָהּ וְלִבְדִּיק רִכְזִי לְהַקְדוּתָּהּ
לְחֻלְיָן הִיא בִּידָה הִימָנֶת בְּכָל סִינֵה שֶׁמֵּאֵל כָּלִי לְהַתוֹר הַקְשִׁיּוֹס וְלִשְׁלוֹתָהּ
הַנְעֵל מִן הַשָּׁבֶב כּוֹלֵן וְתִרְחֹק פֻּלְטָהּ דּוֹק הַרְאָה מִפִּיָּה לְשֶׁנֶּה דִּי שֶׁס'

להקדושת ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אביו ונתקרא שמו בישראל
 בית חלון הנעב וכל העומדים שם עונן חלון הנעב חלון הנעב חלון הנעב
 הפעמים לכתוב צו חליתו ולתתום לכתובם ולתתם כדא הוינא וקודים
 שיעשה שום דבר יבטל כל מורש עבד ומצאתי במשונה טאה שהרצונות
 עיר לעלות מן העור עצמו בלא שום תפירה וכן הקדסים והאנשים כי הדי
 דלא תהיה מעב דמעב וכן עור התפירה הכלי הוא מן העור עצמו בלא שום
 תפירה ושעיר קדשים ועיר שיעבור המזל בפני הדיוט מרוח ארוח
 עד שיראו באיזה קצ' יפסע תחלה לפי שהקצ' שפסע יעבור תחלה הוא
 הימין שלו ובו חלון כמו שאנו אומרים בתפילין לאטר יד ימין וכן מעיר
 לברוך באשה אם אטרת אם לא יעלעזן המשיב ולא מצאתי שם המשיב
 ואיננו מדינו כל שם טוב פלכו יין כתב יצירת המעב וכל וענין מעב
 וסנדל פרטי ול דמעב הוא של עור כגון שלטן וסנדל של עור שלוק וה
 והשקרא דמעב מה חתכות או משלשה ויש לו פגמא שקורין שולא וסנדל
 כולו מחתכה אחת ויש עשין ופ הרצונות מחתכה אחת והילכך דאין
 לעשות סנדל לחליצה מעור שלוק ולעשותו חתכה אחת ועל שפתן קדסי
 שיכנסו בשפת האחרית בחורין עשין שם נעור שני רצונות אדוכות אחת
 מסין ואחת מסין תחת הקדסים או עליון כדי לקשור הסנדל ופ ולחברו
 לשוק שתוכל כל אחת להכפל שתי פעמים ונעורו כי הסנדל שהיו נוהגים
 במבוא הוצא לפי הדמיון ולעור חליצה והיו הרצונות מנה המעב
 ופ הרצונות שהפירוהו בו היו וצאות ממנו כדי שיהיה כל הסנדל עור
 אחד ונראה כי זו חומרא יתירא דעב לא איסתפק לו לא בשתרסיותו של
 עור והנה בוראי מסתמא אינו מונח לא דכונא בשל עור כשרין בלא
 ספק ובשל עור נמי איפשר לן וכובר אמרו דאקתא מעב דמעב לא ארכה
 מעור של מעב ובתפירה נמי דוקא בחוט של פתן הא של עור דומיא דפתן
 שאינו מעצמו שרי וספיר דמי ואין כאן בית מיחוש ומיכו למעשה דאין לחוש
 על מה שאפשר עבד ורא לך דין המעב מלשון הרש ול דמעב עיר
 שהיה מעור כהמה טהורה ומעור קטה מפרה או מיתש דומיא דעיר
 שלהם שהיה מעור שלוק קטה כדאמרינן שהיה מעור שלוק עב ויש
 מעירין המעב מעור שור או עב דכל לא תמסוס שור וכתו וסמך לך
 כי ישבו אמיס יחדיו בבת הרש וסל תפוח מעור ותפוח ממחין וכל
 מבפנים ורצונות תפירות במעב מעור בכהמה טהורה הכל הרצונות
 והתפירות עצמם ומוחברות באנשים וקדשים טאעב בלעז והולאות הכב

מעור בדמה טהורה וטוב שלא יהיו הלולאות האין עמדה כי אם כעשה קטנה
 מחוברת בראש האונטם ועריך שיהיו אונט קצרות שלא יעשו זו לזו כדי שיהיו הקרסים
 והלולאות שבהן הנחבין הקרסים על טחון ממש ולא על האונטם משום מיטב דמעה
 סבבן בראיה שאין הלולאות מן האונטם עצמן וטעם דבעשן האונטם טחון ולא סגולת
 דזו היא ממש מעד דמעה וטעם ועריך עריך ע' קרסים זה על בזה ועריך שיהיה
 המעטה של ימין וכן בדיעבד ובדבר יחך ועריך שיהא לו עקב בולט קצת וטעם
 תפורה וטעם המעטה שמור וכן הקרסים והלולאות אבל לא הדיוענה ועריך
 שיהיו הדיוענות לבגד נטלא וכל שום לשון תחת הקרסים ולא בין האונטם ולא
 תחת האונטם טעם ועריך קרסים או כסל הפחות וטעם פרגת הערות המופת
 וטעם פרגת הדיוענות שאתה באין מאן ואמת מכאן באין יכרתם סביב
 האונטם ויקשרם על הטחן במחון ולא על האונטם עצל
 מל הדי מקורביל ול' יבדו ג' דייטם ויוסיפו עור

סדר חריצ

טעם עליהם כדי לפרסם הדבר ועריך שלא יהיו קרובים זה לזה ולא לבס
 ולא יבמה ויאמרו עך במקום פלג לחלוק דמגה השערה וילבן וישבן שם
 ויהיה והיכמה יעמדו לבחל לה' כגון בעל דיעם אבל בדיעבד אם ישבן
 בשוה מותר וישלן אם יש חריצים ממזרת הבעל ואם הוא אחיו מאביו
 ואם הוא בעלמו ואם הוא אשתו של מנת אפי' קרוב ואפי' אמה או עבד
 גאמטין ועריך שלא יאחד מן הדיועם ג' ואם הימנה אמן משרש טעם
 והנה הק' ול' ע' וטעם בעצמה ויא' בן מאביו בן מאמו ויחקרו אם היבם
 בן י' שער ויום אחד ואם היבמה בת' טעם ויום אחד ואם הוחזקה בעצם
 לו טעם דיו בכך וביאר הדף ול' כדאמרין הוחזקה גדה בטעמה טעם
 לוקה עליה ומחליקים לה בוראי ע' ויחקרו אם יש לה סימטין כגון שתי
 שערות שבעצמה או השערות שמלמעלה באיש שערות בכל מקום חוץ
 מן הזקן באשה הדדין שוכבין או מוטין וזו בדירה של עברה יסלה להיות
 עב' פ' גשים כגון דוחזקה גולה בטעם ואם אין סימטין עד כ' טעם לאיש
 ונקלו לו סימט שרים אית חולין ולא מיטב ואם לא נקלו לו סימט שרים
 עד דוב שנתנו ממדעט לו וכן האשה אם לא הביאה סימטין והיא בתעשי
 שנה ונקלו לה סימט אלוותה דיעה כבוד ואח' ישלן אם אסלה האשה
 שמה הדוק ממזמה אסלה ולפי שיש דברים המביאים כגון תומא והומא
 וכו' וכן ובע' ודקה מעצמה ונלך בע' שתחלקין קודם אסלה ועריך
 שלא תהיה דם אבל אם דם נקוק מערבין יחד אין לחוש ואח' אומדן
 ב' לבס אם אתה תחפון ליבם לחלוק או ליבם ונתן לו עצה הנכונה

פ' הדימם זל עצה הנענה לו ולה' אם עצה טובה להם יועצין לו להם' ואם
 עצה טובה לחלוק כנגד שהיתה ליה' והוא וכן יועצין אותו לחלוק עב' ואם
 ירצה לחלוק מבין לו מעט' ויעריך שיהא בו רעונות מחובבות' וכן קשרים
 שמורים מליש' ופולאות להכנס הקשרים' ויעריך לסתכל שיהא המעט
 שלו' ושל ימין' ויעריך ליתן לו ברץ' ימין אבל של שמל פסול אפי' הוא אדם
 ויעריך ליתן ברץ' יסף ולא עב' ברץ' שוקים דכתו' מעט' ולא מעט דמעט'
 ומהא' טעם' עריך שלא יהא ארץ עד למעלה מן הארבעה' ויעריך לק שור
 הרעונות' ויטס הקשרים בללאות למיהוי חליצה אלימא' ונאמר האשה
 מאן יבמי להקיס' לאחי' שם בישראל לא אבה יבמי' ולא תפסוק בן לא לאבה
 שלא יהא משמאמא' ואין בו וי' ולא כי אם לא בלא וי' והם' במסורת' לא
 אבה' לאה' לא אבה' לי' ודין' וכן נמי לא יפסיק היבם בין לא ובין חפצתו'
 וימור היבם אצל כותל או אצל עמוד כדי שידחק דגלו בארץ' לא שיעריך
 לו' לו הוצא דרך' ואח' תתיר האשה הרעונות' והקשרים מן הכלואות
 הכל ביד הימנית' ולא תהא שמל מסייעתה בדאמרי' בירושלמי' והיבא
 שאין לה יד חולעת בששה' ותהא שומרת המעט מן העקב' ותחלוק כל המעט
 המעט והכל מעומד' ויא' כלן בעמידה או מוטה אבם יוטבת לא אבם
 מוטה או יושב לא' ואח' רוקקת האשה רוק נדול הנראה למשה' דייקן מש
 משה שייא מפיה עד שיגיעה' ורוק לארץ' לפט היבם' ואם היא ארוכה
 והיבם נץ' וקולטו הדוח קודם שיגיעה' פטן של איש עריך לרוק פעם
 שניה ואח' קוראה כלטון הקדש' כמה יעשה לאיש עד בית חלון העם'
 והדייטם אומרים חלון העם' חלון העם' חלון העם' חלון העם' חלון העם'
 שם אומרים' כמון' ויעריך שיתכונן ששה' להתיר' אך מותר לבטעותו'
 ולו' עומת שאתן קר מאתים וזו' והוא לא תתן' והיבא שאין יכולין לבטעותו
 אומרים' לו אם לא תשמע לעצמך' נשים חרס בעיני' להבדל ממך עד שחלוק
 וכן אם לא ירצה לחלוק' ולא ליבם מעין אותו לבדיא' עד שיחלוק' וכן אם
 לא ירצה לחלוק' ולא ליבם מעין אותו לבדיא' וכן אם הוא מאותן שסופן
 להוציא' ואם הייתה היבמה אסור מצדו או אסור קדושה חלשית' ולא
 מתייבמה' ואסור עבד פטורה למדי' עבד' הדי' מקורביל' זל'

כתב

הדימם זל עריך שמתכונן היבמה שחלוק לה' וימבין הוא
 שיחלוק ויעשו מעשים לו לשמן' והסומא אינן חולקין' שגאמ'
 וירקב בפני' ואין זה דואב הדוח' נציא מל' חליצה כך הוא' קוראה'
 היא תחלה מאן יבמי להקיס' לאחי' שם בישראל לא אבה יבמי' ואח'

מחלוקת
פ

וי' היבם יבמה יבמה
 וי' היבם יבמה יבמה
 וי' היבם יבמה יבמה
 וי' היבם יבמה יבמה

קורא הוא לא חפצתי להחלה ואחר תבטלן ואחר תדון ואחר תקרא סכר
 יעשה לאיש אשר לא יבנה את אמו ונקרא שמו בשלש בתי הלל העש
 ואין הסדר מעבב לא לא קראה בתחלה לא הוא ולא היא או שרקקה ואחר כך
 חלצה או שקראה ואחר דקקה חליצתה כשירה ולמה לא תגזור ותדון על הסדר
 שמה יאמרו דקיה לבדו אינו ק כלום ואינה פוסלת מן האמין חלצה בלבד
 ולא קראה ולא דקקה חליצתה כשירה ואין צריך לומר קראה ולא דקקה או חלצה
 ורקקה ולא קראה חליצתה כשירה בדין כשהיו יכולין לבד שיהיו דאין
 לקרות אבל אבית או אלם אינו חולטין ואם חלטן חליצתן פסולה ואין
 כחדשות וחדש שלא עשו כלום לפי שחדש וחדשות אינו בעצת דקקה
 בלבד ולא חלצה ולא קראה או שרקקה וקראה ולא חלצה הדין חליצה
 פסולה קראה היא נהוא ולא חלצה ולא דקקה לא עשה כלום שני סכר יעשה
 לאיש המעשה שהיא החליצה והחזיקה הוא שמועל אבל הקריאה אינה
 מעבבת ואינה מועלת חלצה ורקקה וקראה יוכן וישבין או מטי על גרונו
 או שהיה סדך העל קשור על שוקו מן הארכובה ולמטה מן החלצה בפני
 שטח שאינו יודען לקרות וכן הסומא שחלץ חליצתו כשירה חליצה
 בליה אין שחלצה בפני שטח או בפני שטח ונמצינו אחד מהם קרוב
 או פסול או שהיה המעבב קשור למעלה מן הארכובה או שהתרחק הוא
 ושמוטה היא או שהתרחק היא ושמוטה היא או שהתרחק היא ולא נחבון
 הוא או שהתרחק הוא ולא היא וכן קטנה שחלצה לבדו כשירה וכן אם
 חלצה בפני יחיד ואין בית לבינה ובלילה הדין חליצה פסולה אבל
 חדש שזוהר וקטן שחלטן וכל החולץ למי שהוא פטורה מן החליצה וכן
 היבוס אינה כלום יבס שרץ הימשת חתוכה אינו חולץ בשמש ואם
 חליצה בשמש חליצתו פסולה סכרן דקקה אדונינו מויתן ד סס טוב פלו
 יאן יא אומ שדעת הדמבס ול שאם חלצה בזמין חליצתה כשירה שאם
 היה לו לבתוב ואם חלץ בזמין חליצתה פסולה ואעפ שמתב בפרדיו
 בלמן עדי שהיא פסולה ולא יתכן מן חליצתה אומ שמרן בן ברבור
 שכן מיטין שעשה הדב בכמה עשיש ועוד הביא בדבר דאיות עלה
 וכן נמירעת הדש ול דאם נחלק דלן מן הארכובה ולמה חליצה
 בלוק דמעל דלן קדין ביה וכן נמי פסקו דלן ובה העשור והדאב
 ול וכן נמי פסק דרשמה ול בחיטיו וזל היסד אס נטעיה קרן
 חולץ בשוקו כל שהוא מן הארכובה ולמטה עב מעב הדמבס ול
 הילת דלן עקומה לאמור או הפוסל על טרה או שהיה חולץ על דאיש

אצבעת ידיו וקצ'ו הרי זה אינו חולץ. שהחולץ צריך לטעון עקיבו בארץ וזה
 אינו יכול ואם חלטה למוי שרץו כר חליצה פסולה ויבמה שידה חמוכה
 חלטה לבתולה ואפילו בשינה שלא נאמ' וחלטה בידה קרעה המעטל מ'
 מעט רץו או שספרתו או שהיה לבוש ב' מעטלים וחלטה העליון מעט שר'
 שקרעה התחתון מעט שנתלמה רץו מדיו חליצה פסולה על' ונתמשה
 מציאתו על זה ואם יש בעם אין טאן ממנו ראין ממנו לא מחייב כדירות
 דאפ' ד' עקרבא מורה בשומרת יבם שאין הולד ממנו וכן הבא על הטהרה ויש
 השטה ואם לא טע' קריעת המעטל עד אחר המעשה בד' לא עשה ולא כלום
 דהא איכא לעומתא לפטנ' ולא דמיא לא להא דאמ' פ' דגדה מקנה שנגמדר
 נמיא חסר כל טהרות שעשו על נביו למפרע טמאות ולא אמרין הסתא

חסר ועד ראיה מסכן שגמראת פלוגה דאמרי' בעד נפסיה ולא בספק
 משום דאיכא דיעותא אף זאת בחזקת זקנה עד שידע לך כמה הותרה
 ולא אמרי' עדים החלומים על השטר נעשה כמי שנקדה עדותו בדי'
 הא לא דמיא לא להא דאמרי' בספק החובס צלחה במים אדילים ושה
 בדרך מרס וכן דאיכא דיעותא לפטנ' שהמעט הוא קדוש עם מצאתי במש
 במשוכה ולא דעתי מי השיב
כתב המבס' ול' מנורת
 היבוס או החליצה לרוב שבאים
 תלדו ונ' מפי הסמועה למדו שאין מדבר אלא בנרוב שבאים כלם בנרוב
 שבאים יקום על סס אמין המר וזהו ש' אשר תבד משמע אשר ילד
 האס ואין משמע אשר תבד היבמה לא דעת הן דול לבס ממדין על כל
 האמין לא רצו חורין אצל הנרוב ואין אמרין לו שלך מענה או חלוק או יבס'
 ואין סופין היבס לבס אבל סופין אמר לחלוק
יבמה שאכלה
 שז' או ונקבד ופירא בהן מדברים המדבס
 הרוק וז' מפה אינו כלום עד שיביה הדיוק מעימו דקקה דס או שהיה
 שומת מפה אינו כלום אבל אם מצתה וקקה סדר טא איסור לרש'
 שמתין בלא עמנו הרוק דקקה וקלעתו הרוק קודם שינע לנבד פטו
 אעפ' טא הנע לארץ כסד וכן אם לא דאו הדיין הרוק כשיטא מפה סדר
 חליצה מוטעת פסולה כיצד כגון שאמרו לו חלוק לה ובכך אמר כנסה
 או שאמרו לו חלוק לה שזו מצוה היא ואינו מפקדה לך כלום ואם דעתו אדם
 לבס יבס ויזנא בדבסין או אבל אם הטעהו ואמרו אל חלוק לה על שרת
 לך מאיתם זו או על תנאי כך וכך אעפ' טא נתנהו לא תלקיים התנאי

חלצתה כשירה הרי נתבון לחלץ לה: המוסר מודעא על חלוצה חלצתו
 פסול: לפיכך דאין לדייטן לומר לטוב המודעא בדרך טעשין בנז: לחזון
 ישרא והכונה עד שחלץ אם כדן עשו חלצתו כשירה ואם שלא כדן
 עשו כנן טעשין או טעין הדיוטות פסולה ואם נניס אנסוהו מעשמן אם הייה
 הדיוטות שיהלך פסולה ואם שלא כדן אינה חלצה כל מקום שאמר
 אינה חלצה או לא עשה ולא כלס: אין אינה כלס: הדין לו כלל לא נחלצה
 ולא נאסרה עמון קרובותה ולא נפלה מן הסנהנה ומותרת להתיבס: וכל
 מקום שאמר חלצתה פסולה נאסרה עמון קרובותה ונפלה מן הסנהנה
 ונאסרה על האחין ואינה מתיבמת ואינה מותרת להשאן לך עד שתחלוץ
 חלצה כשירה: עברה ונטאת הדין חלץ לה חלצה כשירה והיא תחבר
 העבד ואין מוצאין אותה מידו עבד: נשאה טאה להרעבאיבמה שאינה
 דויעה להתיבס: והוא דויעה בדין איך אפשר לומר מאן יבמי: והשיב אחר
 שנתקן לו נצה הונתא אם הנאילד והיא זנינה: אין היא ילדה נכוח וכן
 שאם: לו כלך אצל הדאווה לך וא תבטס קטנה ל בטורך ביתך וכחא בנז:
 והוא שזומע לכך ומתירה: שטבד נמד בעמון למאן נשלא לביס אם יכולה
 והא למה לא חפצתי לקחתה דמסר מתבטל היבמין לחולטין הן ונעדרת הכתל
 הוא שכל המולצת שתקרא מאן יבמי: ושיקרא הוא לא חפצתי לקחתה:

כתב

(חולצת ורונקת וקוראה: אה הדבדיט חרשים הם לנסון מש
 משפט אם חלה או ברח או נפלה לפני יבס קטן אם נזונת לאחר שלש
 חרשים וממון שומרת יבס למי פסול: הוא דאבוי ורמא דירו כירה פס
 הכותב (חולץ) וכן פסקי: כאבוי משום דלרבא קשיא מתנה ואם חלצה
 פסולה מיהו והפלה דבדין מיהו: תשא בסיפדי ונעלה יבמתו צדי: כיון
 לעלות ומותרת בפלה של עדי לחלוץ ועדי כיון להמתן: חדשים לאחר
 מיתת העבד לחלוץ: ומותרת מיד דלא דמי בנז: דאמך דב משעת נעניתה
 אפי' מה בעלה מן הארוסין: צריכה להמתן: חדשים ואפי' ליארס: ויבא
 שמת היבס לאחר יותר מן חדשים למיתת העבדים אחיו אפי' הדי צריכה
 להמתן: חדשים ליארס לאחר מיתת היבס: כפלה לה ל יוסף בדיאון
 בעלובה אמה: ולא כ"י פין לחלוץ: לחלוץ דחלצה מעשה פסולה אלא
 מעשה ליה היכר לא כ"י פין ליה ונפ לא שביט ליה לביס: כיון דמלת
 חלצה קודמת למצות יבוס: וכן נמי פסק הדת דהדין הלמאן ומצורה
 חלצה קודמת בזמן הזה כסתם משנה דבכורות: מצות יבוס קודמת

הם בראשונה שהיו מסוננים לדבר מדונה ועשאו שאין מסונן לדבר מדונה
מעתה חליצה קודמת ולמעלה בהלכות יבום כתבתי דיעות אחרות ומעלה
בדול לא דעה הולטן אצל הקטן לא דעה הולטין עד שמגיעין אצל הקטן
שבפלו ואם האיש בעד אחת והיבמה בעד אחרת משפט שהיבמה חלטה
אצל היבם בראשיתין פירק הבורד ודעבין לזית ה' דייטן ונשליח ב' צריך
לזויה סגדל בדולא דימא ד'בס' ומתי יבמה קמיהו ומקרו לה בעשון
הקדש מאן יבמי ונ' ומעשה כל המעשה כמו שכתב למעלה ומדונה
למיתב תמן חמטא ומאן דלת ח' חליצה לכתוב במותב חלטה כחל
הינא ומחמין חלטה דאמ' ליה מר בר רב יהודה נאן לפדיה לא תבתוב
אלא במותב חלטה ומחמין חלטה ועד' לסקנ' מ' חלטה נלשטנ' חלטה
בר יצחק דאמר שתיס סותבין סא שידטנ' שלט אין סותבין עכ"ל

נסח גט חליצה:

בן בשבת בבר נכר ימים לירח פלוט שנתכך נכר לבדיאת עולם למענא
ד'ר'נא למימכ ביה בממא פלוט אנחמא דייט ומחמא חממין חממא
במותב חלטה סמא חממא ב' דיטא כד סלקת קדמא פלוטנא סגדל פלוט
כד פלוט אדמילת' פלוט ב' פלוט דיטא ואקדימת קדמא נבא חממא
דממא פלוט ב' פלוט נכר אדמילת' פלוט דא' אא חממא נ'בא לפלוט
כד פלוט מיתא חממא ד'פלוט ד'ן וסב' ומ' לרבנן וכל שכן ישראל שבת ובר
ובת ידית ומחמין ומחמין שמיא בישראל לא שכן והדין פלוט חממא ומחמא
חמ' וח' ליה ליבומי ית' מדאורייתא כען דבנן את' דייט קדישין אמרו
ליה אי' צבו ליבומי ית' ליבם ואי' לא איטלע ד'כיה יל' איטלע ד'כיה
יבד' וה' העד' ול' פ' ממדנ' שפ' איש עש' טלע ובר יד עתק יד
ימיטה ד'כיה דיממא קדמיכון ואישי סטה מענ' ד'כיה ואדוק באטפוי
ואשמוודעמון ספלו ד'ן דאחוי ד'פלוט מיתא מאבוי הוא ואממא
ליה אי' צבת ליבומי ית' יבס ואי' לא טלע לך קדמא ד'כיה דיממא
וית' ית' סגדל מענ' חממא וסדוק באטפ' וענ' ואמר לא ד'כיה ליבומי ית'
ואן אקדיש'ן מד' פלוט דא' ואמדת מאן יבמי לביס לאחוי שס בושדל
לא אב' יבמי ואם לדין פלוט אקדיש'ן לא חפצתי לקחמה ואיטלע ליה
ד'כיה דימיטה וישי סטה מענ' ד'כיה וקדק באטפוי דוקא דאייתרין
לנא מ'פומא לאדעא ית' אקדיש'ן ספלוט דא' ככה יעשה לאיש אשר

די חליצה

מ' ב' ס' חממא
ד'כיה ית' חממא
כממא נ'בא חממא

ליב' חממא
אקדיש'ן
אקדיש'ן

לא יבנה את בית ארמו' ויתב' מקדשה ונקד' א שמו בישראל בית חלוק הענב
 ואיננו דייט וכל דהוו יתב' קדמא כבי' דינא עננא ואמרינא ככתרינא
 חלוק הענב חלוק הענב חלוק הענב חלוק הענב חלוק הענב חלוק הענב
 דינא קדמא שלימה ופאדל' פלפולת דא למקד' להנכס' א כלב' נכד'
 די' הצבי נאיש לא ימחה בידה מן יומא דן ולעלם ובעתת מינא פל'
 פלפולת דא נאיש דח' צמח דא וכתבנא וחתבנא ויהיבנא בידה למיחוי כד'
 לכן כדת משה וישראל' וחותבין למטה' נ' דייטן אעפ' שהיו' ה' או חותבין כד' דן
 השלשה ואפילו לא חתבו' בה דן השנים כשר' לפי שאין זה כי אם עדותם :

נשלמו הלכות חליצה ה' ישמחע בעלה ודיעה :

הלכות מייאן

קטנה שאין א' לה אב' קרובי' משיאין אותה והיא אשת איש' ד'
 דרבנן דק' שיוצאה במיאון' ועד' מתי הבת ממאנת' ע' ד'
 שתיבא שתי שערות' ה' ל' זמן שהיא קטנה יכולה אעפ' שהביאה סימנים'
 נבילה שעה אחת ולא מיאנה שוב אינה יכולה למאן' ואם הניע' לכלל'
 שערות' אינה יכולה למאן אעפ' שלא הביאה סימנים' ועד' מתי היא קטנה'
 עד יב' שנה ויום אחד' ונערה מיב' שנה ויום אחד' עד שמתירה בת יב' שנה'
 ונשה חדשים ויום אחד' והיא שהביאה שתי שערות מכאן ואילך הרי היא
 בן' בתי דא' שמואל' אין בין נערות לבנות' אם ששה חדשים בלבד' ומי' שש'
 ויום אחד' הרי היא נבילה לכל דבריה' אם שמואל' בנדרין' לנטיין' וקדושים'
 וחליצה' ונזופין' ומיאונן' ופ' וד' מקור' ול' כתב' אם הניע' לכלל' לטומה'
 אינה יצירה למאן' ואינה יצירה בדיק' חקוק' הביאה סימנים' ואם
 השיאוה' שלא לרצונה אינה יצירה למאן' ואם אינה יודעת לשמור'

תנא

קדושה אינה יצירה למאן' ומיאון' בפ' שלשה :
 קטנה שלא מיאנה' והנבילה' ועמרה' ונשארת משום'
 בן' בעתה אמרו' הם הם נשואיה' הן הן מיאונה' ואם מיאנה' הוא מותר'
 בקדושות' והיא מותרת בקדושה' ולא פסלה מן הסהנה' וממאנת' ביבום'
 אך אסורה היא לאביו' ואם נתן לה' נ' אעפ' שהיא קטנה' הוא אסור בקדושות'
 והיא מותרת בקדושו' ולעולם יחיד' אדם עצמו מן המיאון' והממאנת' אינה'

דריכה להמרתן ^{מדשים} ואמר רב יהודה ^{אף} היא יושבת באפריון
 והולכת מבית אביה לבית בעלה ואמרה אי איפשי כפלות בעלי
 הרי זה מיאון ^{אז} חפלו שנה בעלה אז חפלו חנוע להביא חפץ משלה ואמרה אי איפשי
 כפלות בעלי הרי זה מיאון ^{אז} איפשי בעלי הרי זה מיאון ^{אז} ואמרה אי איפשי
 כפלות בעלי הרי זה מיאון ^{אז} כומבין לה נטה הכי בקוצר

נחת נט מיאון
 בפעם עדים חתומי מטה מיאנה פלוט בתל פלוט בד פלוט בפלוט
 בעלה ולא יאריכו יותר פן יחשב כנט ^{רש פתחין הכי} בכך כשבת
 וכן באת פלוט בתל פלוט בן פלוט ואמרה אמי הטעתני ^{והשיאתני}
 למי טאיתנן לך ואפי' הן לי איט דוצה בן ונדרקט אנחנו בד אמר דבריה
 ומצאנה עדיו קטנה היתה וכתבת לה נט מיאון שתבא רשאה לילך להשא ?
 לכל אדם די מעבד כדת משה וישראל ^{נש כומבין הכי} בכך
 בשבתנו ^{אך} פלוט בתל פלוט בד פלוט אמת להחמא

לבי דינא והכי אמרת לנא אמי הטעתני או פלוט אחי הטעני או אטשנא יתי
 להחמא בן ברא חד שמויה פלוט בן פלוט ואנא יונקדא הית' ומדענא לא
 רענא ליה ומיעבא לא עבנא ליה ^{ונבן אנחנו} דייע אמרנא לה איית' לן סהדי
 דנעדרתא הית' ואייתקא סהדי דנן סהדי נכד חנינא דקושטא אמרה פלסט דאן
 כהאי ענינא כרבא לה נט מיאון ופטרטנא למיך להחמא לכל ובר די
 תביי ואיט לא ימא בידה מן יומא דן ולעלם יומא דהות קדמא בעת מינא
 פלסטא דא וכתבא וחמבא ויחבא בידה למיך לה לחיו ולסמא ^{וחמבא} בו שלטתם

נשלחו הלכות מיאון הא יצילנו מכל מכשול ואון
 ובכאן נשלחו הלכות נשים בעו שומע קול לחשים

ואחר כך

ראיתי לכתוב הלכות מזוזה ומעקה וחלה וכל עניני איסור והיתר לפי שכל
 אדם אחד שנטא אשה בונה לו בית עש האשה אשר לקח ויש לו לדעת כל
 שיקרא אן הסמיות ולהודיעה כל עניני איסור והיתר כדי שיוכל לסמוך עליה

הלכות מזוזה

כ"ד
כ"ד

כיצד

כתובין את המזוזה כתב טע פרשיות שמעו יהיה אם שמוע
על דף אחת בדיעבא אחת ועשה לה ריוח מלמעלה למטה
במז מזל או קובץ ואם עשה מאחת מזה פסולה
פרשה לפי שהיא או שכתובה בשני עמודי פסולה

הקדים

לעשות ריוח בין פרשה לפרשה סתומה ואם עשה פרשה
אין בכך טעם לפי שאין סמוכות בתורה

ומציה

ונתנו

והלכה

דבונות להניח קצת חלק בסוף שמע וקצת בתחלת יהיה
סדאמויין בדין שלמי פרשה סתומה מסאן נסתומה מסאן
למשה מסייע שיהיו כתובין את המזוזה

הדוססוסטוס ואם כתובה על הקטף או על הנגל כשירה ובקטף במקום
בשר ונגיל במקום שיעור לא אמר דוססוסטוס אלא למנוח ולפי דעת

הדמבס זל אינה צריכה עמוד למטה אבל הנגל רב מתינה כת שצריכה
עמוד למטה ושרטוט

וערך

במלא וחסר ואם לא
אות לא אם שם אות אחת ונגל מה שמעב וכתב אחת ונסל דינה כמון

כתבלין דהכי אמרינן בדושלמי דפרקא קמא דמנעלה תלן בספרים ואין
תלן בתפילין ומונחות והטעם דאמרינן במכילתא כתבן שלא בספרין ונגל
ולא תפילין בין פרשיות בין בתנומת בין באותיות ורק דרוק המלא והחסר

ואותיות המונחות תמצא בהלכות תפילין
שכתובין על המזוזה מבחוץ כדי כנגד הדיוח

פרשה לפי שהיא ואין צורך הפסוק לפי שהוא מבחוץ וטעם למה כתובין זה
הסעיף יוגד מן האמרים לפי שהוא עטריקון שומר דירתו שדאל

ואלו

האנשים הטעמים שכתובין בה מבפנים שמות המלאכים והשמו
הקדושים או פסוק או מנהגות לא די להם שכתבו המנינה

הואות שהוא יחיד שמן של הקבץ ואהבתו נעבודתו כסו הוא קמיע על
העית עצמן כמון עשה בלבם הסכל שזוהו דבר מ דמהת בהבלי העלם
והדין זה הסכל מן שאין להם חלק לעולם הבא

לכתוב על הארץ בשטה אחרת בין בראש שטה
בין באמצע שטה

ונתנו

למה דף קלף
כ"ד י"ב

לפי שיש יחיד

ושל הארץ פראש שטה אחרונה ואלו הן האותיות שפראש שטה ושטה שטע
 הרבדים לבטח ונשכרך בין ויהי מעשה בכל יורה עשתי כן (השתלשלות)
 השמים ואפולוס וסמיתס אתם אתם בדרכך ונשעניך אשר על הדרך
המנוחה
 ויפד לזכור במקן שבה ושל התקן כמובן בשלכות ושל
 בית במחנה לארץ פלורה מן המנוחה ל' יום ימל השוכר בית
 בארץ ידל חייב במנוחה מיד ופרש' ג' במאמר שיעשה המנוחה מיד לא ירצה
 לטעות מן הבית טאש יא לא ינסל מהוציא הסקנות מאותו בית כדאמרינן פל' המל
 ואם ילך לבית אחר יצטרך לעשות מנוחה אחרת ואם יא ממנה מוכר
 הסקנות לאחר מהרה שכל אדם חפץ לנסע ולסבור בית מנומן במנוחה ונמצא
 ארץ ישראל מיושבת ע"ב בבבא מציעא פ"ק השול' וכן נמי כתב שם ה'
 יהונתן בשם ה'און רב אחא שכתב כן בשללנות שלו שימכרוה לז' בדרמים
 שהוא טוב ומעט
המשיכר
 מנוחה ולקבוע אותה
 הפעם שהסקנות חובה הדר' לא חובת הבית ונשיע'א מן הבית לא יעלנה
 בידו וי'א' ומעשה באחד שנטלה בידו וי'א' וקרא אשתו ונטי' חס היה הבית
 של נשים נטלה ממנו כשיצא אנפ' שטיר הבית ישרא אמה
וכתב
 אחד מהמחכמים על דא' אית ליה בית שלו או של שכירות
 לאותמיה ביה אן מותר לנטלה מבית זה כשיצא ממנו אפי' יבס שם
 ישרא אחד ולהטחה בבית האחר ושל' אבל אי אית ליה בית אחד לאותמיה
 ביה אסור ומעשה באחד שנטלה וכן' דכיון שיערל אהר נכנס שם חיי'
 להטחה הכי איתא פ"ק השול' ע"ב
ואל
 אחד שהיה כתובר ושל' אותה
 ומתחין אותה בשפיפרת של קנה או של עץ או של כל דבר ומתחין אותה
 במעטת הפקנה הימנית דרך ביאה במסמך או מפנת בה ומכנס המנוחה
 בתוך חלל הפתח בנפח הסמך לרשות הרבים בתחלת שלוש עליון של
 וקנה השער ואם קבעה למעלה מזה טמיה וואו שירחיקה מן המשקף
 טפח ידושלמי אם היה המשקף ובוה מנחה כנגד כרעיו ודיו ע"ב
 תראה במקל פסולה וכן אם הניח אחריה על' וטעמ' מצי אמרין שפח
 המסך לרשות הרבים כי היכי דתפול ביה מנוחה מיד ודב הוה מסורא
 אמ' כי היכי דלישריה אל חטא בוא וקאה טלא ממדת הקב"ה מדרג
 בשר ודם מות בשד ודס מלך מבפנים ועבדין משמרין אותו מבחוץ אבל
 הקב"ה משמר אותו מבחוץ שטאמ' יל' שומך יל' עק' על יד ימין

דרש רבא העמיק לה טפח פ' העמיק החור של טפח פסולת:

כתב ה"י מקודש לו ואם הטהה כגד פסולה פירו' זל כגד מושבב וכן נמי פ' הדמבס זל וזל כמז

עך והיא בריח הקדשים טבעות פסולה ור"ל פ' מעמד נשט הפירוש

הבוא הז' העדר זל ומכב הדי מקורביל זל וטוב לצאת ידי שטבס להנח

אלססון עב' **וקודם** שיקבעה ברלת מברך באי אמה אקבא

להבונע מנווה: **תד** ובשעריך אחר שערי בתים ומוצות

ומדינת ועיירות ורפת ולולין פ' חודים קטעס ימל סולמו

סרגמות משט צדדין יש בקן פתמים למעבה ולמטה או ביאחד מהמקומות

ומעב ואוצרות יין ושמן כולן חייבין ואסדרה ומרפסת פ' מרפסת בית שעד

לעליה פטורין לפי שאין מיוחדין לדירה וכן בית המרחץ ובמרחץ ובית

הטבילה לפי שאין עשויין לבבד וכן הר הבית והלשכות והעדות שרדן

חדש וכן בית המבן ובית הבקר ובית העצים ובית האוצרות משום דחשבי

לכלבו בבית המרחץ כיון שהעשים רוחצות שם

בית הכנסת ובית האשה ובית השותפין חייבין במנווה

ובית הכנסת דוקא שיש בה דירה אי נמי בית הכנסת דכרבים דירי

בה אורחים אבל בכפרים לא: **מוזות** היחיד נבדקת פעמיים

בשבוע מנוות הדברים נבדקת פעמיים ביום פ' פרש זל

כל דבר שהוא של דבים אין להטריח עליו הרבה שאם הטריח יהו כל אחד

אומ' יעשה חברי והטעם לאו הבדירות שמה נקדשה או נמחקה ויש

מקומות שאין מחין מנווה כפתמי דשות הדבים משום סכנתאניס שיאמרו

כי כשפים עושה כדאמרי' מעשה באדטכין אחד פ' שס אדם נקרא

כן על שט מקומו שהיה בודק מנוות יחיד בטח העליון של ציפורי

קסדור אחד פ' פקיד והעליון בכפרים נעל ממנו אלה זל ומפנה ור

אמר זל הט אבולאי דמחוא פטורות מן המנווה פ' הב העדר תורה

ועשין עלפתמי המבואות ועשין שם דירה לטמור המבואות משום

דחול פתסיא ויהיה סכנה בעמלה ובבדיקה: **נשים** (עבדים

חייבים במנווה ומחבין את הקטעטע שיעלה

כתב הדמבס זל שגלה תנאין יש בבית ואחש יתחייב במנווה

ואם חסר אחד פטור ואין הן שיבא בו דאמות על דאמות

לא פחות ושיהא בו דמנווה ומשקוף ותקרה ודלתות והטעם יהיה

שגדה טפחים ויהיה הבית חול ועשוי לדירת אדם נבדירת כבוד ולדירת

קובע מה שכתבנו בדלתות וזה לדעת המעשה ול שפי קבע דמי בדמיא
 דליתיה צריך שיהיה בה דלתות אבל לדעת הרש"י שפי דמי מוזוורת
 צריך שיהיה מוזורת השער ואח"כ יקבוצה ונראה לפי זה שכל
 התחיל לבנות עד כ ששים ונשה חוד במלכות שלש העליון ונשה דיש נלות
 לקבוע שם המזוזה ואח"כ ימרו השלש האמרו ונשה רב נחמן שצמדו כח
 הבנין ואח"כ יקבעו אותה משם מעשה ולא מן השמיני וכן נמי פ"ה יהונתן
 הכהן ז"ל

פתחי

שימאי פטורין פלגי בה רב נחומי ורב יוסף
 דלית להו תורה (מר אמר) דלית להו שיקפי
 ופי שימאי מלשון וכן אשמאי פ' שיש לו תורה ואין בו חכמה ולא הבונה יוש
 לו תורה ככל אדם כך לזה הפתח יש לו תורה ואין אדם יכול לישב תחנין
 בחכמה ובנפשים מפני הנפשים אמר רב יהודה אמר שמואל במזוזה הלך אחר
 היכר נח פ' הריאן ול היכר כמו הכר נא ולשון ציר הוא מלשון הדלת
 תשוב על ציריה והוא מקום שמתהפך מן הדלת כדמצינו טהירותה עין

בית

שיש בו פתחים הרבה כגון חייבים במזוזה בין בחדרים בין
 כעליית וכן נמי כתב הר"י ונח"ל

האי

דאית לה ד פתחים או ה כוון חייבין במזוזה
 הרש"א ז"ל פתח אחד ומלכו בשעור בנות
 כל שיש היכר

כתב

פתחים וצריך מזוזה לכל פתח אבל כל שאין צדיים לצדי העמוד אין העש
 העמוד מחלקן לטעם שאין העמוד לא לפני בעלם כעין חלונות של
 וחלון אחד נקרא ופתח אחד נקרא ע"כ אמר רמב"ם פתחא דאדקא
 חייב במזוזה אמר ליה רב אשי (הא לית ליה פתחין) אמר ליה עדי פתחין כלם
 כגלי הבית הדין פתחין במועדי פתח כלם זה דעב הוא

בית

משכב השנים פטורה מן המזוזה מפני שמתבססות ונחלאת
 שם ומתקטנות עצמן וכן אירא בזמא פ"ה דאמרי באמת אמרו בית המדרש
 ובית הכנסת ובית הבורסקי פטורין מפתח שמתקטנות שם השנים כס תד
 שאיש ואשה ישנים בה וכן נמי דעת הר"ף ז"ל וביאר עוד בעון מזוזה בטעם
 מהם השתא שאין העולם נזהרים משום האי טעמא דסמכין אהא דאמרינן
 עוד שיש בה חזירות פטורין מן המזוזה וכתב הר"י מקורביל ז"ל שאין זה נחל
 בטעם מקום בהלמוד ובדיוטלמי וכל הר"ף ז"ל ואפי' הוא אמת דוקא בפתח
 שאין בו אס עשרה טפחים דהשתא כשמנחה בשלש העליון כמשה' מ'מ'
 הוא תוך עשרה מן הקרקע אבל לרד"ך שהפתחים נבחרין וכשמנחה בשלש העליון

הוא למעלה מעשרה מן הקרקע מין להקפיד כן נמצא הסוד הדב
 מאיזה אל אכן בכל מקום שיש שם עינות סביב חייב לבסות נטוב לבסות
 כל המנוחה שלא יהיה נדאית וזמקוס טהרה עב:
מזוזה היא חובת הסל ובצורתו ובכוננו יזכור השם ית
 וילך בדרכיו וכל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו וציצית בבגדו ו
 ומזוזה בפתחו סיבטח לו שלא יחטא שנה חנה מלאך יי סביב לדיאיו ויחלש:

נשלמו הלכות מזוזה אשפור על העינים חימה עשה

הלכות מעקה

וכסלן כל דבר שיש בו סכנה כגון נלווי:
 ולא מצות עשה של תורה לעשות מעקה:
 ועשה מעקה לנדר ונסיפדי מרבה אפילו לקח נידע ונתן לו במתנה ושמא
 שוכר היה כסלן ומלא דרבט מזהא מייחבי כדאמרין פל שול שוכר חייב
 לעשות מעקה ונש ממעט כל שאנו מיוחד לדידה ומרבינן כל דבר המ
 המיוחד לדידה מיתעדא רבית ונש מרביט בדות שיחין ומעדות מל
 העינים וממיעט דגן אמרין פרט לבבש וסבא הוא נבהו ג טפמים ובבת
 עשרה עב ומרמבם זל סלב וכל דבר שיש בו סכנה עשרה טפמים וצריך
 שיהיה במצודה חזקה כדי שישען האדם עליה ולא יפול עב:

כתב הדין מסקינ ועשיר לו מצות עשה ולא העינים וזו מצות
 לא תעשה ונראה דאפילו לפעמים יש עשה בלא תעשה

ולא תעשה בלא עשה כגון מעבד סולס רשע או שגל המעקה וזכבדעו
 השותפין חייב במעקה ממ דרבט כל זמא וזית שאין בו
ובית דאמור עבד אמות פטורה מן המעקה וסמכו
 ולא לאו ולא העינים לאסור כל דבר שיש בו סכנה כגון

לשנות מים מן האנשים וזמן הנדודות בפיו ולא בידו אחת ולא יעז פיו על
 וכן חסילן וזיתיה מפת סכנת עבודה וכן מים מונלין עבד וכן השותיה
 משקין מונלין שעבר עליהן הלילה ואם רב יהודה אמר דב והוא שכל
 בכל ימתבות אמר דב פתא וסלי נתר סכני מתכות דמי:
וכן נמי יש לו לאדם שישותיה מים שהובאו מן הנדה לשפר משע

קדים ששתה אם לא שהו בבית משע' אבל אם שהו ליתן בה' ואם יש אדם
 אצל עיר' וְלִשְׁפֹךְ מִשַּׁם מִהֶם יֵאָמֵר הַשְׁתִּיחַ כְּדָרְסִין בִּירוּסְלַיִם בְּמִסְכַּת
 מִבְּרֵי חֲמֵרָא כִּפְרֵי מֵיָא שְׁפָר' פ' לִין דְּקִנְיָה כְּכֹס וְלֹא תִשְׁפֹּךְ מִשַּׁם הַפֶּסֶח
 אוֹכְלִים וְלִמֵּיָא שְׁפָר' פ' שְׁפֹךְ מִהֶמֶם מִשַּׁם מֵיָאֹס וְעֵשֶׂה בְּאֵרֶס אֲחֵר
 שְׁתֵּה מִיֵּם וְנָתַן לְהַבְרִיז וְלֹא שְׁפָר מִן וְהַמְלִיךְ הִיא אִיסָה אִיסְטֵטֵס וְזֵת
 בְּרֵמָה עַל תִּקְוָה וְלִשְׁפֹךְ מִשַּׁם אֲחֵר הַשְׁתִּיחַ: **ק** וְאִפִּילוּ הוּא מִזֶּן
 וְאִפִּילוּ הַתִּיחַ לִהְיוֹתָה טַעְמוֹ לְחֹמֶץ יֵשׁ בּוֹ
 וְהִדְבֵּשׁ וְהִדְרִי אֲבָל שֶׁאֵר מִשְׁקֵן אֵין חֹשֶׁשִׁין: **ק** מְבוֹשֶׁל יֵין לְרֹסֶס
 וְיֵין אִם מֵיֵם אִם חֶלֶב שֶׁבִּין חֲמִין בְּלֹמֶן שֶׁהֵבֵל
 מִשְׁקֵן שִׁוּרֵי עֲלֵהֶם מִלְּמַעְבָּה מִשְׁקָה טַפָּה אֲחֵר טַפָּה וְכֵן כֵּל מִשְׁקֵן שֶׁנִּתְגַּבֵּר
 בֶּהֱן דְּבִיִּים חֲרִים אִם דְּבִיִּים מְרִים עַד שֶׁנִּשְׁתַּנֵּה עֲשֵׂן אֵין בֶּהֱן מִשַּׁם וְעֵלִי:
שְׁלִשָּׁה מֵיֵם אֲדָם הֵן שֶׁל בַּחֲדוֹר שֹׁקֵעַ וְשֶׁל בִּיטֵט מִפְּעֻפְעַע וְשֶׁל
 וְקֵן דָּף לִמֵּיָא הַלְכָתָא שֶׁאֵם שֶׁתּוֹ תִּשְׁעָה מִחֲבֹת בְּיֹלָבֵיא
 אֲבָל תִּשְׁעָה מֵאֲבִטִּיחַ מִנְּעֵה וְלֹא מִתּוֹ שֶׁלֹא יִשְׁתֶּה עֲשִׂירִי שֶׁמֶם בַּחֲדוֹר הֵטִיל
 שֶׁם אִיס' וְעֵשֶׂה הִיא שֶׁשֶׁתִּן תִּשְׁעָה וְלֹא מִתּוֹ וְשִׁתֶּה עֲשִׂירִי וְזֵת: וְלֹא
 שֶׁמֶם אֵם נִתְּנָן בְּלִילָה אִם בֵּיֵם וְאִפִּילוּ הִיא אֲדָם יֵשׁ בְּכֶדֶן אֵם שֶׁהוּא כִּי טַעַם
 הָדָשׁ מִתְּמַת אִין הַכֵּל וְיִשְׁתֶּה וְיִחְזוֹר לְמִקְוָמוֹ: **וְשִׁוּעוֹר** הַמֵּיִם
 שִׁיאֲסִדּוֹ אֵם נִתְּנָן כִּי שִׁיחַ הֶסֶם נִכְדֵּן בֶּהֱן
 אֲבָל אֵם הִיא הַמֵּיִם מְדוּבָּן כִּי שֶׁתֵּאֱבֵר מִן הַמֵּדָה הִיא לֹא מוֹתֵרִין בְּקֻדְשָׁהּ
 אֲבָל לֹא בְּכִסִּים וְהֵם כִּשְׁאֵר מִשְׁקֵין וְכִסְמָה תֵּאֱבֵר הַמֵּדָה בְּקֻדְשָׁהּ עֲרִיף
 וְזֵת מֵאֲדָבְנֵשׁ סָאָה וְכִסִּים אֵינָה נִאֲבֵרֶת לַעֲלֹלֶס: **מִעוּזִין** הַמִּשְׁקֵן
 כֵּל שֶׁהוּא אֵין בּוֹ מִשַּׁם וְעֵלִי: **מֵיֵם** שֶׁנִּתְּנָן
 יִשְׁפֹּס לְרִשּׁוֹת הַרְבִּים וְלֹא יִרְבֵּץ בֶּהֱן אֵת הַבֵּית וְלֹא יִבֹּל
 בֶּהֱן אֵת הַטֵּיט וְלֹא יִרְחַץ בֶּהֱן פְּטוֹ יֵדוֹ וְדִלְיוֹ: זֶה הַכֵּל כֵּל שִׁישׁ בּוֹ כִּנּוֹן
 סִידֵטָא אֲסוּרִי אֵין בּוֹ סִידֵטָא מוֹתֵר: כִּנּוֹן הֵן וְנֶפֶס הֵן וְזוֹמָנָא דִּאֲפֵי
 וְלֹא יִשְׁקָה בֶּהֱן בִּהְמָתוֹ וְלֹא בִּהְמָת חֲבִירוֹ אֲבָל מִשְׁקָה אֵתֵן לְחֵמֹל:
נִקְוִי תֵּאֱבֵר וְעֵבִים וְחִשּׁוּאִים וְדִלְעוּשׁ וְאֲבִיטִיחַ אִפִּילוּ נִבְרִיל
 בּוֹתֵר אִם קֻטְעֵס בֵּין תְּלוּשִׁים בֵּין מְחוּבְּדִים וְכֵן כֵּל דְּבִרֵּי
 שִׁישׁ בּוֹ לִיחָה וְעֵמִיא עֲשִׂי: אִפִּי דֹאָר עֲפוֹר יֵשֵׁב וְעֵקֶר אֲסוּרִין חֹשֶׁשִׁין
 שֶׁמֶם בְּמִקְוָה נָקֵב נָקֵב: **כֵּל** תֵּאֱבֵר אֵין מִבּוֹ מִשַּׁם וְעֵלִי: פִּי תֵּאֱבֵר
 שֶׁשֶׁל הַעֲקֹק שֶׁלֹּא וְעֵשֶׂה פִּי קֶדֶר בְּמִקְוָה עֲקֹרִי:
 לְפֶסֶח אֲוֹסֵל אֲדָם תֵּאֱבֵר וְעֵבִים בְּלִילָה וְאֵינָה חֹשֶׁשׁ תֵּאֱבֵר נִקְוִי:

ס

שבושה ונעשית וכו' ונתת מזהבך וכן תגיד
השד"ים יש להן ארס של נחש ממית
ושל שד"ים מלקח:

ומה טהר חפץ היינה והדמיון של כל לא יתן ידו תחת שחיז שמה

נעבדו במצודת או במסד דע שהידים עסקנות הם וכן לא יענין הם כן

במלך האחרון או היצן שמה יפול ארס על חודה וימות ואסור לתת מעות

או יתן למלך קצו שמה יש עליו דוק יבש של מוכי שחיז או מצודת או ויעבד

שכל ויעבד סם המות לבד מיעות הפנס ולא יתן דתבשיל תחלה המטרה

לעצמה הוא עמוק בסעודה שמה יפול בו דבר המליך ולא יראהו עב

ושום קלון וביצה קלפה ובעל קלון כסעבר עליהם היללה אע"פ

דמיעתמי כסילתא ויטורי וחמבי דוח דעב שורה עליהם ולא

אמר דלא שירי שקראי או קלפתיא אבסאיפאי לית לן בה ויש כע ארס

שמענש מלאכול שומים שחוקים בשבת שמרית מפעולה ויש שאין ת

חוששין מאחד שלש מערב בו ונ"פ יש משימין קליפת השום בתוך ואמר

פרק השל היש בבית חדי אמתו לילית ואיזיא קודם קדית הנבר דמן

בדאשו **ואסור** לעבור תחת קיד לא ננין ולעמוד במקום סנה

כען על **שיר** דענע או להכנס לחודבה וכו' ויציא בור

משאר הסנות אסור לעמוד במקומן וכן אסור להמליח עם הנשים ולא

ימלא עמיהם בדרך ואסור ליקח רפואה מהן אלא אם נתיאשו ממנו ש

שימה ואסור להתרפאות מן המין ואע"פ שתיאשו ממנו שמה ימשכו

אחריו ויא' דוקא ששהמין אומ' לחש א' הני איסור אבל בשאר רפואות

מותר במקומות שמתרפאין מן הנשים וכן נמי דעת הרמב"ם זל

ומותר ליקח רפואה מן הנשים לבהמה או לבהמה שבגוף מבחוץ

כמו מלונפא ודעיה ואם היה מכה של סנה אסור

וכל מכה שמחלצין עליה את השבת אין מתרפאין מהן והב' התירוהו

כתב שמואל להתרפאות מהן אם הוא רופא מומחה ולא מר"ע

נפיה כדאמ' רב דימי אם היה מומחה לרבים מותר וכל יוחס אפי' חולה

שש לו סנה מותר מן המומחה **ומותר** לשאול לרופא ג' ויאמ' סם

זה יפד לכך אבל ליקח מומח' אסור **ואסור**

להסתפר מכה בשבת היחיד ואם ארס חשוב הוא

ומותר הע' מותר

נשלמה הלכות מעקה ישועתך אלהים נחב'ה

הלכות חלה

י

הרצה

להפריש חלה מן העשה מברך תחלה ב"י אמה אקבץ
 להפריש תרומה ואם הפריש אותה על שלח מברך על
 הפרשת תרומה ונוטל כזית מן העשה ופוטנו כמו שנה ומשליך לאור
 תחת תבשילו אע"פ שהיא אסורה בהנאה לשרף ויש בה משלה הכל בחלת
 ארץ ישראל שעקרה מן התורה אבל חלת חוצה לארץ מבטלין אותה למחלה
 ושדפין חוצה לארץ אסור כהן לפי שחלת חוצה לארץ אסורה
 למי שנאמרה ויטאה מעוף ולא יאמר להפריש חלה לפי שלשון חלה רל
 שנה ואינה שם הפרשת ככל כמו שכתוב חלה תרימו תרומה כלום חלה
 אחת מן העונות תרימו תרומה וכן נמי דעתה היא אחת ול שפוטנו כמין
 שנה ואם יש שם כהן מפרש אחרת ש הכהן בלא ברכה וכתב
 הד אשר ול אחר הפרשת תרומה כלי הפסקת דיבור יטול
 חלה כהן כדי שמושל הברכה לשנתו ויורד שיפריש שיהיה בה מתנה
 הנונה והפרשה זו אינה רק שלא תשתבח תורת חלה ואין מברטין עליה
 שכבר נפטרה העשה בהפרשת ראשונה וכתב הרמב"ם
 האיל וזו מדבדיהם מותר לדנות בטאכלת לפיכך טל
 שריפה אין לה שיעור לא כל שהו ושל אטולה ממנו וזו של אטולה מותרת
 לזכין ולזכות ואין צריך לומר לשאר טמאין ופי' עוד בפרק טז להלכות
 תרומה כל האוכל תרומה מברך ברכת אותו מאכל ואח"כ מברך ב"י אמה
 אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצנו לאכול וכן וכן קבלנו ודאינוס מברטס
 אפי' בחלת חוצה לארץ ששם אכילת קדשי הובל כעבודה ששם עבודת מתנה
 אמן את כהונתם תרומה אפי' פירות ע"י שילת
 ידים אע"פ שירין טהורות ואינה נאכלת עם הור
 על השולחן וחלת חוצה לארץ אינה צריכה שילת ידים כחולין ונאכלת
 עם הור על השולחן בזה שמות דבה כל כהן שאוכל תרומה ואינו
 כן תורה אינו כהן לעתיד לבא ע"י ונחלק כל שאינו מחויב בתורה אין
 לו מנה ומי שהפריש חלת האור מעשה אחת ואח"כ נתעברה
 בעשה אחרת טל הפרישו ממנה עדיין כיצד
 יעשה לפטור אתו שלא הופרשה ממנה עדיין שאם יפריש מן העשה
 נמצא מפרש מן הפטור על החיוב וכתב הראב"ד ול שערך שילת
 עשה אחרת כדי שיעור חלה ואח"כ יערך הכל בעל ויפריש מאת האחר

האחרונה על הכס ומתקן כולו דחלת מוצה לארץ מדרבנן ומן הפטור על
 הפטור הוא ואם לא אדם כשיעור וקודם שיפיש חלה מן העשה על סדר
 אחד והטעם במקום אחד ואחכ הפד'ש חלה מן העשה ולא זכר אותו כבר
 אמרנו דאפי' לש באותו סדר שיעור חלה חייב להפד'ש ולסדר דכין שטעם
 עם עשה שהיה בה כשיעור הוה ליה מחוייב בחלה ואפי' בחוצה לארץ מנכר
 עליו ומפד'ש שהדי לא היה בדעתו בשעה שהפד'ש מן העשה שיצטרק
 זה עמה וכן סת' הד' יורה בד' אבא מאדי זל' ספרק חלן עובדין

כתב

הדי מקודם זל' שטען פדק ב' דמסכת חלה העטל שאור מעשה
 שלא היומה חלתה ונתת ללחן עשה שהורמה חלתה הדי זה
 סבא עשה שעה שיהיה בה שיעור עם אותו שאור ונתת בצד אותו
 עשה ומפד'ש מפנה חלה עליה ועל השאור כדי שיטול מן המוקה אין
 לו עשה אחרת מוציא חלה מן הכס' וכן נמי דעת הדמבס' זל' וביאר עו
 שאם אין לו עשה עשית זאת כלה טעם ומפד'ש חלה על הכס שהטעם ב'
 במיט' אוסר במשהו מתוך כך נראה שהשאור של פטור והעיסה של
 חיוב שמוציא חלה על הכס' ופי' הדי' זל' כמו שאנו חבלין לעשות שלוחי
 שאור מן הנוס' ונתתו בעשה של ישרא' שהוציא חלה אחת מיטה ובור
 ואין לחוש משום פטור על החיוב ומה שאנו רוצין ללוש עשה אחרת
 חומרא יורה היא:

שאלה

יש לנו ללוקח מן הנוס' וללוש
 שאור ועל כרחי'ט
 בו עשיתו היאך נפד'ש משם חלה וזה איכא לליחש שמא החלה שיפד'ש
 תהיה כולה מאותו שאור של ז' והוא פטור מחלה ואם נמצא שמפד'ש
 מן הפטור על החיוב שהדי ספק הספק זה בכל שאר ימות השנה מעטין
 העשה נטעין השאור שהוא רוצה להטח ללחן עשה אחרת ואחכ נטעין
 חלת האור' שאם נטע חלת האור ואחכ השאור נמצא שהשאור פטור
 מן החלה וכשי'לנו בן עשה אחרת יש לחוש שמא יטול כל החלה מאותו
 שאור והיו מן הפטור על החיוב ושאור אינו בטל אפילו באף כיון שהוא
 דבר המחמיץ: **ותירין** הד' יוסף מקווא' זל' דכין דחלת האור
 אין לה שיעור דבמשהו סג' ואעפ' שהדי להפד'ש
 כוית לרומא דמילתא הוא לפי שמחמיס נטמן בה שיעור לבעב הציבת
 אחד מכד' ולנחמנוס אחד מכא' אבל מן המתירה במשהו סג' וציון שכן
 אי אפשר שלא יטול משהו מן העשה של ישרא' ובתור דובא איל'
 לבזל' מיהו בדמצי הפסח דנקא שהוא שעת הדחק שאין לנו שאור

אעפ' שיעורד לט' להחמין העיסה כפ'לפ'לן מו' במזמין או בדברים אחרים חדים
 חפ' הכי אינה מתחמדת אפי' כמו שמתחמדת בשאר ומטוס הכי תבין הכא שיקח
 משנה מעשה של יט' אכל וראי בכל שאר ימות השנה בשלש אדם עשיתו יש לו
 לעול השאור שמענו להחמין עשה אחרת קודם שיעול חלה מן העשה שאם לא
 יטלטל עד לאחר שעול ממנה חלה נמצא שאותו השאור פטור מן החלה ונשילוש
 עשה אחרת איכא למיחש שמה יטול כל החלה ממנו והוא לזה מן הפטור על
 החוב וכן דאפשר לו להסתפק מן הספק יסתלק וכן נמי פה רבי שמעון זל'
 מיהו הד' מייס בד' מדרכי זל' בת דאפי' אחד הפסח שהוא שער הדחק אמור לשנת
 כן משום ההיא חששא דחיישין שמה יטול כל החלה מן השאור של ז' דרעננות
 שם דבר אפי' מועט במדובה לא מהט אלא ביין נטמן ובשאר משקין שהם דבר
 לא אבל בדבר אחר אין מהט בו כדאמרינן פ' דר' הילכך לטא תקנה
 אחד הפסח לא שילש שיעור חלה ויותר מעט כדי שיעור שאור וילש עשה
 אחרת כמה שירצה עם השאור של ז' ואח' באותה עשה שיש בה שאור הוני
 יעשה ונמא ישיש באומה ונמא אותו שיעור חלה שלש ולא יערב אותה ויערך
 אותה עד שיתחמך הכל שמן דיה השאור מתחמך ופ' העשה שבנמא אעפ'
 שאינה מערבית ואחר שתתחמך אותה שבנמא יטול ממנה השאור ואחר כך
 יטול ממנה חלה בשביל כל העשה שבגריבה ובכ' האי ונמא יטול מן המחוייבת
 על המחוייבות ונראה ד' אבל בזמן הזה אבל בחלת חזית
 לארץ דקיימין מדרבנן היא לא מחמדין בה כולי האי ולא תבין מספיק
 שמן הפטור פ' ריש' לא תבין שמן המחוייבת הפריש הילכך אפילו בכל
 השנה יכול להפריש חלה ואח' שאור להצטע' וכן מקוונת דוב הנשים
 בפ' דבנמא ולא שמעתי מי שהחמיר מחמדין פ' דבנמא יט' עב' :

וביט

של פסח מפריש החלה בלא ברכה ולא יקרא לה סע' עד
 שתאפה אלא עשה אותה כעין עונה ויאפה אותה עם השאור
 ואח' ירקח הכל בכל אחד או בקשרה לפי מהכל מצדק לחלה כמו שבאר
 בעל ואח' פרישה ויבדק עליה ויצטענה עד אחר יט' ולפ' דישת' בעסיה
 אי אפשר שאין שורפין קדשים בט' ולהטחה אי אפשר שמה תחמין ויעבור
 עליה בכל ידאב ובכ' מצא הואיל ואי' מ' בע' מתעיל עבה :

ומזה

הטעם כתב הד' מייס בטע' אביו הד' משה מאיברא שאם
 הפריש חלה מן העשה ואח' והדר נתעברה בעסיה או באחרת מן הספרות
 שאין לשאור אותה אפי' אין בו אחד ומאד מן החלה לפי דאי בעי מתעיל עבה

וזה לכל נדר ומקדש ותרומוה שקדושין באמירה שיכול לסאול לחכם ויעקוב
דבורו וכן פירשנו על פסל או עברין ושלשם אינו מרמז עד שיבא ליד הכהן
לא ילך לחכם ויהיה נשאל עבדו ויעקוב שם חלה אן תרומה וסגן בדין
וכן נעידעת הרמבם על נדעת הד' יצחק וז' אצל משבא ליד כהן אן ליד
עבד להקדש לא בשם מתשיל ומדמם הכל אם לא נחשב בלמד בלמד
או לפי שבא האיסור ונמשכה שלם מיצאתי לעולם יהיו מלמדים נשים
לז' אם הוצאתי קלה ושכחתי ונעבדק יהיה לי רשות להוציא פועל
שורה עבד

ולאפות

קדש שנתמייך ביש של פסח אי איפטר
טרחא דלא יציד לא אין לו דרך לעשות
לא שילש פחות מכשיעור לא יקרא לה שם עד שתאפה כמו שכתבנו
פחות מכשיעור לאחר אפיה יצדק הכס בסל ואויר הכס
והדש

מיערפן דק שיהיה לכלי בית קבול נכתב הב' המרומה ולעצד
שיהיה כל הפת תוך שפת הכלי ולא למעלה וכן נמי כל המרמז על שני
חייב בחלה עד שיצדק בכלי בכלי שיש לו תוך אן שיהיו הכסות נשכרות
זו בזו ויהיה בהן שיעור חלה מביין אעפ שאין בכלי וכן נמי כל הדקול ול
וצדק שהיו כל המצות תוך מחיצות הכלי ולא למעלה מן המחיצות דא יבשאו
לן אויר כלי בכלי דמי ולא איפשיגא וזא עבדות למעלה מן המחיצות
ויפרוש עבדן מפה או סרין ויכסה אותן שפיר דמי דאין כך כל עול מזה
ואויר כל מערק אפילו בלא נשיכה ונעבד מערפן אפי' בלא כלי וזו
כשהכל מאסוה אחת אן שיהא הכל בלול יחד אבל כשהן משתני
נשים אין מעטרפות אס אין בלולות יחד וכאסה אחת נמי אין מעטרף
אלא במיט אבל כשהן מיט לא מעטרף לא בבבול

ועיסת

השותפין חייבת בחלה והדש קביים פחות
מכשיעור שאמרן סהסל
מערק פירש וינח עד לערב
ומערק ואטתח דלא עבד טרחא דלא יציד שחדי בשעת אפית כל
החם דאוי לאביבה ואס יש שם כהן קטן ולם כשיעור יכול להפריש
נשיכה ולתתה לו דקיימין אין חלת חותב לארץ אסורא לא לזי שטומאה
ויצא מן פה בידש עד שיראה קרי ואשה עד שתראה גרה וכו'
שהיא מותרת לו אין בזה אפיה ושלם למורד ובשאר ימים טובים שאיפשר
לשחוק ואס תחמיין אין בכך כלום קרא לה שם מיד ומשנה אותה עד
אחר יט וישרפה ומי שסח ולא הפריש חלה בין ביט בין בחול
מערק הכל לסל אחד אן בכלי שיש לו בית קבול שאין כלי

שאין בו בית קבול מצדק לחלה. דא' בשעלושה פחות פחות מכשיעור. אבל לשא
 כולם כמאות אין צריך בית קבול. ולא כלי. לטעם הכל יבדעו אחר מן הכבוד
 ויבדק ממו' שאם היה בשעסא ואחכ מפדיש נ' שרפיה. ואם היה יט' מנחה עז
 הערב וינדפנה שאין שורפין קדשים בט'. ואם היה שבת שאין רשאים להפדיש
 עתה ששע' בעדוה בכבוד אחד ואנסל בעד אחר מן האחרים:
וכתב הדשטא זל' ויש מי שהורה להקל ולהפדיש חלת חוצה

לארץ אף בשעלושה מערב יט' כאין נדאה זה כמחנה שאין הפרטנה מעבבת
 בביו שביאית חלת חוצה לארץ אונל נהנףך נאחכ מפדיש עב' וכן נמי דעת
 ה' מהרן הלוי זל' נה' דמונתה להוליכה לבתו בט'. נה' מקורביל זל' כתב
 דהא דאמרינן חלת חוצה לארץ אונל והולך נאחכ מפדיש ולא בענין מוקף
 הה' כשהעשה עשוה יחד או אין חשטין דק שיטאר אחר מהלחמים. אבל
 במצוות שלטן כל אחד לבדו צריך שיטאר מכל אחת מעב' והרף זל' כתב
 ונראה שצריך להפדיש מסל שיור ושיור שאין סבא להנשל יתרוק מום שאכל
 שאין בענין השתא' והדשטא זל' כתב ויש מי שהורה שצריך לשייר קצת ויתר
 מכדי שיעור החלה שהוא מפדיש מפת שצריך להפדיש מן המוקף עב' :

והמפריש

ובלא שריפה עד הערב לפי שאין אופן לא ליתור
 יט' נה' בשאין בער כהן קטן שלא ראה קרי. אבל אם יש שם כהן קטן או
 אפילו גדול שטבל לקדיו (והעריב שמשו יכול לאפותה ולתתה להם ויאכלוה'
 והם התרומה זל' כתב שאם כהן שראה קרי נאפי' לא טבל אם מצטב בדוב
 חולין מותר לאכלה הכהן אך הדר איסור לאכלה ע' בטול הרוב. ויש
 מקומות מפרישין חלה שניה ונתנן אותה לבתן ואוכלה אפילו בעל קרי
 ואשתו נדה וצריך לזהר שלא יתנגד בקערה עם מרק דומה פ' ואכל זר או
 נ' באותה קערה וחלה הראשונה או השניה אם נתעריבה בחולין צריך אחד
 ונראה מין כמית ואם בשאין מית קטן חטים בשעדים ס' בששים כך הוא
 הדין אפילו בחלת חוצה לארץ אבל אם נתעריבה בדוב חולין ולא במארה
 מותרת דוקא לבתן ואפי' לא טבל לקדיו אבל לגרים לא טבל והדשטא זל'
 כתב איסור מדבריהם שאין לו עוקר בתורה כתרומה חלה לארץ מעטין
 אותה להתחלה בדיש אפי' בהאכילה לגים נה' לכל שאר דברים שנוגא'
 בה יא' שאין לטבול להחלה להאכילה לגרים לא לבתן בימי עומותו
 ויש לחוש לדבריהם הלכה למעשה עב' :
כמה שיעור העיסה
 שחיבת בחלה מן ביסם וחומש ביסיה

קמן הביערה

השטות ולא כמשקלה ונהלם ול כתב שיעור חלה בכך חלה עולה כר
כנימ אבל אם היא יתירה ה' בצים או א' אין לחוש בכך עב'
עשין מבואין כלי מים על כל צדומו ונתתו תוך כלי אחד

ונתתו לתוכו מן בצים אחת אחת וחומש ביצה וכל מה שנשפך מן החמץ
לתוך כלי האחד הוא שיעור חלה וזה אין למדין במתס דעיר ונהדשת הארץ
שמחזיק א' המים בעצמם הוא שיעור למדת הפסח אמנם
יש לפקפק בזה השיעור אם נשער אותו כלי המחזיק אותו

המים במקום כפוי שקורין טאבל או בעצור ומחובץ שקורין קלאקט
ר"ל ול' נכסמודין במרה זו עשין אותה במקום רפוי דהא
אמריין פ' צמד מדליקין מ' סאה בלח הס' ס' סאה ביבש

משמע דעשיתא תלתא ה' היסרך נמיא שהנדיטה נבטת במח' קרה
לח' דזו כון מחוק דלא הוי קרוב דייבץ והוא שיהא נפרו כמים דמח' עב'
ול' כת שיעור אחד שאין לפקפק בו והוא שיעור ה' ליטרין
והראב"ד למשקל הפסח עם הוועדות נכדי הוא הרב לסמוך

עליו וזה אשר ול' ביאר עוד המשקל ואמ' שהוא ד' ליטרין וחצי נהליטא יד'
אונקיות וחצי והאונקיא משקלה כ' פשיטין מלונגיריס נכדי האיי ואין
ול' כת כי חמשת רבעים קמח הם תש' ספס' ויולד מעט מכספס' של צבא

אחד מן המחברים ואמ' ושיעור עסה' אמ' רב קבא מלון נאח
לפסחא וכן לחלה נהייג חמשת רבעים נעור שהם מן בצים
ומומש ביצה וכל ביצה ל' ספס' כספס' כספס' שלם ואמ' רב סעדיא

נאין ול' שיעור עסה' עד כדי עומר לנולעלת דהייג דלשך זווים בלונגיריס
שכס' והדמ' ול' כת שיעור עסה' מלא העומר בין במין אחד בין ב' ב'
מיכן כון מצטרפ' לשיעור נכמה השיעור ש' קבין פחות חומש' והקב

ד' ל' ובלונגיריס רביעיות והרביעית אינבעים על אינבעים ברוכ'
אינבעים וחצי אינבע' וחומש אינבע' וכל האינבעות דנחב ונדל של יד'
נמצאת למד שהמדה שיש בה נעשר אינבעות על עשר אינבע' ברוכ'

אינבעות ומשי' אינבע' בקירוב העומר וכן מדה שיש בה אינבעות
פחות הן משי' אינבע' על אינבעות פחות ה' משי' אינבע' ברוכ'
אינבעות פחות ה' משי' אינבע' היא מדת העומר ושת' המדות האלו

אחת הן עליון נכמה מכילה מדה זו כמו מ' בצים בינבעות וחומש ביצה
והן משקל פסלעס' וכל שליטי סלע מקמח החטים שבמדינ' שהם מש'
משקל לת' על מזווי מצרים בזמן הזה ומדה שהיא מכילה כמשקל הזה

וכיצד

וכתב

והראב"ד

וכתב

מקומה החמישי בה מודרין לחלה בכל מקום : **וכתב** ה"ה אברהם בר יצחק
 ול ושה מה ששננו חמשת רבשים קמח ועוד רש"י לא נביס
 ועוד דהא אינם לא ה' רבשים קמח בעצמם : פ"ה רבשים צפוניים שהם ר' רבש
 ירושלמיים שהם ר' מרבדים בעים של תפוחים הם נבולים משל ירושלם השתמר
 ושל ירושלם נבול משל מרבד השמות ואם מצאתי בפרוש הד"ש ול וול בפק
 רשבת חמשה ועוד חייב דקסבר רבי מרדכי מרבדית וס' (הכי אמר' יוסי ב'
 בערובין וס' והתם מפרש האי ועוד אחר מועשים לכל ביצה וביצה על לשון
 והם למדת צ"פ ביצה ומחצה ולמדה מרבדית ב' בעים ושביעית ביצת
 בקי רוב וחת בת כ' הוועדות לפי מה דמצא כל האוכל כמדה זו ברוך ומבדק
 פ' במדת העומר שלא להפחית עשתו מחלה וכן שהוא אוכל כמדת העומר
 מן בעים וחומש ביצה ודאי בוצרך ועוד להפחית חלה וכתבו דל' ורש"י אחי
 שמונה לגדות אותן בע ארס שבעין מדותיהן בפקח ומעמידין עצמן בפקח
 כרת וכן הבן שלא קבוס : **תשובה** רבי יצחק ול מרדכי של פ'
 פסח אין נהנין לעשות ויותר נדונה וקרא כלנאה לפ'
 לפחא וכן לחלה ופ"ה לו עכרין משמע שלא נרש וכן בכל התלמוד נשמרין
 מדה סתם או קב משל בלא נרש והע' ה' רבשים קמח שהם מן בעים הוא
 משקל העשר זו ואין שיעור משקל לא נהנין דאיכא דקליל ואיכא דלא קליל
 ובעים נמי איכא קטנים ואיכא גדולים לא לפי חשבון רבשות של תורה אצבע
 וס' יצחק לשיעור חלה כלי אחד של אצבעות על אצבעות ברוס ה'
 אצבעות ו' חומשים וחומש חומשא ואם החשוב אותם האצבעים של אורכו
 כלי חרץ שששית לעצמי יעלו ל' לחשבון זה ע"פ המחבר ול'
כלל וחר קצר לחשבון אצבעים על אצבעים לרת ול' שלט אלה
 ואצבעים תחלה לשבע עשר חצה ועשר ולרבעים תחלה
 ואת אשר שאר פ' שלט אלה אמות מן צד ואצבעים פ' מס אה שיעור
 מ' המקור תחלה לשבע עשר פ' תחלה ל' י' חצה פ' העשאר שהוא טפח
 וחצ' חצה אותו ועשר פ' העשאר שהוא אצבעות ולרבעים פ' ולרבעו
 תחלה את אשר שאר : **רביעית** העמצא השלך החוצה ומון
 הנותרים יקח אחר ועשרים ופעמים יוסר חלק
 שבע עשר פ' רביעית העמצא ברוס המקור השלך החוצה כולו רוב
 המקור לאמות שהם י' טפחים הסר משל הרביעית שהם ד' טפחים
 ומחצה וישאר ו' ומחצה וכן הנותרים שהם ו' טפחים ומחצה קח אחר
 מעשרים העשרה טפחים הם ב' חצאין ואחד מה חצאין הם חצי טפח

שהיא ב' אצבעות ע"י ש"ך ג' טפחים ומחצה עשה מהן אצבעות בכל טפח יש בו
 ד' אצבעות כנגדל לפי דעת כל המפרשים ויעשו יד אצבעות קח אחד מהן מ
 משמשים ושאר אצבעות הם ס' חצאין ואחד מהן חצי אצבע עוד נשארין לך
 ד' אצבעות עשה מהם אצבעות חומשין ויהיו ב' חומשין ואחד מהן הוא חומש
 ופגמים יוסר חלק טפח עשר פ' אורך המקור ורחבו שהוא אמה על אמה שהם
 טפחים עבן טפחים עשלו לו טפחים בבריתא קח חלק טפח עשר מל' טפח
 שזן פגמים יב' ויהיו טפחים חלק כל טפח מהן ל' רביעיות ויהיו יב' רביעיות
 קח תשע עשר פגם אחרת כ' פגמים יוסר אחד באורך ואחר ברוחב וישאר
 רביעית ה' טפח שהוא ב' אצבעות על ב' אצבעות הנה נשאר בידיו מכל ה'
 המקור שהוא אמה על אמה ברום ג' אמות אצבעים על אצבעים ברום אצבעים
 והם אצבע וחומש אצבע ונעמה ש"ך למסיר ג' המים בזה הענין רביעית
 הנמצא ב' מקור שהם לו סאה אולם השלך החוצה שהם עשרה סאין ומן
 הנותרים טהן כ' סאין קח אחד משמשים ופזא סאה ומן העשרה חצי סאה
 הרי לך סאה ומחצה סאה ו' קבין ומחצית הסאה ו' קבין הרי ט' קבין והם
 ד' לוגין הרי לו לוגין קח חלק טפח עשר מל' לוגין ויהיו לוגין חלק כלל
 מהן ל' רביעיות ויהיו יב' רביעיות קח מהם חלק טפח עשר פגם אחרת
 ויהיה רביעית הלוג נמצא שרביעית הלוג נכנס בכל שיש בו אורך
 ורחב אצבעים על אצבעים ברום אצבעים וחצי אצבע וחומש אצבע
 בכון אונסל למציא כל החשבון בלא פגמים יוסר כיצד הרי לך
 שהמקור הוא אמה לכל אמה שהם טפחים על טפחים שעלו לו טפח
 בבריתא ודמו אצבעים וחצי אצבע וחומש אצבע כמו שחשב
 למעלה נכנסין בולן לוגין ששה טפחים על ששה טפחים כמותם
 לו רביעות רחבות כל אחת ואחת טפח וכל רביעות חלקים הרי לך לו
 חלקים של טפח על טפח ויש לך לו לוגין הרי כי לוג אחד נכנס בו
 אחד וכשתחלק הטפח בשתי וערב יהיה בו ד' טפחים חלקים של אצבעים
 על אצבעים ברום אצבעים וחצי אצבע וחומש אצבע שהוא אצבעים
 על אצבעים ברום אצבעים וחצי אצבע וחומש אצבע נכנס רביעית הלוג
 וזהו שמדור לו אצבעים על אצבעים וכן וכל האצבעות נמשכות כנגדל
 וזהו אמת נכון ובהלכות יציאת תמיד שיעור החדל כמה הוא בשעור
 אחר קצת ה' האבד ול' רביעית של תורה וכן פ' הראב"ד ול'
 ד' פגמים מימי מקור האצבעים סאה שהוא אמה על אמה ברום
 ג' אמות במחלק קח דוס המקור שהוא ג' אמות שהם יח טפחים והם ע"ב

הלך

כדל

ק

אצבעות טול אחד סכד' והס' אצבעות וכן מ' סאה הס' דמ' קבין טול א'
מכד' והס' קבין' נאחם טול מהן העשירית נשארו ט' קבין' וכן למ' א' ת'
אצבעות טול מהן העשירית נשארו י' חומשין וחצי' שהם דוס אצבעות
וחצי אצבע וחומש אצבע' ונחם הדומם שהוא אמה על אמה נעשה מהם
טפחים והס' לו טפחים כדברירא' וכן מן הט' קבין שבדרך עשה מהן לטון נמצא
שטפח על טפח ברוס י' חומשין הוא לטון חלק הטפח לאורך ורוחב והוא
אצבעים על אצבעים ברוס י' חומשין והוא נ' לרביעית הלון:

ולפי חסדןה יעזר לשיעור חלה כלי אחד שלו אצבעות על אצבעות
ברוס ח' אצבעות ון חומשין וחומש חומש' כיצד כן ביצים וחומש
ביצה שהם שיעור חלה הס' כל רביעות פחות חומש' והשוב לס' רביעית י'
אצבעות פחות חומש' שכר עולה אצבעים על אצבעים ברוס אצבעים וחצי'
אצבע וחומש אצבע כדברירא' יעלה בין הכל ט"א אצבעות וחומש חומש'
ואין מפרשין חלה בפחות משיעוריה ואם הפרש אמה חלה' ובספק סתם ה'
יזכה לו שמפרש' בלא ברכה:
וכתב ביצה טפח' דמ' לטון טפחין
חשדות דהו' ביצים נשביעות

שעשה סה' ון ואם פחות משיעור זה הפס' יח' לענין חלה וכן עזר לא' מפרש
להס' על כל השיעורין הללו כמעט כד' קטות טון דרכן על גאוס לשייר בין
המהם מן הקמח כד' לטון ואם עשה הסדה מנומס' נמצא השיעור
חסר כי נעצוים טאין מכעסין על הקמח בקטוף הלבך מוטב להוסיף ולא
למנוס' על' ואדנא מורינ' ה' ט' טוב י' סת' דרועה למדוד מרד' של פסח
י' אצבעות בן דל' וחומש אצבע מנעח לדומם חלל הכל' וכן אצבעות נמו'
לדורך חלל הכל' וחסדןה אצבע ע' וטע' חומש' אצבע נמו'
בן דל' לדומם של חלל הכל' וזו היא מדהו' של פסח כד' דוקדוק:

והלש פחות פחות משיעור הסל מיעד' כמו טכמב' ונשדן
או מפה מיעד' כמו סל' ומנה דק' ול' ולכן נקע' העש'
לפחות העס'ה בעתה הפרטה' ואין המדה מיעד' לחלה' ומה דבע' צריך
המ' לעס'ה קטנה שכלשה פחות פחות משיעור' אבל אם הינה לשה
נולה שכלשה בכל' אחד ביחד אין יעדי' צריך' כל' עב'
וא הייבן חלה' לא חמשת מיט' דג' כען החיטים והכוסמין
והשעורים ושיבולת שועב' ושיפון' אבל פת אורז' ודוחן' וסאור' מיט' קטנה
אין חייבין בחלה' כלל:
עיסת הדומם אסל' מן ממש' פטורה עשית
הכוסם בן טון טאין

הנבי פטורה: עשרת העבר: וישראל השותקין: אם יש בחלק הישר שיעור חלק
חייבת: ויש כמבו שאפי' אין בחלק הישר שיעור חלה חייבת כוונת דשם
לית לה קלא דכולה הישר היא: וקא מקטעלה מחלה: אבל אם נני עמוד עליו
פטורה קלא לחוש לכל דעתה נני מפעא פני: **עיסת** המלמדיה

העמודין לפי דבן שהן שותקין אעפ' שאין שיעור
מלך אחד לבדו
כיון שיש שיעור בן כולם חייבת בחלה ואעפ' שנתערב חלק סוף בזה שלא
מדעתם: **קבוצה** טלען כסובטן שלא דקדן אם יש בן הכל שיעור
חלה חייבת: אבל אם בטל המורסן ואח"כ החזירו לה שלימון לשה

לשיעור פטור: **והעשרה** עשרה לחלקה בצד פטורה: **שתי**
עשרות שיש בשותקין שיעור חלה ואין באחת

מהן שיעור שניען נעשו זו אחת זו אחת אם היו של טעם אפילו הם ממין אחד פטורין
מן החלה: ואם ידוע שאין מקצתן לעמוד העשרות מצטרפות: **היו**
שותקין של איש אחד ואם היו ממין אחד מצטרפין: ואם היה

מקצתן שלא יעשו זו אחת זו אחת אפילו היו ממין אחד אין מצטרפין: **עיסת**
חייטין שניעה בעשרת הכוסמין מצטרפת: בשאר המיטין אינה

מצטרפת: וכן עשרת שעירים שניעה בכוסמין אינה מצטרפת: אבל עשרת
שעירים או שכולת שועל ושיפן שניעה אחת משלשתן בחברתה מצטרפות: **עיסת**
חדש אינה מצטרפת בשל יטן אעפ' שהם ממין אחד: שלא

יאחדו מרמזין מן החדש על היטן: לא יביא עשרה אחרת חדש או
ישן ויזרק להטלית השיעור: **והבולל** קמח מחבשות המיטין
ועשה מהן עיסה אחת: **עיסת** מצורק: פחותה משיעור מכאן ועשרה פחותה משיעור מכאן ועשרה

שאינה חייבת בחלה באמצע כגון עשרת אוכל וכיוצא בה או עשרת תרומה
או עשרת הלוי אעפ' שנותנו כזו אין מצטרפין שהיו הפטור מן החלה: **עיסת**
מבדיל באמצע: ואם היה באמצע עיסה שהייתה חלה מצטרפות שהיו סבד
היתה מחויבת: וכן אם היתה באמצע עשרת הקדש מפני שראויה לפדותה
ולתת חייב בחלה: וכן אם היתה ביניהם עשרת מין אחד או עשרת איש אחד או

עשרת חדש מצטרפות: **שתי** עשרות שכל אחת מהן פחותה מכשיעור
שהפריש מהל אחת חלה: ותרדו ונעשו זו כזו ויש בשותקין שיעור

חייב לה פריש מהן שחמלות הראשונות אינם כלום: **מאימרתו**
תלמידי העשרה בחלה משיעור המיטין במקדש

וישנה הכל לך אחד: והאכל ממנו אחד קודם הפרשת חלה אפילו אטלרת

המקריש

ערי מייב מיתה וכן מן הנה מוכן אותה מכת מדדות :
 עשיתו קודם שתרצו או שהפך ירה פטורה מן
 החלה ואם פראה קודם שתרצו חייבת בחלה וכן נכרי שנתן עשיתו לשיטת
 קודם שתרצו חייבת בחלה ואם נתנה לו אחר התנעל פטורה וכן נמי בת חלה בשל
 פטור בשל אבא אם נתן עשה של ישרא אינו פטור וכן נמי בת חלה בשל
 בחוזה לארץ פת מישראל נחתה ירדך להפריש ממנו חלה אבא
 הלוקח מבגד הבית אינו צריך ואין צריך לומר המתארח שלו
 שיעד לחלה רק בזמן שהיו נותנין לבתן נתנו בה חסמי שיעור
 בגב הבית אחר מחמשים ונחתום אחד ממה
 על כל אדם להפריש חלה כהן וכוונה לבתן וכל העת תורה
 מתבקר שן דאשית עדיסותסס נרתן לבתן להנח ברסה ל ביתך :

הלוקח

ואין

ומציה

והמפריש

חלת האור לא יפחות מכאן (משנה שאם זה חלה אפס
 לור לאוכלה) :
 צריך לטול רשות מבגד העיסה :
 לומר לחברתה לטול חלתה מעיסתה את קודם לישא ואעפ שאינה חייבת
 עדין בחלה והתלמיד שהיא סמו אצלו יכול לומר לבגד הבית להפריש לו חלה
 מכל עשה שיש לו מכאן ולהבא ומפריש בהן בגד הבית ואין צריך לטול רשות
 בכל פעם ופעם כך כתב חב התרומה והל' והדף זל :
 לחיות ממתינות בשעת הפרשה שמהא חלה על
 ועל השאור ועל הקמח שהנסיף אחריו כן בעריתו :
 חטים וקמח אורז ושה מין עשה איש כה טעם
 חייבת ואם לאו פטורה ואפי' היה השאור של חטים מעושה עשיתו ליבשה לחמה
 או לבשלה מן החלה שאין זה מעושה לחם עשאה תחלה עמ לבשלה בקרייה
 והטעם לעשות פת אפילו הטעמה לעשות בקדרה חייבת לשה בין ורבע או
 נה בתורה תבלין אם אפאה בתורה אין על נפי קדקע או גברחשת או ע
 המחבת בין שהדבין ולבסוף חרות בין הרתין ולבסוף הדבין פירש הרש
 והרמבם זל שהרתין האילפס ולבסוף הדבין בעצק חייבת שם זה מעושה
 לחם וכן נמי פסקו דבאחא והדאף זל והד' מקורבין זל כתב והנה העובד
 כפרה מדין תחלתו עשה וסוף סופין וכן כמו שכתבנו בהלכות סעודה
 היסוד הן פרישולש וואולאש אעפ שסוף סופין במשקה מלא בין שם
 שתחלתו עשה חייבין וכן נראה לענין המוציא דאין חילוק מההיא דגמול
 לאכילת נפי מנחה שהיא מנוצלת בשמן דהיינו סופין מיהו הן וירמאל זל

והמפריש

ולמרו

המערב

ת

עליהו תדירא דנהמא ופלוין סבדחת המוניא אך חייבין בחלה ומורי רב
 ימיא ול היה מסופק לפי שאין כוונת לבשל בקדירה שישר חלה ודומה
 קצת לשיי שעשה עשהו ללחקה בעת והיה מנהיג להפריש חלה בלא ברכה
 אבל בשיעור פלוין מהלכות סופין בקשרה וסוף סופין אבר
 נאידא ונפאדט מהלכות סופין סוף עשה ופילא אותן ופיש
 המאפות לתוך הכרס מה קיים כל יומה דאם מעשה אילפס חייבין היא
 וליכא משקה ואעפ"י שכל הכרס בשומן אין זה כי אם מעט כדי שלא
 ישיר ומהן אותן עגלש המאפות כמו כל בדרל פטורות משום דליכא עגל
 עליהו תג' מא דנהמא מיהא אם קבע עליהו סעודה כגון בבדיה מילה
 ובכל פורים צדיקין ברכת המוניא וטוב הוא שיבעע עגל לחם ויכור כדי לפטוק
 וכן היה דבי יחיא עקב ספידת וכל בת כהן שפגמא לישראל אינה
 אוכלת בתרומה מות וכל ממנה

בת

ישראל שפגמא לכהן אוכלת בתרומה מות בעלה אינה אוכלת
 הע"ה לה בן אוכלת בטביל הבן ואפי' טהעס חייבין בתרומה להפיש
 ואוכלין אותה הן קנה ואם קונה מן הנבי שבוליס לצורך מצות ומרחן ונ
 לארץ מרדכי אפי' לארץ קונה מן הנבי דגן ומרח הישראל
 חייב בתרומה ומעשר ואם קונה מן הנבי שבוליס לצורך מצות ומרחן ונ
 בטביל ישראל חייב בתרומה ושלוחו של אדם כמותו כך שמעתי מפ' הראב"ד
 ול אבא אם המוכר נע מרחן פטור ואם השדה של ישראל ומרחן נע פטור אורינו
 ה"ל שבוליס טהעס קנה לצורך מצות ומרחן ישראל יתחייב בתרומה ומעשר ונ

כתב

נשלמו הלכות חלה לך אלהים דומיה תהלה

הלכות חייבין

הטבל

יח

הוא כל דבר שחייבין לפדוש תרומה ומעשר קורין
 שהפרישה ממנו תרומה טבל וכל האוכל ממנו כזית
 קודם שיפרישו ממנו תרומה צריכה ותרומת מעשה חייב מיתה ביר
 שמים ואם הפרישו ממנה תרומה צריכה ומדומה מעשר ועדיין לא הפרישו
 ממנו מעשרות מות לא שאר להפריש לא מעשר ע"כ עקב משום אוב
 טבל ודבר זה אינו טהור מן המורה אלא בארץ ישראל ובשורין וארץ

הלכות ערלה
והאכילת
הערלה

מכרם וטע עמין ומואב נהן מדבריהם ונשאר ארצות חייט נהן ככל
וכהנא כהן טבל מדבריהם או מכלאי הכרם וערלה של חוצה
לארץ כהן אנתו מכת מדורת ומשקין היוצאין מפרדיותיהן
אסורין במותן ואין טחין עליהם לא בין ושמך של ערלה ויון של כלאי הכרם
שלמין עליהם כמו שלמין על הפרדות

הלכות ערלה ונטע רבע

הערלה

הוא שכל פירות שעשה כל איש מאכל בין ששם משהיה
שעוה אסורין אף בהנאה וספקה בחוצה לארץ מותר
וכתב הד' יונה ול הערלה נ' שטע אסורה ונשנת ד' עד ט' בשבט וכל פירות
הנעטין עד ט' בשבט של שנת ד' אסורין בהנאה לעולם
מוטן לערלה משענה נטיעה וד' שנה באחד במשך
ואין מוטן לה מדרה דר' לא הנטע מד' יום לפע ד' עתה לן שנה שרטי
שבתות לקליטה ול' יום לחשוב שנה ופירות נטיעה ו' אסורין עד ט' בשבט
של שנת ד' שהוא ד' לאיין ואם נתעברה השנה נתעברה אף לערלה
נטעה פחות ממד' יום לפע ד' מונה נ' שטע לערלה מיום כיום וכתב הד'
ול' דאין לחלק בין נטעה ל' יום לפע ד' לנטעה פחות מל' יום הפירות אסורין
עד ט' בשבט ל' בין לערלה בין לרבע וכן נמי פסק הרשב"א ול'

הנטע

איין מאכל לסיין ולחורות פטור מן הערלה נמלך עליו
למאכל או שטע למאכל ונמלך עליו לסיין ולקורות
חייב בערלה נטע מקצתו למאכל ומקצתו לסיין ולקורות את אשר למאכל
חייב ואת אשר לסיין פטור והדבר תלוי ברעת הנטע
לרבים בתוך שדהו בחוצה לארץ פטור והנטע בספיעה
או בדשות הרבים והעולה מאיליו בדשות היחיד ונטע שטע בין לאחר
בין לשעמו הכל חייבן בערלה
בנטיעה והנעט מתחלה שיהיה
וישראל אוכל נ' שטע אחרים של היתר כהן מותר נהן שלא יבוא לחשבון
כמה פירות אוכל קו' באותם השנים כדי שיהיה הישר אוכל פירות טע
שד' וד' כמחלק פירות ערלה ואסור
כתב ישראל שיש לן כרם או פדרס על

וישראל

הנ' אוכל שטע ערלה
וישראל אוכל נ' שטע אחרים של היתר כהן מותר נהן שלא יבוא לחשבון
כמה פירות אוכל קו' באותם השנים כדי שיהיה הישר אוכל פירות טע
שד' וד' כמחלק פירות ערלה ואסור
כתב ישראל שיש לן כרם או פדרס על

והב התרומה

עלה וישלח כל חלק בה מותר לומר לפני מזה העדות והקדש שיש עולה
ותאכל כל הפירות ואני או שלחני עשה כן ששם הכאים אחרי כן אע"פ דש
דכטבטי האי נמצא אסור אבל אם אכל ישראל כן ששם הע' מעבור אמה לבד
ואם אכל הפירות חלוק אותם ששם האמנותם נראה דאסור אבל אם הני
נטל כפידק שליט או רביע בן ששם אחריתן נראה שמתיר

והעלה

הטעם

הטעם

גי

מלוי ביערים פטור ואפי' הוטע במקום שאין יישוב פטור
אם לא נעשה פירות כדי שיטפל בהן להביא ליישוב
למנוח כגון לזבד ואחריו וזית למטרה חייב בערלה
ואח"כ נעש פטור נעש אח"כ הקדיש חייב
בעצין ואע"פ שאין נקוב הדין זה בארץ
אילן וחייב בערלה ואילן שנעטן בתוך הבית חייב בערלה
שנעטן או שהרכיב איתו מאכל עם אילן סרק חייב בערלה
בין בארץ בין בחוצה לארץ ואחד הלגטע ונעשה אנוי אחד
מן האילן או שחקר האילן ממקום זה ונעטן במקום אחר חייב בערלה ומונה
משעת נעשתה האילן ואח"כ מלא סביבותיו עקר אם יכול
לחיות אם לא

דע

הדי הוא כמי שנעטן מעקרו עקר כגון עם צבא שית עקר אחד שרצו בה
ומזר ונעטן עם אותה הצבא שית אם יכול לחיות עם אותה הצבא שית בלא
שיעור פטור מן הערלה ואם לאו חייב נעש זה שאל הד"ה א"ל ונתבאר על
זה כמה ימים כמה זמן יכול לחיות נקמב מסתברא לי דא"י יכול לחיות
ממנו קצת ימים פטור ואפי' אין יכול לחיות ששם כטס ימי עולה ונביא
ראיות לדבריו ובסוף דבריו סת' על דהלכה דרמיה לארץ אם עקרו בנשיה
ויטלין לחיות קצת ממנו פטור לא עבדתוסת עולה מצאנו דבר מסופק
כיצד יודע אם יכול לחיות ואם לאו נמצא בארץ נטענו לה אם יכול לחיות
פטור ואם לאו חייב עבדתוסת וכן נמי א"ל הי"ס טוב פלבו שצמח א"ל פ'
שקצנו מעט הארץ והחלק בערלה נמוטן לה משעת הקצפה
הטעם ואחד המבדיל אחד המרכיב חייב בערלה
ועקר הבד מן האילן והבדיל בארץ או הרכיב

אחד

ואינו אחד ועקר הבד מעורה באילן הדין זה פטור ואם נעשה
פירות הילך מזה שהרכיב ואח"כ נפסק עקרו שהיה מעורה בתוך מנהלו
משעה שפסק ואע"פ הפירות מותרין מפני שגדלו בהיתר ואם הגזן אחד
שנפסק העקר עד שהספיקו במתקנת הדין או ארצו פ' הד"ס ז"ל

כפי המטות בפרק חמישי מכלאים האספתו מטוענת בזמן לפי שאין
 וזה כי בטאמן שזה היקף כשילקטוהו ייבש עד שלא יהיה נשאר בו לחות
 כמאמס שעה אין ספק ששעילך שעה אחת יוסיף בלחותו אחד ממא
 ממאמס ושעילחוזה שעה אחת יהיה אסור וזהו שאמרו במלמוד לרש
 אחד ומעט אחד מה שזה פחות זה מוסיף על
 בנקבה והיו פירות בלדה אפילו הוסיפו טאמס

ת

של ילדה אסורין שאין ירדלי היתר מעלן העקר האסור
 שהבדיר ממנו בראש בארץ ואח"כ עקרו האילן כולו ונאו
 מן הבר הבדיר בארץ מוכן לאילן ולמה שצמח מן ההבדירה משערה
 שנעקר כולו כגון ענבה נענן

המכריך

באין וחור והבדיר פנים שנת
 שערות אלו הבר ואפילו הן מאה כל זמן שלא יפסוק העקר הראשון מן
 האילן הזקן הכב פטור מן העבדה ואם נפסק העקר הראשון מותר לכל
 הזמן שפסק ויא כשהיה מן הראשונה פטור מן העבדה ונשאינה חיה
 ממנה חייבת והיכי ידענן אם חיה ממנה אם לעפים של בדכה מ
 עפים של הדרכה ערפם כגון הראשונה בידוע שהוא חייב חיה ממנה
 ואם פנה נדך פט הראשונה אינה חיה ממנה וכן מוכח בירושל דאמר
 התם מאן מוכח ואהדרו ליה מאן דאכיל דלא דיליה בביל לאסתבולי
 ביה וכן נראה דעת הדשכא וזל

אילן

העבדה מן השרשים חייב
 מטעם חייבת בעבדה כל שנותיה לפי שגדאת
 בת שנתה בראש בעיניה אחת או שנים כגון שנים ואחת ויראה וזל
 אבל אם היה הכנס כולו פחות מטעם מוכן לו כדו שמונן בשאר אילנות
 לפי שיש לו קול נטענן ייחוד של עבדה ואין נטענן אנו של עבדה
 מטעם שהוא פרי ואסור בהנאה ואם עבר נטעו הדי העומח מותר ושאר האילנות

יער

שני הווד כח הראבד ול שאין חוששין להם משום עבדה לפי
 שאין הפרי ממש ואין להם דין שומר הפרי דלא ידעינן כי לקט
 סמדר אי לקיט פירא אי לא ולא דאין אדם נזהר עב וזה לעולם ואסור
 מפני שהוא ספק עבדה בחזרה לארץ שמונה עב והב' התוספות כול
 שחייב בעבדה וכן נמי כח הדשא ול ובמקום אחד כת כי הראבד כל
 נסתפק בזה ואם וזל לא שלא דאיתי אדם נזהר בהן משום עבדה
 בחזרה לארץ ומבדיר בהן נתן החשוב בפירות עב

כל

שחייב בעדלה יש לו רבע' וכל שפאור מן העדלה אין לו רבע'
ש' שלש שטמיהיה לכל ערלים לא יאכל' ובשנה הרביעית יהיה
כל פדיון קדש הלוי' לא' וכל פירות שיוציא בשנה רביעית צריך פדיון'
הרמבם זל' שאין רצון נטע רבע נהנה בחזרה לארץ אבר'
אולם כל פירות נטע רבע בלא פדיון כלל' והוא מקצת הל'

כתב

מאוס שדע' נטע רבע לבדו פדיון בחזרה לארץ' וכן פסקו הגמ' ופוסקים אחר'
נתן יחיד לא שטעם כגד שטעם ואחר יוראה ונב' דהיינו כד' וכן פסקו רוב
המאור והדשנא זל' והרמבם זל' כתב שאין לרבע זה עקר'

כיצד

פדיון נטע רבע' אספק' כל הפירות ומעמין אותן במקום
אחד ואח' מברך בא' אמה אקבו עב פדיון נטע רבע'
ופודה על פי שלשה כפ' שיווי עמ' שיוציא יציאות החמדים והשומדי'
והפועלים' ומטח המענות ואומ' כל המתבקט מזה יהיה מחולל על כל המעות
משער כך וכך בסלע או בפז' או בדינר לפי מה שיווי שם פירות' ועל
פי אשר יעביד אותן השלטה' ואין פדיון אותן במחומר' ובזמן הזה
פדיון כל הפירות אפי' על פדוטה' ואומ' הדי' אלו פדיון על פדוטה' אפי'
זו' ומשליך אותם לים המלח או שוחק אותה' ומשליך בגד כדי שלש
יהנה אדם ממנה לפי' שביא קדש שכבד' חל עליה קדושת הפירות'
או מחללין הפירות על פירות אחרים בשוה פדוטה' ואומ' כל פירות אלו
מחוללין על כל הפירות וטורח אותם ואנס כל הפירות מהנטיעה' וכן
נמי כתב הר' אהר' זל' ויא' אחר הדבר דבין העלמים וכלי' וידוע לפי
שבזמן שביטל המקדש קיים היו פירות רבע להקדש' ועבשין שאין בית
המקדש קיים יהיו רצון מלפניך שיהא פדוטה' וליהקדש ניצאן פירות
אל לחולין' וזה

ורב

בד' וזו' (ספר על משון אחד שמינין במסכת ערכין
וילקויל ד' וזו' ופריך עליהן ושדי בהרדא' וזה' וזה' זל' כתב שלחן
אשל' ד' וזו' דיוקא כדאי' אבל בפירות מן מחולל דהלכה כשמואל דאמר
הקדש טוב מנה שחללו עב' טוב פדוטה מחולל' ואעפ' ששמואל לא אמ'
אפי' בדיעבד יאכל בבתולה לא' והן בארץ ישראל' אבל בחזרה לארץ אפי'
לכמה מותר' וכן נמי כתב הר' אהר' זל' ואין פדיון פירות
נטועה זו' דק פירות של שנה שביעית
ערלים לא יאכל' ואין פה שום היתר אכילה ואפי' הקליפין אסורין
בשנאה לא פדיון בשנה רביעית פודה אותן בממשי' לא פדיון

בחישיית פורה בששית. וכן לעולם אסורין בלא פרייה. אבל אם לא נשא
פירות ברביעית פטור מלפדותן לעולם. עם מפי מודין ה' שטוב פלגו
יג'. ופירות נענה שטענה מדי יום לפני ה' כמו שבאדמ' אסורים ברביעי
עד ט' בשבט של שנה רביעית. ואם נחשברה השנה נחשברה אף לרביעי
נענה פירות מכדי יום לפני ה' הדי. הוא נשע רבעי מראש השנה של שנה
רביעית ועד סוף. נענה מרח' השני עד ט' בשבט מזה לרבעי מיום א' וס'
נענה נשע' שנים לס' ולקורות. ומקאן נאילך נמלך עליה לאכילה אין
לה רבעי לפי שאין לה ערלה שכל שאין שם ערלה אין לו רבעי.

הערין

והולבין והקנקנות נמי נפטם והסמדר אין להם לא ערלה
ולא רבעי. ופרי' ו' סמדר נעבים. כיון שנתל הפרח והקנקני
נראה לשמרו קרוי סמדר. וקאמ' ל' יוסי העקרא פרי. ואסור משום ערלה. ורמז
פליג' עליה והלכה כרבים עם. והדאיה שאין נקרא פרי. שאין מביכין עליה
לא ברא פרי האדמה עד שיהיה כפול הלבן. אבל כב שאר אילנות משינא
היו פרי הראוי. ואסור בערלה ובדרך עליהן ברא פרי העץ. והענבים
שטרפן קדים והמנעם והג'ם והממר טלח. וקלפי רמון והנץ של
וקלפי אג'ים וקנענעם אסורין בערלה ממותדין בדבועי דכלו את פריין
ודשיט את הטפל לפדיו. ומאי נענה זה השומר והעבילות כולן אסורות.
ומי שצבע כנף בקלפי ערלה. או תער שסיקוהו בקן או טאר רבנים של
שיהנה מערלה מה יחיה דיגן אכתוב בהלכות איסורי מאכלות בעה.
הנלח והאבזוטה של כולן חייבין בערלה. והקפריסין מותרין שאין פרי
ואין מביכין עליהם. לא ברא פרי האדמה. וכן דעת הרשב"א ו'.

כתב

ה' יונה הערלה נקנת בחוצה לארץ (אסורה בהנאה
וכס שאסור בהנאה אסור לתתו לנו במתנה מדאיטוריך
למישריה מבילה. והנחת ערלה או חמץ בפסח או בשר בחלב לגבי או
לכלב שמוענתו עליו לוקה. **כתב** הרמב"ם ספק ערלה
מותרת ודאי ערלה אסורה.

ומצות

ערלה ונטאי הכרם בין בארץ בין בחוצה לארץ שורפין
אותה באש. ואם יש לנו אילן של ערלה אסור ללקוט מ
ממנו לטורח ה' ואפי' בחנם לפי שישל' להנה ממה שמחזיק לו הפני
טובה. ונ' אסור לישל' להטקות לנו מייט בין בשכר בין בחנם.
טעם למצוה זאת. כל ה' אברים בן גורא טעם למצוה
הזאת לכבד הש' מראשית כל תבואתינו מפרי העץ.

ותבואתו ולא נאכל מהם עד שבא מהם כל פרי השנה האחת קדש הילולס
 ליה והנה אין פרי בתוך נ' שנים ראוי להקדישו לפני הש' העבד לפי שהוא
 מועד ואין האילנות פרו בתוך נ' לא טעם ולא ידע טוב כי דוב האילנות
 לא ידעו פירותם כלל עד שנת נ' וכך נמלט לסגל לא טעמו מהם עד
 שבא מן השנה היא טעמו כל הפרי הראשון הטוב קדש לשם ושם
 אכסוהו ויהלל את השם והמנוחה הזאת דומה לזכור ים

נשלמו הלכות ערלה בעז אשר לו הגדולה

הלכות כלאים

כלאי

הכרם הם שני מיני תבואה או שני מיני ירקות שערעו
 עם הפסין בין עליד ישראל בין על יד בני שבט מאי לוח
 בין שטעם הפסין בתוך היקף שבעים אסורין אפי' בהנאה והאובל כגידל
 מהן לוקח מן התורה והיין והעבדים מיערפין לבגית וכלאי הכרם
 בחוצה לארץ אסורים מדבר ייבס ולא אמרו אלא לזרוע שני מיני ירק או
 שני מיני תבואה עד חצרן במפולת יד אבל לזרוע ביד הפסם בתוך
 הכרם מותר לכתמלה בחוצה לארץ וכן נמי כתב הרמבם ז"ל וביאר עוד
 שאם אמר לתינוק נני לזרוע לן בחוצה לארץ מותר אבל לא יאמר לנני לזרוע
 שמי יתחלף בישראל ואעפ' שמוותר לזרוע היקף ביד הפסם בחוצה
 לארץ היקף הזרוע שם אסור באכילה ואפ' לן בחוצה לארץ והוא שיראה
 אותו לוקח ומותר וספקו מותר
 וכן מרש גפן אם אין שם עפר
 יבוא לשם זרע וכן בחוצה לארץ מן דהוי כמן הדבש שמתוך שטורש
 הפסין רק נעסין מן שדשי הדעל וכן נמי דעל הדיונה ז"ל וכן נמי כתב
 הרמבם ז"ל וביאר עוד שאם הברך הפסין יעיד לבעמיה אולת' וטפחיה
 אין עוד ואח"כ מותר לזרוע עובי
 ורשם במפולת יד בחוצה לארץ
 ולא אמרו כלאי זרעם לפי שאם נרעו בארץ אסורין בהנאה ומפ' זה
 נרעו שלא לזרוע בחוצה לארץ
 נחלקים לנחלקים האחד מהן
וכתב **ומותר** **כתב**

הדי' מקורבול מיהו על
 טפחיה למעשה ל
 ולמה אסרו כלאי הכרם
 אסורין בהנאה ומפ' זה
 הרמבם ז"ל תור עונס
 הוא הקדא תבואה

והם המשה מים מעים : ונשטת הא הנקרא קטנת : והם כל זרעו חשוקים לזרע
 חזק מן המבואה כגון הפול והאפונטס והעדשים והדוחן והאורז והסומסומין
 והפירי והספיר וכוצא בהן והטלשי הוא הנקרא זרעו נגה והם שאר
 זרעים שאין מאכל אדם והפירי של אונת זרע מאכל אדם כגון זרע הבצ
 הבצלים והשומים וזרע החציר והקצח וזרע לפת וכיוצא בהן וזרע פשתן
 הוא בסבל זרעו נגה : כשיזרע כל מים צמחים הללו יניצמחו נקרא העומח
 כל זמן שלא נבר הזרע רשא ונקרא ירק : ויש מזרעו נגה זרעו נגה שדין
 לזרוע מהן שדות כגון הפשתן והחורל וזאן והנקראים מים זרעו נגה
 ויש שזרעו נגה זרעים שאין דרך בט ארס לזרוע מהן לא עריות עריות
 קטנות כגון הפלפול והענן והגרגרין והבצלים והסוסבד והכרפס והמור
 נכיוצא בהן וזאן נקראין מים ירק : וזרע ב מים זרעים שראויין למאכל
 אדם כמאכל בארץ ישראל לוקח : שטא : שדך לא תזרע כלאים : ואחר תזרוע
 וזו המעט או המחבב כגון שהיתה חטה אחת נשערה אחת או פול אחת נעשרה
 אחת כמותין על הארץ והפך אותן בין בידו בין ברנצו כעשר בין בכלי הדיג
 לוקח : ואחר הזרע בארץ או כעצין נקוב אכל כעצין שאין נקוב מכין ארס
 מכת מדרות : ומותר לזרוע כל מים זרעים : ואסור לקיים כלאים בשדה
 אלא שדך אותן ואם קיים אט לוקח : ומותר לזרוע כל מים זרעים בידו
 בחוץ לארץ : ואפילו לערב הזרע לבתולה ולזרוע בחוץ לארץ : ומותר
 ודברים לא דברי קבלה : עכא המעט ול נקראבד הנגה עבר על מה שכתב
 ומותר לזרוע כל מים זרעים : ולא אסור אחרת לארץ : ולא אסור המקיים
 כלאים לוקח : ואין איפשר שלא זרע ולא יסקה ויהיה הוא מקיים בידים ועוד
 אמרה לזרוע באסור לאן לאן בעא ולא איפשר : עכא :

למים

כתב

ה' יהודה בן אבא מארי : ול הסדר הכרוב והפלת והצנן והתדן
 והבצלים והסומסומין והכרפס והסוסבד והמורד וכיוצא בהן : וכס
 מים ירק ומבואה ואורז ודוחן שהונים עשים בברמיהם אם יזעג בורא : של
 שנקטו מן הכרס אסורין באכילה : אבל ספיקן מותר : וכן העגבים מאומן
 הכרמלים אסורין באכילה : אפי' דני : כת הדמיון ול היתה שרבו זרעיה מעים
 מותר לחברו לזרוע שנים בידיו : שט שדך לא תזרע כלאים : ולא אסור הארץ
 והראבד ול חזק עבר לעשות מן עמחלה :
וכדא : אילנות כגון
 להרכיב אילן של מין אחד אפילו בחוץ
 ולוקח : וכתב דרד כל לזרוע אפילו קטן מן הזרע אסור לקיים דרכי דרע
 דרשין כלאים שדך לא : ולא מקיים : עכא : והדך ול כתב אפי' מים זרעים

בראשית משום נשוא דהא דהרביב שם מיני דשאים בלא טריפות דרפי' בתוס' פות'
 ואפי' להנח לני' לעשות לו אסור: **וכן** נמי אסור להרביב אילין בירי
 או יריק באילין והמרכיב בלאים **וכן** לוקח בב' מקום: אבל מותר
 לזרוע וליטות בלאים כאחד: מן לזרוע וזרוע וזרע אילין כאחד: שאין אסור בלאים
 באילין לא בהרכבה בבבד' ואעפ' שהמרכיב בלאים לוקח מותר לקיים המורכב
 ופירושו מותרין באכילה אפי' לזה שעבר: ומותר לזרוע ייחוד מן האילין שהמרכיב
 בלאים: **והריש** כתב: והלכנו מותר להרכיב אילנות מין במין אפי'
 בבבנות ודקות בנפות אעפ' שיש להם שם לזאי אבב
 שחורות: אילין נשוא פירות אסור להרכיבין ונש' מין נשאתין מיני: **וכלא'** בהמה
 אסור להרביע: ואפילו בהמה חבירו ואפילו למסור בהמה
 לני' להרביע: כל אילין אסור: נמי שעבר והרביע בלאים: הנולד מהם מותר בהנאה:
 ואם הוא של בלאי: בהמה טהורה מותר: באכילה ואחר: בהמה ואחר: מיה נשוא: א'
 אסור להרביע בלאים: ואינו לוקח ער: שיכנס בסכחול בשפופרת: אבל אם העשם
 זה עלזה או שהעשם מכין אותו מכת מדרות: **והעלל** מן הכלאים
 הוא אם אמונתו מין אחד מותר להרכיב זה: הנולד אפי'
 על מין אמן: **ואסור** לעשות מלאכה בבב' שם מינין שהאחד טהור
 והשני שם: והעשם בבב' מלאכה לוקח: ומד' בדי' סופרים
 של על מין שאסור להרביע: זה עש' זה אסור לעשות בבב' מלאכה: ואם עשה בבב'
 מלאכה מכין אותו מכת מדרות: וכן נמי דעת הרש"י: ואפי' אם משך אותו או
 הנתיב אותו קטנים: ואפילו בקול הסנוון: פטור: והרש"י כתב: אסור לקטור שם
 פדגדג: בקרן אם אין שוות מאב ואמם: וכש' פדגדג עם בהמה אחרת שאסור: וכן
 לקטור פדגדג אחרת: שמוטבת בה הסוס: שפגמים טיפוז הסוס יותר:
 והפדגדג שבאחורי העגלה מסייעתו: והושב בקרין פטור: אבל אסור:
ואוקר היהודים הערין בעורק שקורין איש פרבאי: בלען אין להם לטור
 החבל שהעורק נקטור בו: כהנ"ס מן האוקר מן הסוס: לפי שהם
 בלאים: עב': **כתב** הר"י מקורביל: ול' מותר להכניס ב' מיני' לרד' ואם
 רכשו זה את זה: **כתב** זה עש' זה: ואם יישוב: נטור הבר' אין זה בלאים: עב': **ומותר**
 לזרוע באדם: ובהמה: אין למשך האדם עם הבהמה: וכן כל'
 כנעני כזה: **עלה** טהור הכלאים מושכין אותה: מוטב עליה ואעפ'
 שלא הנתיב: לוקח: ואם היה אחד: יושב ואחר מנתיב: או אפילו
 מאה מנתיבין: כאחד כל אחד ואחר לוקח: **בהמה** עם בהמה חיה

א"ל

עם ד'ה' בהמה עם חיה ומה עם בהמה טמאה עם טמאה טהורה עם
טהורה טהורה עם טמאה אסורין לחרוש ולמשוך ולהגדיל ולרדש הוא
אסור בכל שט מיטן שבועות הוא ממין האדם ונמנה לחרוש עם כולו פ' ה'
הדמיון ולנהגן שיקדשם בחרש ויולכס ואמרו חז"ל כל לחרש ולחרש
על א' זה דרך טהרה לחרושה או לזולתה וכן נמי פסקו רב ה' ורב האשכול א'

והחרוש

בשור פסולי המוקדשים או המרביע בו לוקח משום
כלאים שטל בהמה טל פסולי המוקדשין להקדש וחול
מערבין זה בזה ונאסר שחיה בהמה טמאה וטהורה מעורבין כאחד:

כתב

הר"ש זל מאי טעמין אסר דחמנא חרישה בשור ובחמור משום
דשור פסד וחמור לא פסד והם דחמנא לחלשות חמור וחמור
בגדים אין אסור לא צמד רחלים ופשתים אבל יש בשרי
הים מין דומה לצמר ואסור עם הפשתן משום מראי צמר

וכלאי

העין וכל חבור צמד ופשתים אסור: ואסור לתפור בגד צמר
עם חוטי פשתים או לתפור בגד צמר עם בגד פשתים

אפילו בחוט של חשי אסור ולענין תפירה כגון חתיכה של פשתן וחתיכה
של צמר שתרפס זה בזה או א' חתיכות צמר שתרפס בחוטי פשתן כת
ה' משולס בד יעקב זל בתשובה שהשיב לר"ד אברהם בר' יצחק א' כת
בד זל מספקא אי דאורייתא אי דרבנן אבל בדרבנן ליכא לספקי ונא
שהוא מן התורה מן הקנייני טהרה רבא בפרין המבלת למאי אי צריך

קרא למישרא קדין בדיני פשיטא המוכף תכ"פה אחת אינה חבור
דלא עבד כלום דמליו הוא נשמי אבל אם החזיר המחט פעם שניה חבור

ועיקר דבר זה במסכת סלאים והאריך בזה הרב זל והביא ראיות אחרות
ובתוך דבריו הרב ואט בעצמי יודע שהלכות סלאים כמה מערב בביים

מפני שאין לה צמד ואותן המטעות לא נתחוררו לט' יפה כטאר המסכתות
דהשקא מה שבידו לט' ר"ל מן הריעה ועד עריכת השולחן אין לט' פה

לאכול על אחת כמה וכמה בזה שלא הטרו לט' חפוד שטאנא כסומים
בארובה ומשטמשים ומלקטים קצת מן ההלכות אילך ואילך ונ"ס איתר

מן תנאונים כגון דב' תאי גמון והדיאף זל שהם לא יוכלו לבדד מן ההלכה
א' זה כלאים דאורייתא וא' זה דרבנן וסתמו דבדיהם ואמרו חז"ל עין

דבין דאורייתא כן דרבנן נעירה היא ולית למיפרך בה כל שקר ואיפלוג
בדבר זה ר' יוסי ו' יהודה במסכת הוריות ואפילו בבליים דרבנן איכא

דקרי ליה נחמיא דקרי ליה משומד מכל זה למדת דאסורא דרבנן אינא
 בתפירה עם מלכותא וכן אמר מן הספרים ונראה שזו שוקן הבגדים
 תפריס מן הנשים לא מבישא למאן דאמ' דתפירת כלאים דאורייתא לא חפ'
 למאן דאמ' כלאים דרבנן צריך למיירי התפירות שהאן חסנים ענינא למתנה
 באסורא דרבנן שוקנה אונת עם **כתב** הדמיע מאן יס לאסור
 להכח בנרין בביתא וני אומן לתפריס' אם אינ' יושב
 אצל חיישינן שמו ותפריס בפשתן וקדש'א וכל כלי להתיישב בדבר אס'
 עובדן למישי ישרא המטוין לתפריס לעצמן בחוטי פשתנים אי חיישינן
 לאיחלופי מאמר שקל אסורו בעינו להקל טרחין מחלוקה לו כדאמר
 עם עצמו אט' נאמן וכן מלא אסור לנו' לו לתפריס בחוטי קנבוס שכן דמי
 כמאן דעדיב ליה בידים בין טאט' חושש לתפריס בין בזה ובין איהן
 חוור אמר הקנבוס אלא אחר המצוי לו והתקל בעלמא עם:

והקושט חוטי צמר בחוטי פשתן או הננדרין או הערת צמר ופשתנים
 בשק' או בקופה וכו' או הקושט גדיל צמר בנרין
 פשתן או המקפול בנר צמר ופשתן וקושטן יחד הרי זה כלאים שבין טענת
 חל' אסור **וכדאמי** בנר' אף לו שיעור' שחוט כל שהוא אפילו
 כבד ציל אסור: **צמר** רחלים שטרף עם צמר
 מין אחר מורה עם הפשתן ואם מחצה על מחצה הכל כצמר

רחלים ונמלים שטרפן זה עכ' זה אס' רוב נמלים מאתה להביא פשתן עמחין
 הדמיע אסור לתת כנר פשתן תחת קמלוט שמא הקמלוט
כתב עשה מצמד ויהיה כלאים' ענין כתב ועורות וני הכבשים
 שנוטין מהן מלבושים אעפ' שתופרין אותן בפשתן כותרין ואין חוששין לם
 לנמות טס צמר שנכרכות בחוטי הפשתן שתופרין בו לפי שבטלו כדעשן
 איבד לתפירה כנר אסור' אלא אם יורע בוראי טענתה בקנבוס: והקד' וכל
 כלי יוט מחמירין שלא לרדק עורות בבגד טעמן תפריין בפשתן' והרמיה
 זו כתב בהשגחה יט' לנו לרין להקל דהע כלאים דרבנן' והביא הרבה דאיות
 לרבדין' ואחר כל דאיותיו מרב כסוס הכי פשיטא דשרי ופוק חזי מה עמא
 דבר' והדי יונה כל אסור לתת אימא טל פשתנים הנקראת פירמא בבגד
 צמר ושורה שטרפו בה חמוסות פשתנים במקום בדרה לא יתפור אותה בב
 בבג צמר עד שיסירו ממנה כנר הפשתנים עם: והקנבוס והפשתן שטרפן
 זה עם זה וטואן אס' רוב מהקנבוס מורה עם הצמר נאס' ממחצה על מחצה
 אסור: **והעושה** כנר כולו צמר ונמלים או צמר ארבעים וכתאב

מן הדברים המותרים עם הפשתים מן כול קנבים או צמר וכן המותר עם
 הצמר אסור לארץ חוט פשתן מצד זה וכן אסור לעשות סימן של פשתן
 בבב צמר או של צמר בבב פשתן: **ולובש** מזה נב פשרת
 וצמר ומושב עליהן במחוי: ואין בלא קנבים אסור ללבוש
 ללבושן ולהתבסות בהן אבל לעשותן ולמוכרן מותר:

ועשה אדם אהל כלאים ויושב תחתיו שאין אסור להתבסות לא
 דרך מלבוש וכן מותר לישיב על מצענת של כלאים שאין
 אסור לא להעלות עליו אבל מדבריהם אף עשר מצענתאן על צו ונתחתן
 שבהם כלאים אסור לישיב עליהם שמיא תברוך עמא על בשדו ואם היו
 קשין שאינן נכדין מותר לישיב עליהן ולהסב עליהן והוא שלא יגע בבשר
 בהן ודע וכל כתב הילכך כדים וסמלות שהן תפורים כלאים אין לחוש
 בהן לביבית עמא דקשין הן ולית לן בה וממ דאין נמי לבתולה לסמור
 הכדים וסמלות שהן תפורין כלאים ידיו שלא לתפורן בכלאים מפני שפעמי
 שזרס מענינן ומחילא מבין מן צמרן ולהתבסות בהן עב:

והרשעא ול כתב בתשובה וזרס וסמלות שלטן וכש הסובב
 של לבד קשין הן ונראה שעל זה סמכו בב מקומותיהן
 לטוב היתר בדבר זה לקטל כדים וסמלות וסובבם של לבד מן הנעים
 מעט שמופין הכדים והשפה של סובבם בפשתן לא חששו בזה לפי שהן
 קשין אפילו בשח טעם בהן שבהצעה לא יצדו לא שמיא תברוך עמא על
 בשדו וכן שאין אסור דאורייתא לא בהעלאה לא יצדו בהצעה לא ברכין
 אבל בחשין לא עב: **מנע** שהוא כלאים בזמן שאין לו עקב
 מותר ללבוש שער הדגן אינן נהנה כסאר שר הדגן:

תופרי כסות תופרין מדרין ובלבד שלא יתכונן בחמה מפר
 החמה ובענה מפר הנהגה ובענינן תופרין בארץ וכן
 מוכרי ססות מוכרין כדרסן ובלבד שלא יתכונן בחמה מפר החמה וכן
 ובענה מפר הנהגה ובענינן מפרשילין לאחוריהן: **לא יקרה**
 אדם ביצה חמה וכוונא בה או דבר זונא מפר
 בבב כלאים מפר שנהגה בבב כלאים בחמה מפר החמה ובענה
 מפר הנהגה: **ולא** ילבוש אדם כלאים עראי אפילו שלא ליהנות
 בו ואפילו: **לא** ילבוש המכס ואם עשה כן לוקה ודל פסק
 לעבור המכס מותר כל דאמ דבר שאינן מתכוין מותר ודממע אסור
 אפילו שלא בשעת השמך דאפילו שינוי ערקא ודמאטא אסור כל אדם

ואין

כן כדי שלא יכירוהו ביהודי בדרבנא דייטן פרהסיא :
איסור משום כלאים אלא בנשים שהם דרך תימון
אבל ערובין שעושין במתנה ליתרוד בהם מטות או תבלין ואיסור פלגת או
סמרטוט של משחין עליה דמיה וכו' וצא בהן מותרין ואעפ' שבשרן גנב
שאיין דרך תימון בנך : **המנהיג**
יהי מהן של צמד ומהן של פשתן ופירשן על ידו
אבל אם קטן כולן אסורות ללכרן על ידו לפי שעושין כלאים :

מטפחות

הדיים ושם כלים ושל ספר תורה ושל ספרים אפ' אסורים משום כלאים שהדיים נקשרות בהן והדיים
נכרכין על הדיים ממיד (מחממן) : **ועושין**
למה וכן עושין מהן מדרעת
בלבד שלא יהיה כשרן נקשר בה ולא יתחנה על כשרו אפילו כשר ציא
החבט עליה והמת והבהמה שהיו לבושין כלאים מותר לשאם על הכתף :

בגר

שואב בו כלאים לא יעשנו מדרעת לחמור שמה יראת אחר
ויקדעו מן המדרעת וילבשנו שדי אין כלאים גברים בו
ולא יסכרנו כל' שטיא יסכרנו אותנו הנוי לישדל אלא כיצד יעשה זכבנו
שאיין הנמר והפשתן עולין ביבע אחד ומיד יכיר אותו וסומטין ואם לא
יכירנו מותר שמה לשמט והלך לו : **הלוקח**
ולפיקר הקלו בהן : כלי צמד מן הנוי יצרך לפי
לכונקם שמה נמכרו בחוטי פשתן :

המוציא

כלאים של תורה בבביו פושטו ואפי' בשוק הא לאו
הכי אמרין כבוד הבביות וכן גמי פסק הלשון ול'
וכלאים מן התורה הוא שוע טווי ונוי ופרת דנו הייטן שזר ואל כלאחד
לברו ואח' מחבין יחד ומדרבנא חייב אפילו אינן דק שוע או טווי או
נוי והב הערוך פי מוע פ קדמיאט טווי פילאטי טו אדון טי שט
עב' והלבדים אסורים מפני טרה שושן :

והרובש

כלאים או המגבסה בבין לרה : ואם היה
לבש בהן כל היום כולו אינן לוקח אלא אחת היציא ראשו מן הבגד
אעפ' שלא פשט את כולו חייב על כל אחת ואחת ואם העדרו בן
ואמרו לו פשוט ושהיה אחד שהעדרו בק כדי לפשוט וללבוש חייב על
כל שהיה שהעדרו בן כדי לפשוט וללבוש חייב על כל שאר שהיה שהעדרו
בו ואעפ' שלא פשוט : **המרכיב**
כלאים לחבדו במזיר

נחל

כתב

והלוש אינן יודע בהן המלביש לוקח והלובשן פטור
 ההי מקדבליל אורן סרע פטחן שעשין מה
 פרוטטאש אומ דב יחיל שאם יש במלכן נני צמד מותר אעפ שפסרן
 עם הבקר של פשתן לף שיכול להוציא מבין תפירה לתפירה בלא שום
 קריעה אבל אם יש במלכן סלי בנדים של צמר אסור
 מצרעה ואף כתב ה"א אברהם בן עזרא ול הטעם בבאים

טעם

כי השם ברא המיטע בעולם ככל בעלי הצמחים הנפשות הצומחים ובעל
 ובעל הנפש המנועה ונתן בהם כח התעוררות שיפקיימו המיטע ההם
 לעד כל זמן שהוא ילי יראה בקיום העולם וצוה בהם שיצאו מיניהם
 ולא ישמטו לעד לעולם כמו שטאם בהם למיניהם והמרכיב שם מיטע
 משנה ומכחיש במעשה בראשית כל איחשוב שלא השלים הקדש בעולמו
 כל הפרדך ויחפון הוא לעזור בבריאתו של עולם להוסיף בו בדינות והמיטע
 בבעלי חיים לא יוליד מין בטאין מיני ונס הקדושים בעבע שיולידו מהם
 כגון הפרדים יכרת ודעם כי לא יולידו והנה למיד שם הדברים האלה
 פעולות הדרגה במיטע מעשה נאום וגם הצמחים אשר יתהרכבו
 מין בטאין מיני אין פריים צומח אחרי כן ויהיה באיסורם שם הטעמים
 ההם וזה טעם שדך לא תזדע כלאים שהוא בהדרגה על דעת דלל

כל ידעם

ואסר

וכן ודע כלאים מפני שיתבטעם נס בצורתם בהיותם
 יונקים זה מזה ויהיה כל זבוען סממן כל הורכב משם מ
 מיני ואסר לחלוש בעור ובחמור מפני שדרך עבוד אדמתו להביא
 צמחו ברפת אחד ויבאו לירי הרכבה ואסר כלאי בנדים סלין כי כן
 עשה המורה סיינ כפי ועגבים וכלאים ויבישים בעבור הרחקת היין
 ויש מחברתן שמוסף בטעם הכלאים כי הוא שלא לערב את הכחות
 המכילים הצמחים להיותם יונקים זה מזה ממה שאמרו דלל בבב
 אמר סימון אין לך כל טעם ועשב מלמטה שאין לו מלאך ברוקיע ומטה
 אותו ואולם לך שם הידעת חקות שמים אם תשים משטרו בארץ פ
 שטור והנה המרכיב כלאים או הורשן בבדי שיקן זה כנה מבטל חקות
 שמים וארץ ולכך אמר את חקות ימי הם חקות שמים וארץ עכל
 והרש ול כתב טעם אחד מפני מה נצוה מורה על שעגון ועל
 כלאים מפני שיקן הביא ודע פסחן והכל הביא נני צמד
 ונדר הקדש שלא יתערב מנחת חוטא במנחת צדיק עם מלשון ול
 נשלמו הדבות כלאים בעיו רוכב שמים

הלכות איבעררה זרה:

כא

כתב

הב' התדומות ול' כלב' אידיהן של ג' ימים אסור לטארט
 ולתת עבדן מוקח וממכר ולהלוותם וללוות מהם כל קדשן ולא
 ולקדשן מהם אלא שמואל ובללל אינן אסור לא יום אידם ופי' רבי שמואל בשם
 רבי שמעון ז"ל דוקא טעם בשבט ואפילו אומנם
 יט' לטארט מוטעם איבער או מוטעם דקיס ליה ב' ב' רלג אויל ומערה או מוטעם
 שמואל סמח' שם לו' ואין כאן מוטעם ולפע' עוד ע"כ: וכן כת' רס' בפק' דע"ג וף
 וב' ב' אין אלא יסולין לטעמידי עבדיהן מוטעם ולתת עמהן שביעיהם אלא
 יונתן ופרעמיתין מוטעם ועוד מוטעם יראה' והרמב"ם ז"ל כתב' (ובעל כפ"ל
 ימנע' ואף בדינא דהלכותא נאכלותן מעלת בדבית מותר שמיא אלא
 עשיית נחש ונהשך ע"כ בעצמון ומתקנתא במלכו סה' עריסן לכך ע"כ:
 ואנש' שיתעם סמעינות אן מתק' ובת' מותר דאין מתק'

כל כך טלא היה מותר בטעם אפסן לא היה מותר הישרא' מעלה אן
 מוקח וממכר אולם רס' דאין אסור אלא במיד' דתקדושת' ודק' זל כתב
 שעתה מותר לטאת ולתת עמהן אפי' ביום אידם דנ"ה דאמ' ג' ימים אסור
 לטאת ולתת עמהם היינ' דוקא לטותן ג' שיעתן דהו' אויל ומיד' אבס
 ג' שביעיהם לארץ אינן אדוקים בע"ז וקיס לו' בהן דלא אויל ומיד' אבס
 אלא ג' שביעיהם לארץ ופי' האי ונא' שדי' סדמלשם פק' דע"ג ע"כ:

ישראל

שהיה לו ע"ז בירו' ומכרה בדיעבד 'הרמ"ם אסור'ים
 ונ"ה מסדר ע"ז של הרמ"ם מומדין לפיכך מותר
 לקבל חובות מן הנשים אע"פ שמכרו ע"ז כדי לטעם החוב:

וירוד

טקבען הסומדים לקבל ממנו מוכס וישראל לוקחים וקונס
 שם בהמות ועבדים ולקוחין מוכס שקנה ומכר דל' יוחנן
 אלא אסור היינ' דוקא טעמידיהם לקנות ממנו דשמי' ע"ז:

ופעמים

טקבע' מוכר חפץ שלו בשוק אלא בדר' וכל' יהיה
 שלר' ועוד פשוט לבטין זה הישראל
 אסור ליקח דהיינ' ממנה ואסור' נאס' אינן אלא דק' סממא ועוד פשוט
 לאור' יס' למה' מותר דשמיא ימנע' לעשים ג' ימים:

לבער

דמידי דתקדושת' ע"ז היא

ושעה

נל' לשום ג' לטארט ביום איד' שלבס' יונס טעפ' אבס
 שאר ימים שעה לטארט ג' מותר למכור והאי' סממא הוא:

גביעים

גב טפס ונבטלס אחת קאס הישראל הדי בן אסורין
למכור לנים לפי טאלי יעשה בן המלכה לטען
לא ינח מלכם ועובד הישראל משום ולפע עור לא נתן מכסול
גב אסור למכור לנים לפי
והספרים

אסור למכור משום דודאי הנני ימכרתי או יתנן
נמו עתה דאסור למכור סבומים
כדאית פרק קונס' כתב רב האשכול וז' ומלכונשים שעשו המלה לשאר בנ
אדם ור' זעירא סבומים לשמש בהן ע' יש מחמירין ויש מקילין ולעשות דעתא
הס בבבא מה שאמרה המשנה נשאר כל הדברים סתמן מותר ופירושן
אסור שאם אינן מכירין בפי טען מותר ויש מחמירין כי יש בנדים ידועים
שהם קונס' לסתות בבמה הדי בן בבבא אז הדברים ואסור למכור לנים ב'
אבל בגדים שאין נעשים לא סבומים המושמטין ליתגובה בזה (מוות)
למכור כלום לסבומים עבב ואסור
עלבים ולא סייחוס ואין מותרין
לשחיטה ובה' נמו דב' הונא דזבן פרה לנ' מהאי טעמא ומתני' דאין מל'
מוכרין נשפירט למלאכה אע קונה כר פרה' וז' מה' פגמים שמכר
ישראל לנ' טור אפילו נשא/ פארש' להישיה אע קונה ונפ' סוסים וחמורי
דלא שייך שחיטה מוכרין אעפ' דבן בתירה אינן סתרי אלא בקוס שאין
עשין בן לא רכבה' שאין חייבין עליה בשבת אעפ' לעשות מלאכה
שחייבין עליה מוכרין ס' סוסים וחמורים לנים כדי למשוך בקרן ולשאת
משאות על גבם ופרת' וז' דבאירא דלא בריאין בללא דליא למיחש
לשמעא קליה מותר ומבאי טעמ' טרו אינן אידא דספסירא דל'
ידעא קליה ולא שייך למימד משום נטיוט פ' שמנסה אי אולא שפיר
ואולא לחמיה פ' מחמת קולן שמנסה והולכת' ניימטן דבני סמוך
לשקיעה בחמה דמעלי שבת וכן מחמד בשבת ומבאי טעמא שר'
המס ואין אע קרבן להשאל ולא להשכיר נר' וז' מפרש בימי החמור
התלמוד היו ישראלים הדבה בותר ויכולו לקנות ולמכור הס בהס ולא
היה בהס פסידא אם לא היו מוכרין להם אבל עתה שאין מת' מעש' אם
לא נסבב להדווח מהס' אינן מביינ' וואס' פסידא וברובה ולא צדן ממס'
על צידה שאין דוב היצבור יכולין לעמוד בה נפ' נמו כתבו רב בתרומ'
והדין ול' מהאי טעמ' טרו הנהג' למכור לחס חטים ונעגרים משום פסידא

ס

דחמוריה

ה

ומוטם מהאי טעם לא שריין למכור להם בהמות אלא כשישנן בידו כבר
 ולא ימצאו ישראלים שיקנום כי אם נחש אבל אסור ליהנות ליקח עולם וסיחיים
 כדי להנחיל למוכרין כלנים וכן נמי פסק הרב והרמב"ם וז' :
 מוכרין להם כל דין והאידנא דמנכטנן להו הייטן ספרסאי
 דמנן ענה והספא טעם מותר למכור להם שדיונות נכונות של בכול
נחב לך חן בפת עין לא ישחה ויטלן וכן נחפזין לן מועותיו לפי
 עין לא ישחה ויטלן שגדא כמשתמחה לנן ואם אינן נראה
 מותר כיצד יעשה יתפרך אחריו לנן ופשוט לנן אחד וזה מותר :

פרצפות המכרזות מים לא ישים פיו על פיהם וישתנה
 שידאק כמנען לנן ולא יענה פיו על סילן וישתנה
 ולא מן העבדות ובידו אחת מפת סכנה עמוקה אבל בשתי ידיו מותר
 שלא יבא סב נמנה לשמחה עד שיראה שכל יבא שום דבר ולא ישמה
 מיד מן העבדות ומן האנשים בלי לה ואם שמה דמו בדאשו מפת הסב
 הסכנה שמקין לחולי הסגירים : **ואסור** למכור בעיני כלנים
 בארץ ישראל אבל לא בחוצה לארץ ד אומר בחוצה לארץ
 מוכרין אלו לא בתים ושרות אלו דב יוסף וסבד שלא יעשה טכונה
 ואין טכונה פחותה מן בתים ואסור למכור בתים וז' בערזו לך וינס
 משום ישראל ששאר שם סמוך להם או פוא או אחד דילא וזהו מלח
 ויש מתייענים ענה עבירה ומקטלי ליה או סוקי לה :

ושכירות בתים כלנים מן המקומות שאמרו להטיר להם
 ביהמ"ל לבית דירה אמרו לא מפת שמכנס שם
 עין דאנא לא קשא ומשום ולא תביא תועבה ל ביתך והאידנא
 שמכרין בתים כלנים דאית בידו טלמי הא מקום שאמרו למכור בלח
 מותר למכור לבית דירה והטעם אומ' מורי דמן הותרה אינן אסור לא
 בבית שהוא עצמו דב דומיא דמונה אבל מדדבגן אסור בבית אפי'
 אינן דר' סם ולכן בחוצה לארץ לא ינדר מקום שאינן לך לידה כמן
 בית דתנן ואורזות : **אין** מעמידין בהמה בפונדקאות של
 לרועה מפת שחשודין על הרביעה
 וזה משבט מנחל שטעמו כע נח ודבק באשתו ולא בבהמה וישראל
 עובר על לאו דלפני עור ואין אגן נהדין מסב לה ואם סומס' שטניא
 דמקום שהיה למכור הנהו לחד וטוב לדבר בהשתא אין חלוקין
 על הרביעה אי נמי בשיעור דל פדת דאל הא מע ל' אינר הא דהייט

ל

לרביעה הארבעה דלא חיישי שרי וקיימא לן כרבנן והתא שטימא מדה בתראה
 דסמכה הוא **נת** ישרא לא תולד את העברית לפי שמיילדת בן לען
 והוא בחום אב **נת** בשכר מותר משום איבה ונעצת אסור אפי' בשכר
 ולא חיישינן לאיבה אעפ"י שאין שם חילוף אבל נבדית מילדת בת ישראל
 בזמן שאחרות נעצרות על צד אבא בנה לעברה לא דילא קטלא ליה
 כדב' הרשב"א וכל בת שוכה דאפי' ישרא מותר לעשות רפואה לנכרית כדי
 שתעבר משום איבה והיו נמלדת דמותר משום איבה וכן העד על הדס
 בן זל שעשה הוא עצמו כן עב' **נת** ישרא לא תולד בנה שר
 נבדית אפילו בשכר דלא שייך איבה אבל נבדית מיטקרה
 כגו של בת ישראל בזמן שאחרות נעצרות על צד אבא דאפי' אין ישרא
 נבדית מותר ואפי' יש בנדה בת ישראל וינצאה וינצנת מותר אבל אם
 הלכו כל הישרא חוץ לעיר ונשארה נדה מיטקרה אסור **מותר**
 להתרפאות מן הנני חולה שאין בן סכנה ואם הוא מוסחה
 אפי' יש בן סכנה וגם הקוה רובן מוסחין הן אבל מן המינין כגון ארן
 הכותש שעובדין אותו האיש ימין הנני שיאם לחש עין אסור וכן נמי כתב
 הרשב"א בשם רבא זל אבל מניי שאין אדוק ואינו מין נעצת לחש נראה
 שמותר שאין סכנה בלחש ואין מוששין מין כסמם שיחשו בשם עין והבא
 דאיה מהירושלמי דאם בפה שמנה שריס בן דמא נשכן נחש ונא יעקב
 איש כפר סכנא לרפאתו בשם ישן בן פגרא לא הנהו ד ישמעל אבל
 אם אינו מוכיר לו שם עין ודאי מותר עב' וכן נמי מניי שאם לוקח מים שם
 עין או מן איתן פלוג שלפני עין אסור ודוקא בשיאם הנני לא יושעל מים
 אחרים או עינים אחרים כי אם שלפני עין פלוגת אבא אם אפי' קח מן
 המים או מן איתן פלוג ולא הזכיר לו שם עין ואין האיתן כדני או המים כי
 אם הם מותר ליקח ממנו כיון שאלו היה מוציא במקום אחד היה מועיל
 כדאית בירושלמי וכן נמי כתב הרשב"א זל בטאם הבא עינים סתם והבא
 עין של עין מותר עב' וכן נמי מוכר בירושלמי וכן נמי כתב הרשב"א
 וכיר עוד וכמו כן נראה ראין לעמוד מהם שום לחש דשמה היו בשם עין זל
 הרבה שהיו כותב משניא לעינים ויבדע עב' ודמיון זל כתב דאעפ"י שיאסר
 לו מוכח אותו העין שאסור ועובר משום לא יבדק בידך מאומה מן החרס
 כך כתב בתורת האדם **כתוב** במוסרת עין פ"ה ישמעל שר
 שאל אתה דוקא כדומי אם אין דענו בעין מה אינו מבוטל
 ומורו להם אילו לרברב שאין העולם עיררן לו היו עובדין היה מבוטל הרי

השם
ר

דין עבדין לחמה וללבנה ולבוכים ולסנולות יאבד עלמו מלפני השמים אלא
 עולם כמותו מהגן ושמים שקלנו עתידים לית את הדין כיצא בן הרי
 שנים סאה של חטים ודעו דין הוא שלם יצאנו לא עלום כמנהג מהגן שטור
 זה עתה לית את הדין : ועוד שאל לרין מפני מה מתקרא בה ואינו מתקרא
 בעבודיה : אמר לו אמשול לך משל למה הדבר דומה : לכן מלך שהיה מרד
 כבד וקראו בשם אביו ונסתהא עשני עשני בחיי כבד אבא כששמע המלך
 על הבן כועס : אמר על הסלב : אמר לו והלא יש בה ממש : אמר לו ומה דאית
 אמר לו פעם אחת נסרף דלוקה בערתי ונשרפה כל העיר ואותה ציגלתי לא
 נשרפה : אמר לו אמשול לך משל למה הדבר דומה למלך בעיר ורס טמורה
 עביו מדינה כשהוא עומד מחממה עם המים הוא עשוי : אמר לו עם הממים
 אמר לו אם יאבדה מן העולם : אמר לו לך דבר שאין העולם עדיף לו : רדיו
 עבדין היה מבטל : אמר לו הן לך עקובה לבי ולבך ידע דעך ליד
 בה ממש : והא קא חזין דאנלי כי מתבדי : ואינו כי מצמדי : הן הולבים לע
 שנתבדקו איבריהם מחמת חול : וחזין באיבריהם מצומדים : אמר לו יסורין
 בשעה שמשנין אותן לארס משבעין שלא תצאן לא ביום פלו ובעת
 פלוג : כיון שמיצו ומט לאת הלך זה לען אמרו יסורין דין הוא שלא נצא
 אבל בטביל זה שלא עשה כהן : אמן נעיר את שבעת : והיינו דאד יוחנן
 סמי דכתיב ואלים רעים ונאמס : רעים בטליחות : ונאמס בטבעת
 אמר לו רב רב רב יצחק לרבי יהודה והא איתא בלען לאמרי דכי מנדי
 קאי : עבא ולא את מיטרא : מעתי להו במילא : ואם להו שחנן לי : וברא
 נאמא מיטרא שחתי : וברא : נאמא מיטרא : אמר לו הכי אמר רב מאי דכתיב אשר
 חלקי : אחר אומם מלמד שהחלקן בדרים לטורין מן העולם : ובייט דאמר
 ריש לקיש אם ללצים הוא יליץ ולעצנים יתן חן : בא ליטא פתחין כן : בא
 ליטא מסייעין אנהו : **וכן** הערות שמוביאין הלכיים יש בדרין
 אף נהני מהן אף יש להם : שמוטלין אותן בסבי : נמלא ותרובת
 ענינה כעלה קשא : ויל דאין תרובות שמוביאין אותן במדת דודין : כב
 הדן לו ואפליי הס תרובת ממש אינם כעין פנים : והנה יש להם צב בעדין
 הנביעם והסדרות והמחנות והחכמות של שעה בין צבולות בין קטנות
 של שעה שמוטלין לפעם ען מותרין לאחד שלבה אותן
וערות הלח ממה נמשך : ואי חשיב אותן שלבה אותן הולח אין לך טעם
 פנים : ואי חשיב לה ען סך לה בביטול : וכן שלבה אותן הולח אין לך טעם
 צבול מה : וכן נמי מותרין קודם שהדליק הולח אעפ שאין מתחלדי

לכך דאין הקדש לטעם וכן נמי כגב הדמיון ול' ויש מי שאוסר אותן לעולם משום
הקדושת ודאיה לדבריהם כי כיום שהביאה קרבן יולדת מבואין לפניה כל אחר
ואחד עד אחד של שטות:

וחתיכות

שטול דהא איתן נמי לא

וכברות

לכא וכן נמי פסק הדמיון ול'

שמקדישין מותרין דאין

לא הוי תקדושת אלא מהני אותם לכומרים ועו' דבעו' כלן פנים ולכא וכן פסק

הדמיון ול' אבל לחם אוטם ודאי אסור:

שקדין שובר פליץ מותרין דאין עשין

לא לני' הכומרים וכן נמי פסק הדמיון ול'

בענין שטול משום דחשיבי כלן עצמה

הרמב"ם ול' ובמשמטי' עו' ודרישין בטול' כר' פריש"ם

בשם דמי' והמחתות

לעו' מותר' היסא דאיסא פקוח נפש ואם היה שעת השמר

אפי' בפקוח נפש אסור עב' וכל הדשכא ול' לפי' פריש"ם ער שיש בה עו'

אסור ליכנס בתוכה משום חסד' כש' שאסור ליכנס לעולם בחיזר עו' ואפי' כן

לדבר יש אחר מהם מהם פקוח נפש ואיפשר דאפי' על עקב רבים ואפי' עב

פקוח נפשות עב' ודרכת

במראה ובחנם

אסור משום לא ילבש צבר שמלת אשה מדביתירו לב' ר' דוקא קרב' שהם

וקורס' למלכות ועו' המסתפר מן הכותי אינו דואה במראה ופי' אינו דואה

היינו אינו צריך וזהו דפסח שול מוקי טעם דאיסור מראה בשבת דוקא טל

מתכנת שלא יסיר עמין היינו שאמר' אבל אינו אפילו במלך אסור וביחשמו

יש טעם אחר עב' הב התרומה ול' והרמב"ם

מותר לדאור' במראה ששהוא מסתפר לעצמו כר'

עצמו ואין בזה ממש לא ילבש צבר שמלת אשה ואם משנ' שהם הירי

מהל' כשהיו עשו כואבת היה מכסה פניו בצד' חוץ מן העינים ומסתכל ב'

במראה עב' והדשכא ול' כל הילכך כל מקום שנהגו אנשים כגשס אין כאן

משום שמלת אשה נשרי' עב' כתב

בדעתן כדון חייב כרת ואם

סקילה ואם עבר בשגגה חייב קרבן חטאת קבועה:

עו' לעצמו אעפ"י שלא עשה בזה ואעפ"י שלא עברה

ועישרה

לוקה: שכן לא תעשה כל פסל וכן העושה ע"ל לאחרים אפילו לז"ל לוקה שז"ל אבי
מסכה לא תעשה לכם: לפיכך העושה ע"ל לעצמו בידו לוקה שמים

אסור

לעשות צורות כגון: אפ"ק שאין ע"ל: שכן לא תעשון אתו אבי ספק
(אבי וזה: כלום) צורות טפן של ספק נשל אב וזה כגון: כדו: שכל

יטען בהם העושים וידמו שהם טען ואין אסור לצד צורה אלא צורת האדם בלבד

לפיכך אין צדו לא בסיד ולא באבן ולא בעץ צורת האדם (והוא שיהיה ה' ה')

הצורה בלבד) ואם צד לוקה אבב אם היה הצורה משוקעת או צורה של

סממנים כגון הצורות שעל צי הכחות או צורות שדוקמין בארון הדין או מנה

המדרין וכן אסור לצד צורת דמות חמה נלכדה המשמשין לפעם במרום ואפי'

על הכחות

צורות

הבבמות ושאר נפש חיה חוץ מן האדם וצורת
וי לגוף ודמיון

בנלטה: נשאה שזה א' הרשעא וכל מוח לעשות צורת אריה בלא טפן חרותה

על טס ספק או זהב סרפואה לפי שמיטא בספרי הרפאות טוה מועיל לחולי

המחשם והוא שיעשה בשעה ידועה מי אמרין כיון דאריה הוא מאד בערה

פנים אסור וכן מדרש האמורי הואל ואין הקש הטבע מסכים לזה שיהיה בקב

השיבה

העשית: איז אומ' על החשש הראשון דאין אסור עשייה

בזה אפי' לא עשו כל אחדים ולא שעשאו ישרא' ואפילו

בולט לפי שאין במשמי' עביון דמות אריה עומד לבדו ולא עשר ולא טור: אלא

מפע חיות המרכבה דמות ארבע חיות א' והעושה צורת פנים בצורת החיות

שעושה לה דמות ארבעה פנים כל הירגה אסור' אבב אחת מהן לבד לא תדע' אב

למה את ידיוכן לפרדין דאבי' באסור צורת אדם מרכב' לא תעשון אחי' לא

תעשון אותו' בא' ויטמור מן הברי' וא' דמי' לא תעשון בצורות שמטי' שממשי' וכן

לפעם במרום כגון אופנים וסרף נחיות הקדש ומלאכי השרת' (אבי' ופניה וזו)

דאמ' עבב לא אסרה תורה אלא דמות 'שמשים' שבמדור העביון וכן ששניג

חיות הקדש' ונחיות הקדש אחת מפניהם פט אדם אב אין כל יגד' עבד לדרשות

לא תעשון אתי' אותי' לא רלא אסרה תורה אלא דמות ארבעה פנים בהדי'

הדי' וכלה שמונה פרקי' כל העבמים מוכמת כן ולפיכך צורת אריה ושור

ושור כל אחת לעצמה מותר לעשותה: ונמצא בלשן פתא' שבעת שיש עליה

פרטין מותר לחתום בה: ד' חטא בן נפיל' אומ' של בית אבא חותמין בחות

של פרעוסה: וד' יעקב ד' צדוק אומרין כל הפרעוסות הין בירושלם חוץ

מפרעון אדם בלבד: ופילכד' אפילו בולט ואפי' בלשון מותר' ונט' שוקע

שאר כל אסור ששוקע אי משום דרכי' האמורי כל שהוא משום רפאריה

וידוע לרפואים שהוא כן אין בו משום דרכי האמורי ויתר מזה נראה לי שכל
 שלא נאמר בנפוא באותן המעגין בדרכי האמורי אין לאסור לעשותם
 לרפואה ואעפ"י שלא נודע לנו בבירור אם יש בו משום רפואה לפי שאין הסתלקות
 נודעת לנו ואין לנו לדון עליהם מדרכי הטבע המפורסם שהרי סתם נכלל
 נודע שיקרן לכל בעלי הטבע כקמיע של עיקרין וקדירות האבן הידועה
 הנקראת אישטופאסי גם בעצבים גם בלחשים שהתירו חכמים כמו שאמרו
 בסנהדרין מקומות לים הכי ולימא הכי ואין לה דחוק מן הטבע מלחש שבדרכי
 בדרכי ואעפ"י שהתירו חכמים ולא היתר בלבד אלא שזו וזהו לאסורין
 מופע סכנת שבדרכי והסך כל שלא ידענו אם יש בו משום רפואה אם לאו
 מותר אם לא אסורו בדרכי אלא חכמים שיש בהם משום דרכי האמורי
 והנה לרוב ולגם רפואה בצורות כמו שאמרו במסכת שבת ובפסול שער
 גבי הכי נ"ת ואמרו בנפיקא למה אי משום שותבא לעביר עמא אי משום
 צדקתא לעביר ליה פוסקא ושמעתי כי גם מורי הרמב"ם ז"ל היה עושה אותה
 צורת אריה לאותו חולי ולא חשש לכלום עב: על כתב ז"ל בהדושי של ז"ל אהרן
 ציורי שתי וערב שעשין העשים בקישוטי החשי לנים יהא אסור וסמך אי פשוט
 להביא ראיה שהוא מותר מופע שאין לעבדין הנשים הלא את המיזם בכך
 אין עשין אותן בקישוטיהן לא לני ואעפ"י שעבדין לאותה צורה בבגדים אחרים
 כיון שאין קצין לעבוד אותה דרך זה מותר כדאמרו באיגדוטי שאמרו ש
 שעשין אותן בבגדים לעבדין ובסרכים עמי בפתח שעדים אפי' הכי בברכה
 שלא בפתח סדירה אין חוששין להם משום עץ וצנע והרב אדונינו מדינת נר
 הנהיר: **אסור** לעבוד דין והשוה במשמטי עץ ואין טעם ממנו
 אורת: (מופת) ואם עשה מעצמו אין משתתף עמו ואין
 מהרהרין בו וכל המחשב באומות שלו שהוא חס אמות עבר בלאו שט לא תשכח
 אל דברי הנביא הווא: **הנדר** בשם עץ והעצב לה לוקח של נס
 אחרים אחרים לא מנכרו אחד העצב לעצמו ואחד המעביר
 לני ביראתו ואפי' להוציא שם עץ של על דרך שבועה אסור שט לא תנכיר
 ולא יאמרו אדם לחבירו שמור לי בזה עץ פלוני: **כתב** חדשבא זל
 במעוזה ונים הלל שעשין באותה ארבעה מותר למד
 להשביעין ואין כזה משום לא יסמך על כך עפ"י הסתברות
 בסתם הדין מותר להוציא שמה כן פשוט (כל עו) וכו'
 כן: **ואסור** לרוב לאחרים שידלו וסיקיימו בשם עץ ואין לוקח
 הנדר או הסקיים או העצב במעוזה:

והענישה ע"ן לאחרים מעט שהוא לוקה שכרו מותר: **ואסור**

לבנות עם הנשים כפה שמועבידין בה

ע"ן ואם עבר ונכח שכרו מותר: אבל בונה הוא לבתולה הטורקלין או

המכירה שיש בה הכפרה: והדש"בא י"ל כחב הנש"ל לכה מרסן שמועבידין שם

ע"ן אסור לבנותה מיטוס דה"ל המשיש ע"ן ואע"ל דמשיש ע"ן לא מותר

איתנו ונפלו ע"ד שיעבדו אפי' הכי אסור לישד"ל לבנות ולעשות דבר שהוא

דמשיש ע"ן אבל דימוס אורת שהיא אבן אחת שמקריבו עליה נשים ע"ן

דה"ל המשיש דמשיש (מומך כ"ן) דמשיש בע"ן עדיין לא נעבדו ע"ן

עם מומך לבנות ע"ן לבתולה: וכ"ל הבתים שמוכרת לה עמ"ד בה"ל

סאחד ממקום מותרות שלוממך לבנות ע"ד מקום טח"ט ע"ן שם הע"ל ע"מ"ד

וכמשיש שם מס"ל ידו סמנה ע"ל: **עלמים** ה' נבא"ס מושל"ס

כשוקים או בהגך ה' נבא"ס ה' אלו מומדין ואין ע"ד

לומ' ע"ד ע"ל אכל המו"נ יד ע"ן או ק"ל מן אב"ד מאיבדיה מושל"ס ה'י

ה' י"א אסורה ע"ד שידע שטלור ה' ע"ן: **ע"ן** ושמשיה וכל תרופה

שלה אסורין בכל טה"ן: **ספק** ע"ן אסור: **ספק** ספקא מותר

כ"ל כוס ט"ל ע"ן טע"ל בבית מלא כוסות כוס אסורות בב"ס

פ"ש אחר מן הדבורות ונפ"ל לכוסות ששם ה' א"ן מותרין

של ע"ן טע"ל ונע"ב במאה טבעות ונפ"ל ששם מהם ל"ס

המלא הותרו כול' טע"ל א"ן אותה הטבעת היתה בתוך ה'

השנים טע"ל שטע"ל במאה נחלקו ארבעים למקום אחד ושש

למקום אחד ונפ"ל הארבעים כול' לטבעות אחדות כול' מותרות טע"ל א"ן

מותר הטבעת האסורה בד"ב היא נפלה נפלו הששים כול' לטבעות אחדות

כול' אסורות: **ע"ן** שהיתה לה ז"ר או מרחץ נה"ן כול' טע"ל א"ן

ואין נה"ן טע"ל היה לה ולאחרים נה"ן כול' אפי' בטובת

המותרין: וכלב"ד שלא יתן שכר: **מרחץ** שיש בה ע"ן מותר לרחץ

בה שהיא נעשית טע"ל לא לעבדה ש"ל ה"ס נ"מ

שטח"ל מנה"ל וכל' נ"מ שמכין אותה כול' ונ' שומרת על פ"י ה"ב

והכ"ל משת"ל בפ"ה: ואם היתה דרך עבודתה בכך אסור לכתוב בה:

ע"ן טע"ל שטלור ה' קודם שמתא ליד ישר"ל מותרת בה"נא:

טע"ל שד"ל א"ל בה"ל לעולם אפי' היה ע"ן בה שותפות

מנוש"ל כל"ס אסורה בה"נא לעולם וטע"ל נ"ה: וכן ע"ן טע"ל

ע"ן שטלור ליד ישר"ל אחד כך בטלור ה' אין מנוש"ל בטלור לא אסורה

בהנאה לעולם ואין ישראל מבטל ע"י חסד בדשות נ"י: **גרי** חסד
שונה אינו מבטל ע"י: **וגרי** שבטל ע"י בין שכל
אחרים בעל כרחו מלפ"ש שאמרו הישראל על כך הדין נטילה

(מלבד שיהיה ה"י המבטל עובר ע"י אכל מי שאינו עובר ע"י אינו מבטל)
ע"י בטל משמשיה בטל משמשיה ק"י מותרין (וביא אסורה
בבטלה כמו שהיתה עד שיבטלה ותקדשה ע"י אינה

בטילה לעולם: **כיצד** מבטלה קטע דאש אונה או דאש חוטמות
או דאש אצבעה או שפחסה פ"י שהישיבה בקורנס בפניה

או שמכרה לצורך ישראל הדין בטלה ואם משכנה או מכרה לפני או לשלם
שאינו ערוך או נפלה עליה מפולת ולא פנה נכסו לסטים ולא תבשר
דקק בפניה היתרין בפניה נכרה בטיט ודקק בה א"ת הציאות הדין אינה

בטלה לעולם: **ע"י** שנעברה מזה שבריה אסורין עד שיבטל לפני
המוציא שברי ע"י ה"א אסורין בהטוב שלא לא בטלה ב"י

ואם היתה של פדקים והדין יכול להחזירה כיון שבטל אבר אחד ממנה
בטל כל השברים: **כתב** הדש"א ול ועל אותן אילנות שנטל
שנטען בפניה ע"י מותר לישב בעצ"י ואין בהם משום

ע"י ע"י אלא נראה שיש בחוקי ע"י שלש לעברה באותן האילנות ונ"ל
ונטען ו"ו היא מקדושת ומקדושת כזה אינו נאסר דאין כע"י פ"י

הילכך נבטל נראה כדא ש"י עברין לאין מותר דעקר כוונת משם
הקדושת היא והילכך ש"י עב"י: **אסור** לשלוח דורון לפני ב"י

א"י אלא אם מדע"י שאין מורה בע"י ואין עובדה
וכן נ"י ששלח דורון לישראל ביום א"י לא יקבלנו ואם קושש לאיבה נטר

בפניו ואינו נהנה בו עד שיוצא לו שזה ה"י אינו עובר ע"י ואינו מורה בה:
כתב הדמ"ע שמה שהק"י למ"ה לט"סות ג"יות כשר אסורה אסור

להרצ"ל לעולם (ושמעת"י שרבי אפרים קרא להם נכס"י ו)
הדב"ה לה נכס"י ע"י לבטל אב"י ממקומות הרצ"ל אין לבטל הדבר

משום דרכי שלום: **כתב** פדמ"א נמח"י ק"י ידיוש בשביעית:
הדמ"ע ול הנאע"י עובר ע"י הסתיוס דאשון הוא יוס

א"י: **דברים** המיוחדים למין ממנו ע"י אסור למכור אותן
למ"י ע"י שצאות מקום לעולם ודברים שאין
מיוחדים לה מוכרין אותם סתם ואם פרט ה"י שהוא קונה אותן לפני א

אסור אם לא חסר בה מעט ואם כ חסר בה מעט מותר פ"י שאין מרדיבין

חסר לטען' היו משדבין בדברים המיוחדין עם דברים שאינן מיוחדין כגון
 לבונה וזה בערך לבונה שחורה מוכר הכל מהם ואין חוששין שמה ילקח
 הלבונה והזהר לטען' וכן כל כוונת בזה' וכת הדשכא' ול לבונה אסור
 למכור לכל צד חדא' דאין אט ינדענן אינו לבונה וזה' ועד שבכל יום
 קצבין להקטיר קטורת וזה כלבנה' ואפילו ימא' משעמו דלחובה שיש לו
 בערך ביתו' או לדברים אחרים דלכא' אישרומי הוא דקא מעדים עבד'
 של ען אסור לשטור אותם מפט שמהרה ען

חגיגות

המוכר ביתו לטען' דמז אסורין בהנאה ויוליך
 המלח אבל גיס שאנסו ישרא' ונפס' ביתו

והעמידו בו ען דמין מתדבין וכותב בעדכאות שלהן
 שבה אורת' הן' לשט' ען ונעשה בו ינדענן לשט' ען או

שבנאו שיהא הוא עצמו נעבד אבל לא עבדו עדיין' נטל מה שחדש
 בין ען בין ישרא' והטאר מותר' כיון שלא עבדה עדיין' ומה שחידש אסור
הכנס בה ען כל זמן שבא' שם הבית אסור' בהנאה מו' יתאר
 הבית מותרת שזה חשוב בטול שכן ען עצמה שהטחוב

עובדיה הרי זו מותרת' **מח** שמה ביתן סמוך לען נפס' אסור
 לבנותו כיצד הוא עשה' כונס לכור שלו וכו' ואנדר' ו

הדיוח ממלאו קויעס' או נפל כדי שלא יהיה ען באותו הדיוח' והיה
 הכותל משותף בינו ובין ען' נפל דיון מחצה עם מחצה' מחצה' נשטן

מותר בהנאה ושל ען מותר אסור בהנאה' ויש מי שאומ' דוקא כשמוכר
 אבטן' אבל אם אין מכירן הכס אסור מספק להשקמט' וליהנות' בדבר
 של אסור' אבל מותר למכור חלקו להן' **הדורין** של ען אסור

לספור בהן' **גו'** שעשה משה' לבטן אבטן' **הדורין** לבטן אבטן'
 אסור להנות' מסעדותיו' ואפילו לאכול ולשתות שם הישראל

משל אסור' הנאיל' ובמסכת הנניס' אבל אסור' ומאימז אסור' לאכול
 אצלן משה' תחיל לעבוד' בערכי' סעודה מחמת השואין' אפילו לאחר

ל יום אסור עד יב' חדש' וכל הדחק הוה מפט' ען הוא שגא' וקרא'
 לר' ואלת מנבחיו' **הדורין** למעפות אסור לשאת

ולתת עמה' והבאין' מותרין' והוא שגא' ודו'
 קטורין' זה הוה שאס' היו קטורין' שמה דענן' לחזור' בו ומזהר אסור'

פי' תפירת מן ען מין תפיר' יא' דומדא' כלען' ישרא' משומט'
 בין בבליכיה בין בחורה אסור לשאת ולתת עמו שמה ען מכר להם

ודמי ע"י כד ישרא אסור בהנאה וכו' מותרין בהנאה ומפני זה נשאל
 ונאמר ע"י הנ"ל הבא מן התפלה וא"י משא"ן ונראה ע"י ישרא משומד הבא מן
 התפלה לא בהליכתו ולא בחזרתו: **אסור** לאדם לספר בשבחי ואפי'
 לומר סבה טאה וכו' זה בגדרתו קו'
 לא תחונם לא יהיה להם חן בעיניך מפני שגורס להדבק ענין וללמוד ממשעיו
 הדשים: **ואסור** לכתוב להם מכתבת חנם והלך על סת שאם היה
 שכתב או מכירן מותר שהיא כמזכרו לו והכי אית' בירושל'
 אב"י נתן הוא לך הושב ש"י לך אשר בשעריך תתענה ואכלה מן מזכר
 לבשרי לגבירי במסורה ולא בגתירה: **ואסור** לספול להם שטח דא'
 יוחט לשולש לא הקדימנו אדם שטח בשולם ואפילו וי' בשוק'
 פ' שאם הקדים לו שטח היה צריך לספול לו שולם ואמריין פירק הנזק'
 ואין סופלין שולם לוי' ואמריין עמי התם רב חסדא הוה מקדים ויהי' לבן שלם
 רב' נחמן בר יצחק אמ' להו' שלמא למד' וסת' הדמיל' דנקא טל' שהוא שמו
 של חסדא אסור לספול אב"י בדרכה דליא שם לביא קפדא'
 עני' נניס ע"י ישרא ספג דרכי טל' ואין ממריין
מפרגין בידם בלקט טמאה ופיאה' ושו"ץ בגלמון אפילו ביום
 אירס מפני דרכי טל' לשלם ולא יכנס בביתו של גב' ביום אירס ליתן
 לו שטח מיאון בשוק נתן לו טל' בטפה דפה ונכבד ראש:
אין הולכין בחוקות הנשים ולא מתדמין להם לא במלבוש ולא
 טעיר: וכו' יא' בה' אב"י צריך כל איש מיישר להיות מוכבד מהם ונדרש
 במלבושיו ובשאר מעשיו שלא ילבש במלבוש המיוחד להם ולא ינדל פאת
 ראשו כצ"צת ראשם ולא ילח מן הצדדין ויבטח הטייער באמצע כמון שהם
 עשויים: ולא ילח השיער שכתב פנומאן לאין ויטח הפדע מלאהרין
 כמון שהם עשויים: **וישראל** שהיה קרוב למלכות וצריך לישב
 לפני מלכיהן ויהי' לו נגא' א"ס לא ידמה לה' כמון
 במלבושיו ובשיער מותר ללבוש מלבוש במלבושן וללח' לך פנ' כמון
 שהן עשויים: **ואסור** לחוש כמדות: והוא אומר שאומדין פרכי
 טפלה מפי מקלי מידי אי' הולך למקומו פלוג' או
 שולב עבד מימינ' אי' יוצא מפתח בית: **וכן** אלו שטומעין ע"י
 יצבען א' העופות אי' יהי' כד' ולא יהי' כד'
 שאומדין שחוט תר' נל' שקרא ערבית: או תר' נל' שקראת
 נבדית נכיוסא בדבדריס א' לוקה' וכן האומ' א"ס יהיה זה מעשה זה בין לעשות

למחנה

בין לעתה: וכן

שאמ' ב'ת'ה שב'ת' סימן ט'נ'ב ה'ת'ה ע'ב' וכן א'מ'ה
ז'ו ב'ה'מ'ה ז'ו ש'ק'ט'ה: ז'כ' ה'ש'ל' ל'מ'י'מ' א' ז'ה' פ'ס'וק
ז'א'מ' ל'ן פ'ס'וק מ'ב'ר'ב'ו'ת י'ס'מ'ח כ'ל' א'ן (כ'ו'ז'א' ב'ה'ן מ'ו'ל'ד' ה'ו'א'ל' ו'ל'א י'כ'י'ן
מ'ל'א'כ'ת' ו'ל'א נ'מ'ע'ה ל'ע'ש'ו'ת א'ל' ע'ש'ה' ס'י'מ'ן ל'ע'ש'ו'ת מ'ו'ת'ר':

כתוב

ב'מ'א'ס'פ'ה' ד'ש'ב'ת' א'ל' ד'ב'ר'י'ם א'מ'ו'ר'י'ו' ה'מ'ס'פ'ר' ק'ו'מ'ו'
(ו'ה'ע'ש'ה' ב'ל'ו'י'ת' ו'ה'מ'ס'פ'ה' ל'נ'י'ס'י'ן) ו'ה'מ'ו'ד'ת' ב'ג'ה' ב'ין
ה'מ'ו'ת'ם: ה'ק'ו'ש'ר' מ'ו'ל'ט'ל'ת' ע'ב' י'ד'י'כ'ו' נ'ח'ו'ט' א'ד'ו'ם ע'ב' א'ב'ע'ר' ה'מ'ו'נ'ר'ה'
(ו'מ'ו'ט'ל'ך י'ג'ו'ר'ו'ת' ל'י'ס' א'ן ל'ה'ר' ה'ד'י' ז'ה' מ'ד'ר'ב'י' ה'א'מ'ו'ר'י' ה'מ'ס'פ'ק' ו'ה'מ'ס'פ'ר'
(ו'ה'מ'ו'ד'ר' ל'ש'ל'ה' ב'ת' ה'ד'יו'ה' מ'ד'ר'ב'י' ה'א'מ'ו'ר'י': נ'פ'ל'ה' ב'מ'ת' ה'י'מ'י'ם ה'ח'ו'ד'ר' ל'י'
(ו'ה'מ'ל' ש'ל'א ת'א'ב'ד' ב'ר'כ'ת'ו' ה'ח'ו'ג'ר' ע'ב' ה'א'ר'ץ ש'י'ט'ע'ד'ו' ה'מ'ת'י'ם: א'ל'
ת'ע'ה'ו'ה' ע'ב' ה'א'ר'ץ ש'ל'א י'ע'ש'ד'ו' נ'פ'ל'ה' מ'ו'מ'ן ש'ט'ו'ס'ת' (ז'א'ס' א'ו'ח'י'ם כ'ל'
ה'ז' מ'ה': ה'י'ה' מ'ת'ח'י'ל' ב'מ'ל'א'כ'ה' (ז'א'ס' י'ב'א' פ'ל'ע' ש'י'ד'יו' ק'ל'ו'ת' ו'י'ת'מ'י'ל' ב'ה' פ'ל'ג'
ש'ד'ר'ו'ן ק'ל'ו'ת' ו'י'ע'ב'ד'ר' פ'ל'ע'ן) ב'ח'ב'ו'ת' א'ו' ב'ע'ס'ה' י'ב'א' פ'ל'ע' ש'י'ד'יו' מ'ב'ו'ר'כ'ו'ת'
ה'ז' מ'ה': ה'פ'ח'ק'ק' א'ת' ה'ח'ל'ו'ן כ'ס'י'ד'א' (ו'ה'ק'ו'ש'ר' ב'רו'ל' ב'ב'ר'ע' ה'מ'ט'ה' ש'ל'
ח'ו'ה' (ו'ה'ע'ו'ד'ר' ל'פ'ל'ה' ש'ו'ל'ח'ן) ה'ד'יו'ה' מ'ד'ר'ב'י' ה'א'מ'ו'ר'י': א'ב'ל' פ'ו'ח'ק'ק'י'ן ה'ח'ל'ו'ן
כ'ל'ו'פ'ק'ר'י'ם א'ן ב'ע'מ'י'ד' ו'נ'ע'מ'ע'ן ל'פ'ל'ה' ס'פ'ר' מ'י'ם (ו'ק'ו'ש'ר'י'ן ל'ה' ה'ר'ג'ו'ן ל'ת' ש'ת'ה'
ל'ה' ל'ט'ו'ו'ת' (ז'א'ס' ס'ק'ל'ן ה'ר'ג'ו'ן ז'ה' ש'ק'ר'א' מ'ב'ע'ד'ב' ש'ח'ו'ן ה'ר'ג'ו'ן ל'ת' ז'ו'
ש'ק'ו'ר'א'ה' כ'ו'כ'ד' ה'א'ל'י'ל'ה' כ'ר'ב'ב'ל'א' ש'ק'ו'ר'א'ה' כ'ו'כ'ד' ק'ר'א' ע'ר'ב' (ז'א'ס' ח'ו'ר'
ל'א'ח'ר'י'ך' ח'ש'ו'ך' ב'א'ר'ו'ת' ש'ל' מ'ת' ש'ת'ר'א'ט' ב'ל'י'ל'ה' א' ת'ח'ש'ו'ך' ש'ל'א ת'ר'א'ט'
ה'פ'ך' ח'ל'ק'ך' ש'ת'ה'א' ח'ו'ל'ם ח'ל'ו'ס'ו'ת' ש'ב' ע'ב' ה'מ'ס'ב'ר' ש'ל'א ת'ח'ל'ו'ס' ה'ז' מ'ה':
ה'ק'א'ו'ס' א'ל' ת'ש'ב' ע'ב' י'ד' ה'מ'ח'ר'י'ש'ה' ש'ל'א ת'ב'ב'י'ד' ע'ל'י'ט' ה'מ'ל'א'כ'ה' א' ת'פ'ש'י'ל'
י'ד'ך' ל'א'ח'ד'י'ך' ש'ל'א ת'א'ס'ו'ר' ע'ל'י'ט' מ'ל'א'כ'ה' ה'ז' מ'ה': ה'ק'ו'ש'ר' מ'י'ם ב'ר'ט'ו'ת'
ה'ד'ב'י'ם (ז'א'ס' ה'ו'א' ה'ד'יו'ה' מ'ע'ש'ה' ה'א'מ'ו'ר'י' ז'א'ס' ב'ע'ב'י'ל' ה'ע'ב'ל'ד'י'ם ה'ד'יו'ה' מ'ו'ת':
ת'ו'ר'ק' ב'רו'ל' ב'ין ה'ק'ב'ב'ו'ת' (ז'א'ס' ה'ו'א' ה'ז' מ'ה': ק'מ'ט'ו'נ'ח'ת' ל'מ'ע'ד' ש'ל'א ת'פ'ו'ל'
ה'פ'ל'ג' (ו'ה'מ'ת'ג'ת' ק'ס'מ'י'ן ב'א'ז'ט' ה'ק'ב'ר'ה' ש'ת'ר'א' מ'ת'ת'ח'ת' ו'ש'ו'פ'ע'ת' ל'א'ח'ו'ר'י'ה'
(ו'ה'ס'ו'ת'ת' ל'ע'ד'ו'ת'י'ם (ו'ה'מ'ו'נ'ע'ת' ל'א'ז'ן) ו'ה'מ'ט' פ'ת'ה' ל'ע'ד' ה'ז' מ'ה': ק'מ'ט'ו'ס'ת'
א'ת'ר'ו'מ'י'ן (ו'א'מ'ד'ה' א'י'ס' מ'ו'ש'ב'ת'ן) א'ל' ב'ב'ע'ה'ל'ה' א'ל' ב'ע'ב'ר'ו'ה' א'ל' ב'ט'מ'ל' א'ל'
ב'ב'ר'י' ה'ז' מ'ה': ה'כ'ו'ב'ר'ת' א'פ'ר'ו'ח'י'ם ב'כ'ב'ר'ה' (ו'ה'מ'ו'נ'ח'ת' ב'רו'ל' ב'ין ה'א'פ'ר'ו'ח'י'ם
מ'פ'ט' ה'ע'ש'ב'י'ם א'ו' ה'ב'ד'ק' ה'ז' מ'ה': ק'א'ו'ס' (ז'א'ס' א' ת'ע'ב'ד'ר' ב'י'ט'מ'י'ט' ש'ל'א ת'פ'ס'וק'
א'ב'ו'ת'י'ט' ה'ז' מ'ה': ק'ש'ו'ל' ב'מ'ק'ל' א'ס' א'ך' א'ס' ל'א' א'ך' ה'ד'י' ז'ה' מ'ד'ר'ב'י' ה'א'מ'ו'ר'י':

ואסור

ל'ק'ו'ס'ו'ס' (ו'ה'ק'ו'ס'ם ש'ע'ש'ה' מ'ע'ש'ה' ל'ו'ק'ה' ש'ל'א י'מ'צ'א' ב'ר'
ו'ז' ק'ו'ס'ס' ק'ס'מ'י'ם מ'ע'ש'ן (ו'מ'ת'ח'ט' ו'מ'ל'ש'ף' (ו'ה'ש'ו'א'ל' ל'ק'ו'ס'ס'

מכין אותם מכת מדדות : ואדול שלפי השעות שולין ואומדין כך יהיה ע"י שדים

ואסור

או על ידי השבעות : לענין והוא שמכין מלאכתו לאותו הערב שקבעו הבדי שמים הרי זה לוקה בדאמרי פרק ארבע מיתות בלד דין האול שבע פלעט יפה לראות : וכל הדי מקור גל : וכן משולין ממנו לא יאכל שמירת הוא מוצאי שבת הוא : ד"ה הוא : **ומה** שנהגו להתחיל הססרת ברח והוא כדי להמיתין הבמזיז הבאים מחוץ לעיר

ונס לעינין טוב בדאמדין אע"פ שאין נחש יש סימן : ובמספות מסדס לג מעט : זה האוחז את העשש (פטור) ואמדין ההם דהא דמי פטור מדאורייתא אבל מלקות איכא כמאן דא"ל לאו שאין בו מעשה לוקין עליו : ולמאן דאמר אין לוקין עליו פטור מכלום : והרמבם גל כת' שהאוחז את העשש לוקה מכת כדורות והוא בסכס מעט : **והורר** חדר לוקה : והוא המדבר

בדידים שאין לשון עם ואין לפס עליו : אבל מעשה על גל דעתו בסכסלותו שהבדידים הם מועשים לנחש או לעקרב שלא יזיקו או על האש שלא תבוז (ואותו בידו בעת שמדבר מפתח או סלע נכוצא בדבדים הוא הכל אסור : והעובר אם עשה מעשה בדבור ואפילו הראה באצבע לוקה : אבל בלא מעשה מכין אותם מכת מדדות : **וכן** האדם שלוש עליו החבר והוא יושב בפניו ומראה לו שיש

אבל

בכך מכין אותם מכת מדדות : מי שעשע נחש או עקרב מותר ללחוש על העשיכה ואפי' (לחזק לבו) האיל ומסוכן הוא הדתו לו כדי שלא תעורר דעתו אע"פ שאין הדבר מועיל כלום : **מי** שלוש על המכה : וקורא פסוק מן התורה : וכן הקורא על הטיקן שלא יבעל : (המנחם סת) או

תעילין על הטיקן כדי ש"ס : הוא בסכס הכופים בתורה : שעשה דברי תורה רפואת נפ' ואין לא רפואת נפש : אבל הבריא שקרא פסוקים : או מהמחזור כדי שתקין עליו זכות קריאתו הרי זה מותר : **ומה** הדי מקורביל גל שבסכס חובר חבר זה המאסף בבמות

ולדרוש

או מוית למקום אחר : אל תמית : (לשאלו אוב וירעש ולבשח אסור : שאין לנאמן בדבדים לו : ואפילו נמית בהם שהם דבדי אמת כי הכל המה לא ידעו נס היטב אין אדם : **ועיר** כל גל : הדרוש להמנע : זה הוא הכל בבית הקברות כד' שנהגה עליו דוח טומאה לוקה : ובעל אוב גל המדבר משחין : וירעש זה המשיש ששם ידוע בפיו : ובעל אוב וירעש בסקילר :

והנשגל בן אנהרה ומכין אותו מכת מדרות ואם עשה כפי מאמרו לוקה

וסטק בסחילה והוא שיעשה מעשה כיוצא

ל הדמיון וז' ומה שנתקן שאין מילי הלכה בזה הארצות אין עושה אלא

כשם שמושח המלכות על המעין דהמשורר מלכותיהו כר עושין במלוי

ולא במסדרן וסימנא טב הוא כדרך שמשמין בין בעצמות ספק חתום

אין בן משום דרכי האמורי ומה שאמר אין ששים בכדריים דבר

כדור הוא משמעתא דפרק מי שחשך ששם בעלי המסות

החיים בסוכבים כדרי בלב העררן והלשון עצמו ידוע שהם הכשרים

הקדמונים הנקראים כגדיו בוס בלשון חכמי הניס והם שהתעסקו תחלה

במזלות ושכחין באותה חסמה ספרים ונדאי משמע מיהא שאין האין

האיטונות בבס לחש דמיבע ליה מוטן ועד דהא ד משנא סבר מנל מדיס

מול מעשיר ויש מל לישד' ואע' דלית הלכתא כמותה מל משמע דליו

עושה הוא ולא המתחשים בבוכים דקטע לאו באיטונות קיימא מההיא

שמעיתא בפר' מי שחשך נמי משל דמונד לטמוע להם ולהאמין לדבריהם

מאברהם דאם נסתכל באיטונות של ימדך עקיבא דהוה דאין אמילא

דבריה טובא ולאחר שטיכל נמי דרש דמשום צדקה טיכל ממותה ממש

של היה מאמין בהם ונעבודא דרב נחמן בר יצחק נמי אלא שפגמי

שהקרה עשה לו לדיאן לבטל מהם וצדקת הסוכבים והם מן העמים העתים

שהם בדרך השמיון של עולם שכל המורה תלויה בהם לפיכך מין שואל

בהם לא מהלך בתמימות שאף המים מהיה עם יי אהיך ואם דאיה בהם

דבר שלא כדיוטן עשה מצותם ומדבר בתפלה אבל אם דאיה באיטונות

יוס שאין טוב למלאכתו נשמר ממנו ואין סומך על העם וכסבור את ש

שאסור לו לבוא כתר המזלות על הנם ובידו נשמי בפרק כמה אשה אמרו

אף אלא הוה משתע הדין עובדא חד נער הוה איסט לולא וזהו מתעסק

בהדן לסוטה פי' כשהיה מתעסק בסחורה של דרדיים חד כוון בעל

מפיק אמר כדון נפרין ומר סלס אדוקתא לחרא אומתא קדישתא אלא

בין מפרש מן אכיל מיליא נפק על סמיה דרממא כיון דמטא מכסא

על ליה חמדיה ואכליה שבקיה למדיעטא מי נס דאפול דהדו

מאן נס לגהרא דאשתיה דאיתרין בדריה ונע זה הענין כר הוא לפי

דעלז שאם היה לו לשאול ולעין באישטוואגא שול' ופליכך נתחסר

וינא ולא חש לסחורה ונעשה לו גם ונצל מן המכס כיון שעשה לטס שמים

ולקח נשבו מן העבירה אבל סוד בט אדם כיון שטעמו חוששין
 שאין מתחילין כל מופע שכולל לבנה חל אין מלאכה נמדת
 בו כהן וכו' ופרא נמי סדר הכי מאן דלכנה יהא בנאני
 (סתר בט וסתר וכו' נמי קטה דמזל מאדנים וכמא דאמ כיוס יוס גרס—
 מופע שהוא מזל צומח וכו' אלן הדברים מדווקים אפי' כפי אותה חכמה
 שלא מזל חס ולא מזל טעה ונרמין לא קמצו' ולכוכבים של טענה (אהבה
 וכו' טענה מוטת חסידים : **והומבם** ול סתב טסל הענטה
 מועצה סופט האיעטנאגארת
 בעת טרובען הוכרי טמים דרי זה לנקה שט לא מענטא (עוד האריך לוס)
 שרברי הבס וטוולת חס : והמאמין שיש בהן ממש בבבל טעים נעמי הארץ
 הוא : ומעט סוכה למה הכי : ועוד אפי' צנחוש נמי לא משמע הכי—
 מועצה דרב עשטי : ופאנדא אמרו ככה כי עוף השמים יולד את
 הקול זה הערב (חכמה הטיאריץ) ולא דברים עדיין עין ופידוש אורח ימל
 אל תהרדק עם בט אדם יתר מדאי : אבל אט עדיך סבאר דברי רבי—
 טלמה ול טפירש אין שולין בסלדיים בעלי אוב ממבנים מהיה : נפתי ברה
 כמל ציה לאן : נוסל אוב ידענש : וכן קסה מה שאמרו בפרק חלק אין שולין
 דבר מן הטרדים בטבת : ר' יסי אומ' אף במול אסור : אמ' רב מנא הלכה
 כל יסי : ואף ר' יסי לא אמ' לא בעצת הסכנה : והלא ענין הטרדים טפסים
 הס' הענטה מועצה במיתר (העט' בהס באוהרה) : נשמא דענ רש' ול
 לא לטאול בהס שיעשו מוצה נינן שאלתו כיוס אוב אין ידענש ונדוש אל
 הממס : לא טבעלי אוב עשה מועצה נשמע : ולאחר סן בא זה נשט מהס
 מה חרש הזה בעלש שאין בו לא משום המים מהיה עב' יי' להדי' : ומה
 שאמרו אין שולין דבר מן הטרדים יל טמטשפים נאסרו במורה בענטה
 מועצה וכן בעלי אוב נסל במיתר : אבל העט' בהס נפבעלי אוב באוהרה
 בשאר מלטיפים מותר דענ אוב כטובי קראי נאיש אן אשה כי יהיה בהס
 אוב וכו' נסתי נשול אוב וכו' אבל בסנף מועצה סתי ביה אהרה מענ—
 ומתקט (מכשף) : מכשפה לא תחיה : נוסל לא מלו היכר גיי המכשף יסדל
 השול בו אינ' לא משנן תמים מהיה טענין בסלדיים : וראינו בתוספתא
 דמסכת שבת : נרסא אחרת לוחשין על העין ועל הנחש ועל העקרב שבת
 ואין לוחשין בדבר שדין : ר' יסי אומ' אף במול אין לחשין בדבר שדין : ולפי
 זה אנה לא נלחוש ולהטביע הטרדים לטאת מן האיש בדרך מועצה דבן
 תולין : ר' יסי אומ' שמא ייק אמתו טמיוטאין אותה בעב כרחי' : וכן

כ'צא כזה' ומה שאמר שדין טמן מותרין סופם שמכובין' זו היא הנכס
 הנכונה לנס' שאין להם השבעה שהם משהקים בבגד אדם ומכובין בהם
 ללבוש' ואינם בכלל טעוק ככל' ואין תמיד מאד כי שמעלת בבירור שמעלה
 למטה לנפשו בדברי שדים' ומשבעין אותם משלמים אורחם ומשבעין
 ומשתמשין בהם כמנה ענינם' וסבור אני שיש לנס' דמעה שדים לחור
 במעלה כמנה לחור' כמנה שמאמר' ש בלתי הם' אן אף מעשה שדים' כל
 בלתי הם' אן מעשה כמנה' ופרטי' מעשה כמנה' עי' מלאכי חבלה הם
 ענינים הם' והם שאסרה תורה' אבל מעשה שדים שדי' וזהו דעלם שטן
 בן' ועליו בן' כמה מעשים' ודאי' פטוי' השמיעות כד' הם' ומעשה דבן' ממליו' ואם
 נאמר' ויוסף נסידא' נסאד מעשים בתפסור' ובמדרשי' אנה כד' הם' מעין' שדים'

נשלמו עבודה זרה בעי' עטרה בשלמה אורה

דינא פ' אלה הראש והזקן

אסור **לפ' פאת הראש** ומייב על כל פאה (פאה) ובמקלח שט
 צדעיו אפי' נפח' כבת אחת ובת דאגה אחת לוקה' על
 כל אחת ואחת' אחר המקלח כל הפאות' ומעט שיער הראש' ואחר
 המקלח כל הראש לוקה' הואיל ונפח' הפאות' ואין
 לוקה' אם אדם מסיע לקלח כיון שהיה ממזיק' עומד
 וכתב הראב"ד ז"ל אע"פ שאין לוקה' עבר כלאו כיון שמדעתו עושה
 וכן נמי דעת הר"י מקורב' ז"ל שכתב (אפי' אין מסייע נמי אימור איכא
 ואסור להיות נקח מן קנ' דאין חלוק בין שרל' לנפ' ובישר' דבר פשוט
 לאסור' ע"כ' המקלח' ונאשה המקלחת
 ראש האישה' או שפחה דאסור פטורה ש"ל לא
 תקיף פאת דאסור' ולא תשחית את פאת זקנה' כל שישנ' בב'
 תשחית יטע' בכל תקיף' ולפיכך העבדים גלוי' הואיל ויש להם זקן
 אסורים בקיפה' **טומטום** ואשר דוניטם מותני' עליהם
 חומר האיש' ואסורין בקיפה' ואם עברו
 אינו לוקין' **והאשה** אסורה לנפח' פאת' ראש' הכר' אע"פ
 שאם נפחה' אפי' קטן אסור לנפח' א'

כב

ופאה וז' שמעון בן נתן בן חמס' מישור ושמעון מוקטא
שאין משהן פחות מל' שעות וצריך להרחיק ל' שעות במקום

וכתב

פאה ומוקטא מל' פאה במספרים שאין אסור לא בחדש
הלוי מוקטא ל' אסור חמס' אפ"ל במספרים כגון העד

אסור ע' וכן נמי כול הדמיון ול' וז' וחמס' מדידהם במספרים כגון העד
בדאית דהם בגדירות: **ואסור** ולחי התחתון ולחי העליון חמס'

הן בוקן לחי העליון ולחי התחתון ולחי העליון חמס'
ולחי התחתון חמס' ושכולת הוקן וקורה עכ"ל פאה ופאה יעלם כולל
בחדש לוקה חמס' **והר אברהם** לא נבדל דיוקנו שלחמס'

פיאות הוקן ומקומן ספ' הקונטרס ספ' פרקי דריקא מקום שפנות הדאש שלכחי העליון דה
דהייג תחת האין שם היא פאה הוקן ובסוף הלחי שקורין מוקטא פאה אחת

הדי שתיים בכל לחי ואחת למעלה למטה מן הפדיון באמצע הסנטר
שקורין מוקטא ויש שם שחמס' טע דאש' הלחי לא אונט דהם מושג שם
שפה התחתונה ממוקטא לסנטר באמצע **ורח** פי' בעצמן אחר

מקום שחמס' מחובר לצדעם הני פאות זקן מקום חבונה
לפאה הדאש מוכן ומוכן הוי אחת מוכן ואחת מוכן וכן בנלי השפה אחת
מימין הפה ואחת משמאל ושכולת זקן באמצע הדי חמס' **ולשון**

ה' פרקי דריקא שם לחיים שבראש ושתל השחמס' ספ'
לחי ולחי אחת למעלה ואחת למטה ואחת באמצע וקצת פי גמיה לפי

הקונטרס: **והרר** מקורה ל' כול גמסין דבונתין בפדיון הפאות
על כן סוף כל ענין אסור **ונראה** שאין להעביר

שום העד בוקן סל' אפ"ל תחת הסנטר שקורין מוקטא
אסר דל' מאיברא ספ' שפעמים שמוסין ער טל פאה אבל במספרים

מוקטא שאין חייב לא בכולל העד שיש בו השחמס' ואין המוקטא לוקה ע' ש'
שיסייע ויש פוסקין לאיסורא וכן נראה: **ואשה** שהיה לה שער

בוקן מותרת להשחית וקנה ואם השחיתה זקן האש פטורה
והשיער שער השפה העליונה וכן השער המדובר בל' בשפה
התחתונה מותר ללחו מעל:

הפיאות איא לא שדרך סמדי ע' להשחית וקנה: **ואיסור**
המספר את הני שמוס את דין באצבעות מזה ומזה
וישראל קורס שיניו בלדורותיו כדי שלא יסייע ידי עובדי עברה

לתקנה פי בלדיה שבתון חספדי שערות ראשן מעט כשיער ג' מצבועות
משערות ראשו כגון החוטם עד שיצלו ויסכו מות החוטם מרוב אדכן ונכליז
מסלך מותן ג' מצבועות הארובין כגון אחרי ראשו יום שמעמלין להשתן יום
שחספדין מותן עשין יום אחר איס כפי מנהגן ודרשנא ול כתב וגראה דאמה
קדמה שששין הנפלים לשם עץ היא ואסור לשרש המספר מית הפני אסור
לחקנה עב

ושער

מדברי סופרי ומהעבדו במקום שלא נהג להעבדו דק
הנשים מותן אותן מכות מרדות ואפילו להקל משה שמינער סבול יש
כן כשנכס משה ואפילו לחכר בידו אסור אבל בבגדו מותר וכן גמי כתב ה"ה
משה מאיברא ול' וחדס מקור ול כתב נסח דת שמונה כללם במספרים וכן
נבי משה מתוספות משינ' ומונה להעבד שיער של שאר האיברי במספרים

לא

העדה אשה עדי איש ולא תלח אשה באיש וכן האיש לא יעדה
עדי אשה ואם שוה לקין המלקט שער ונת
לבנות מותר שחורות או סעבן לוקח

האיש

משה אמת לוקח משה שער עדי אשה
אסור לעדות עדי אשה להיות עטף דאשה

טומטום

ראשן באיש ואם עשה כן איס לוקח
והוא בבשרו והוא שער אדום

ואסור

השיריה צבע שאינן נמחק לעולם משה שער באחד מן העצמות הרושמי
באחד ממקומות הגוף לוקח

והדי

דכל המונח קשקע אסור ואינן
ישמש כשן אומות וקשקע צבע ומונה לתת אפר מקלה על ממנו דמכרת
מוכרת עין עבד

והשורט

בין שורט בכף
הנדיה והשיריה אמת היא ונכלל אנהרד זו שלא תתעבדו שלא יהיו שט בתי
דין יושבין בעד אמת זה טקן מעבן אחד וזה טקן מעבן אחד שדבר זה וזה

למחלוקת ויורה ויכל לא תתעבדו לא תעשו אצילות אצילות וזה אפרו הכלי וזה
פי לא תתעבדו יחם בד אחד בעד אחד וכן מדרבנן שמיא וכן משדן בבית
הכל אבל בשט בתי דין בעד אמת וזה טקן כדבריו לא קרינן ביה לא תתעבדו

ואסור

לקרוב על המת אחד סין ואחד ישרל ויחייב על כל קרחה
שיקרו במין הקרואות והוא שבתרו בו על כל קרחה ואחד
הקורב בד ואחד הקורב נסח לקוח ויחייב על הראש כבין השנים וכן כתב

הרי מקורביל שחייב בין בדין בלי ואפילו בבת אחת כן אס סך חמש
אצבעותיו בסם והנחם בחמש מקומות בהתראה אחת חייב

ושיעור הקדחה משיראה מדאש כניס פטי בלא שיער ואין חייב
אלא הקורח או השורט על מת או על עץ או על הקדחה או

השורט על ביהמ טעם נעל ספינתו טענה בים פטור

והקורח כדאש חבירו או השורט בבשר חבירו (וכתוב כתובת

קשקע בבשר חבירו וביה חבירו מסייע בזמן טענה

מזידים טעם לוקים אחד שונן ואחד מויד המויד משנה לוקים

נשלמו הלכות הזקן והראש בעז המתנשא לכל הראש

הלכות זין נסך

זין שנתגסר עליו אסור בהנאה ואפילו להתרפאת ממנו ואפילו

במקום סכנה ובה שותה ממנו אפילו כל שהוא לוקה מן התורה

לפי שאיסור ממש תקדמות על שאין לו שיעור וכל האוכל כל שהוא מל

מתקדמות על בשר או פירות או מים או מלח לוקה מן המורה שטאם אשר

חלב נפחיתו יאכלו וכל דבר שהוא אסור ממש על אין לו שיעור שנאמר

ולא ידבק בידך מאומה וזין אסור בהנאה מרבייתו

והשותה מקדש רביעית מנץ **וסתם** זין אסור בהנאה מרבייתו

וזמן מכת מדרות

ואפילו זין של ישראל טעם בו זין דין כהנים זין לפי שחזק שבת

ועמדי לטור עליו נשוא נסך ואסור בהנאה וכן נמי פס

הדשבו זין ויש מי שכותב שזין נסך בזמן הזה אסור בשתייה וזוהר

בהנאה יוכלו ישראל ליקחם בחובו מן הנזיר **וכתב** זמן ישראל

שהיה נשפה בנזיר והלך הנזיר ומכר זין נסך והביא לו הדמי

מוותר ואם אמר לו חוסם שימכור המתן לי עד שאמכור ייע ומכר

והביא לו דמיו אסור לפי שהישראל אסור בקיומו כדי שיפדע ממנו חובו

(אפילו היה סתם זין) וכתב הרמב"ם על דוקא בשאין לו לאותו הנזיר דבר

אחר שיכול לזכות ממנו בחובו אז נראה שזוהר בקיומו אבל ישלן מותר

ועוד אמרו הנזירים הדי דאסור דוקא טהורא יכול לבפז ולטולגא

מיד וממנו לו עד שימכור אצל אי לאו הכי שרי רעם כרחוק

כל

ס

ס

ממדתן ליה' וכן נראה דעת הרשב"א
דע' ב'מין זה היה איננו עשיתו יין טהור וכן

יער

כתוב בהשבות הנאמרת
כד' צמח' ודע' דחוקה לארץ לאו עבדי' ע'ן קיו' זה סומכין ליקח יין לחובות
כתוב יחודי טעמא לו יין כמובנתו אם קבלו אסור בהנאה ואם העתו יט'
ישראל בשרותו ומכרו ישראל בשרותו וי' מותר בדמיו וכן עני' בת' הרשב"א

ועני' טעם לברכיו טעם שהוא כמנין בלדו וזהו ה'ת'ומה כתב ויין של יעראל
ש'ע' ע'ו וי' מותר בהנאה כמובנתו והמחמיר שלא ליקח' מן היין כמוב' דב'א
על' ב'רש'א ס'מ' אם טע' כיו'א של ישראל מוסר לאורו וי' טעם מאי טעמ'א

שקיל ב'רש'א דמי' מה שהיה לו פדאן דב' אמי וכן נכון לעשות וכן נגז' פסק' ד'
הרשב"א וי' קילור דיו' נכ' אסור בהנאה כו' כד' המסכתא

כתב

שאינ' לו טעם יין אסור בהנאה אבל יין של ישראל
ש'ע' ע'ו מותר בהנאה נכ' ליקח' וי' מחוב' ומותר ד'ה' וי' ע'ק'ב

כתב

כד' שאינ' לו טעם כמוב' וזהו ע'ן מים שרופין
אין' אר'יט' אם מותר ליקח' או לשתות' כד' אמרו חכמים כל איסור' יין

ש'בר'אד' אין לוקח' עליהם אלא בדרך הנאמרת מיהו הוה כמ'ט' שיעור' שאסור'
מן התורה ואי' ה'ו' ה'ט'ו' מ'כ'ל דב' זה לחולה שאין בו סכנה כדאמרי' ב'ר'

מן טעם הוה שאין לבר'תה נכ' ואסרי'ן לת'ר לשת' מידי' דרך הנאמרת קא
עבד'ט' סל'ט' שה'ת'ר'ים העש'י'ן לאסור'ה' ולשת'יה' אם אדם נק' בהן' או

מושה' או עשה' קילור' אין זה דרך הנאמרת ואי' דאסור'א איסור' לחולה העתיד'
אנ'ט' שאין בו סכנה דאי' ט'ט' סכנה אפ'לו דרך הנאמרת נגז' כדאית' באידך ל'ט'ט'

וראי' דכ'ו'ן ס'ת'ת'קים ב'ר'ט' אם ילכו דבר' של אסור' ושתוה' כדב' שאין בו
איסור' תורה כ'ן' יין נכ'ר וש'מ'ט' של ינ' העשה' וכו'ע'א' בהן' לחולה שאין בו סכנה

דש'מ'ט' לא התירו' אלא ב'ר'ר'ים שהוא' מין' ל'ט'ט' אבל אכיל' נשת'יה' לא וקילור'
ור'י'ה' מ'ר'ר'ה' ולשת'יה' מ'ן' פ'ט'י'ט' דאסור' דאנ'ט' שאינ' מ'ט'ט' ס'ר'ך' הנאמרת

כ'ו'ן אסור'ו בהמ'ה' הר'ל'ט' ונ'כ'ט' מ'ל' איסור'א' איס'א' ב'ר'ר'ש'ית' ע'ב'ר'ה'ט'
ה'ר'י'ט'ט' כ' מ'ה' שה'ת'ת'קה' נ'י'ה' טעמ'ה' כ'ט'ט'ק' יין נכ'ר וש'מ'ט' איסור'ו

כתב

אין לחלות ב'ר'ן דקט' אכ'ל' נב'ט' אין ב'ד' מ'צ'ו'ן לפ'ר'יש'ן אבל
אסור' ל'ט' ל'ו'ט' להאכ'לו ולהשת'ת'לו דבר' טומאה' ע'ב'ר'ה'ט'

ול'ט'אנ'ט' שאין ב'ד' מ'צ'ו'ן לפ'ר'יש'ן מ'צ'ו'ה' ע'ב'ר'ה'ט'
ל'ט'ר'ב'ן ולפ'ר'יש'ן כ'ר'י' לח'ב'ט' כ'ד' נ'ש'א' של ח'ט'ך' ל'ט'ר'ב'ן ע'ל' פ'י' ד'ר'כ'ו' וי' ומה

שאסור'ו שאין ב'ד' מ'צ'ו'ן ע'ל'ו' לפ'ר'יש'ן אם אכ'ל' מאכ'ל'ת' איסור'ו' או ע'ש'ר'ה'
מ'ל'ט'ה' מ'ש'כ'ת' כ'פ'י' שאין ב'ט' דעת' וכו'ש'ע'ר'ה' מ'ש'כ'ר'ו' אבל להאכ'לו ב'ר'י'ט'

אמר ואמר להדגלן בליל שבת ומועד ואפילו בדברים שאין אלא משום טבירת
 וכן נבוי כל הדשן וכל דלי יחבין לה בדיש דרעא אלא מאכילום להחיד נדולום
 על הקטש והדשן וכל דרדר שאין בו איסור אלא מדבריהם מותר להאכיל
 בדיש **כתב** הרמב"ם שדא משך עשה דברי הסל שאין מנע יין
 נאכר לא ישרא משך בערסא שהוא נאכר ואמר אבותיו הוחזקו
 כדאיל פרח העל טע מי שמשכה עולתו ומצאנו עד שלא נמול עד עשו
 עב' ונענין מנע הקראין כל הדמם ול כמנאסר שכל כי לו הקראים השומרים
 פה בטא אמון כל זמן שהם יתעורר עיניו במתנות ולא ידברו דענה ער
 הרבנא שברך ולא ידברו בדברי רבותא פקדושים חכמי המטה והמלמד
 פזאריטן אלא לבדש ולכלת לשאול בשלומם אפילו בבתיהם ולמול את בניהם
 אפילו ביום השבת היכא דרב להו נקרא דיר' ונעביר להו מילה ופריעה דיל
 מהוהא חמרא דעבא מעביא והרדי בתוובתא והכי אסמכין לכך הא"ל דאמר
 הכי ולענין מילה לא נמנעו ר"ל מלימוד ביהם של קראין בשבת כי אפס
 שיתורו למנוח ורבים הללו באו שבעה וכו' צא בהן שמולין בדת החסמים
 ובמנהגם וכמוהם הממונה בברך מתבטלן לבתיהם המיירי חכמים
 ומתפללין כמנהג שטן או רבדין ול' **ויצא** לפי דעת אין בו שום
 עד איסור ואפ"ל דלית להו נלפח ער לא תרג מכשול מהומה
 אחרתא כ"ל היכא דאינהו שתי מוטה דשדי לה לבר ישרא לפרשת מינה
 דהא אינהו בדי' מנע עי' נטפי מדרבי' נאי משום אמארתא הוא דאית
 להו דלא עבד כל ואפילו לטרתן איכא למיחש למנען ולא חזי לן למישהו
 מההוא חמרא דעב' הנהו אמארתא דאית להו דלא קפדי למנען שלאותן
 האמנות דלא טבלי להו כל קיי"ל לן דלא מיקרן בשמא דיהוראי עד דמיכס
 אינהו מיהו נמי לא מהימנע למימר דלא נען כל זה מלענין תשנבטן ול'
 והביא הדבר ראיות לכל לרבדין: **וכר** מנע עי' שאין לאסר עובר
 ע"י אית נאסר לא בשתייה' וה"ל בני קטן שאין אסר אלא
 בשתייה' שאין יודע טובי ע"י ואם נען שלא בכונה מותר אף בשתייה'
 והשיעור אינו עבדים ע"י הס ולפסך מיתרין אצלם בדעותי' יין אבל
 אין מקפדין אצלם כדשומע יין וכן נמי פסקו הרמב"ם והדשן וכל וסמ'
 סתם יין אסור לפי שטאסר משום בתייה' והם בכלל שאר וי"ס אבל
 הנין עבדי ע"י הם ואפ"ל קטן כן ימנו אסור בשתייה' לפיכך אין מיתרין
 אצלם יין בדעותי' ואין מקפדין בדעותי' יין אם לא במנהג בתוך מנהג

מספר
ז

דעת חננאלים לא טרח ומזיקה כר כח הדמיון אל וחדש אל ולמטה מבואר
חורם בתוך חורם: **כתב** הדף אל אותם תבין המהירות מדעתם כדעתן
נפסם לא בעינין וסיד אחד טבילה ומילה: מותר לשתות עשרה

בכוס אחד ומנוגע שדי וכן נהג באספמייא שמיד שמל דניי נעניין וכן
הלכה דניי בדין הנה כדמקין בן יוסף לפי שאינם יודעים בטיב שוקר ופיין ודע
וכל מין לא קד כעשות עד: **נר** המשם מנע מותר בשניה לפי ש' אל
משומר ייט יין נסך כני עד שישוב בתשובה
ישראל והוא נאמן למי נהניי דתי וכן פסק הר' יוס טוב שאם אמר

נהניי דתי ביש לבין עמדי נאמן דמה שאיל נתיי דתי ביש לבין עמדי אמן נאמן
דמה שאיל המ' כני דמשומר אינה כלום עד שיהיו עמו נ' משום דמה ביש
משפט אמר במשומר דלא כחל ביה משפט נאמן ונהניי דתי יט שבית הר'
אברהם בא משומר אחד נאמן נהניי דתי נשמו כלית' והר' אהרן הלוי זל כתב על
התא נ' דהוא סליק לידושלם נאמן פסחים דמי שבא נאמן ישרא אש נאמן א

נב מקום בין בארץ בין בחוצה לארץ: **תשובה** למד רבמשה
נאן אל על ישראל שמשומר נאמן חור

אם עשה יין נסך או לא כר דאין שאם הלך במקום שאין מוכרין אותו ומשומר
שבתו בשוק ומשומר כל המוצות מקבלין אותו להיות כישל כשר ואין מקומו
מחייבין אותו לחזור במקום שמתרין אותו משום הסכנה ומותר לשתות עמו
בכוס אחד עמל ופ' עד כמה בסודות עשה דהריא נכחן שחזרו בהן פ'

דיעמאל וול משומר השב בתשובה בדין ישרא הוא דלא יהא עירך נלפנתה
דבשל יש לא למי ששב אבואר אפי' לא טבל הוא בעל תשובה לרבי המדמי
מל' אין ייט יין נסך כין שנהג בדת יהודית ואפי' לא טבל הוא בעל תשובה
לכח דבר ודומה קצת לך דק שיש לו לתקן עמדתו אשר ענה נאם לא יתקן לא

העצב בכך תשובתו ונ' א' שיעור מק' מיין זל לא החסיד עליו לקבל יסורין
להתכפר כישל אל ששעה עבירות אחרות ספר בעקר ויהי' ששעל עמל
משום דאדם שחטא נאמת מן העבירות אם לא קבל עליו דינו אינו עבד שהוא
עשה תשובה עולמית דשמו אין העבירות מן מנהגות או סמא אין ייט

תקן עליו כל אכל מי ספר בעקר נשם לבואו לביתו בלילת אחיו נכדריה
תשובתו שמיידר ה' בכל יום פעמים ונהג מקומו ויהי' כישל אע"פ
שהרבה עבירות עשה בעורו משומר כישל העשה כיוצא בהן בדת יהודית
יערך לקבל עליו דינו קמורים משומר טאע דכל מה ששעה לפי טבירה
ספר בעקר וכן שטב אבראו לא חטא עוד סאה ואין להחמיר כל לקבל יסורין

ה' תשובה

לכבוד ולהתאפק בידיו כי מאד טעב ורפא לו ונא לטוב מסייעו לו עבד הרב זל:
והרב ר' שם טוב פלג יצא חמישי בשם הרשב"א זל שכתב בתשובה ישראל של
 ששמואל מחמת יראה נטעונו עם ישראל עשה כישראל כל דבריו

נשואו עם הו"ס הוא עשה סבורם מחמת יראה מנעו בין מעד עם
 נשואם שלח מצאנו ולא ידענו מי הטיב נב' צד שמר סודו וכן ישראל ששמואל
 מחמת יראה אע"פ שחטא שהיה לו להחזיק לו בעבור סודו בין שמואל יראה
 עשה שלא ידענו (אין ענין חוב בבד בשביל כך הרי הוא בבטל ישראל נשמואל
 מותרת ואין אסורין בין כפונן וכן מסוד אע"פ דאמרי ספרד השולח שאין כש
 לבדו תפילין וסמכות דתו וקשרתם ונעבדם כל שאין בקשיירה אימ כסתירה
 ופרש למסור אימ בקשיירה שהרי פרק מנעו על מצות אלהי הכי שחיתנו מותרת:

ואין ה"ן נעשה יין נכר אלא אם היה
 דאין לקרב ע"י המזבח אבל יין מבושל או אם נעבד בו מש
 טאור או דמש אימ מנגד לפי דעת קצת האונס זל כמו שכתב בע"ה:

ומי תולס ודמוס וכדא בקי מותר לעשות עם הו"ס ואף הן שלבים
 ונכבד שיכאח אונס מוציא מן החבית של יוכל הו"ס לערב בו יין כי

שקר האיסור הוא כפז והוא סתם שמועדין בחבית קטנה שמדי יין וכן דעת
 הרשב"א זל לפי שאין למעט שיערב יין בתוך חבית לפי שאין מתקיים אחר שערב
 בו יין והרשב"א זל אוסר לעשות בביתו של ה' אבל בבית מותר ואף לפי שחטא
 לא שהחזיק הדבר להתרחק ממשיכה ונעבד טעם לא יטהר עד שיבאין בביתו
 ואם עוקן קלות ראש ביום באנו מקום אלהי הסוד אסור טעם והקדש כל אסור
 לעשות למטה בבית הו"ס ודקא בשב שרא דר' אבל אם הלך לבית הו"ס
 בטביל חובטלו או דכיו ואף ל הו"ס שבה יכול לעשותו משם דאם לא יטהר
 יחזיק לו הו"ס איבה והם המדמה זל נב' מותר לעשות מן הסוד שאין לו הו"ס
 בביתו של ה' במקום שהיה לו איבה אם לא יטהר ונכבד שיכאח כשהוא יצא
 מן החבית זל כל נסאד משקין כגון חמץ אע"פ שאין בהן כס
 אקדוב דעמא

והר"י זל כל נסאד משקין כגון חמץ אע"פ שאין בהן כס
 כגון שסוד מ"ס מסוד לעשות בבית הו"ס כיון דלא
 מצינו לו היתר בשם מקום נמוח נראה דאונס מן ידאש ופרדי טעם נראה
 לאוסר לפי טעם משום יין ותר מטה ומשכבים דאיכא למיחזי משום אקדוב
 דער' ואם הביא הו"ס דוקא לטעם מאונס משקין כגון כדים או כוס דרדורין
 ולא דא יסדל בשעה שהוציאם מן החבית יט סוהר מאד טעם ערב בזה
 יין כדי לפרש המדה כיון שמדאיה נפדא יין שוין ופועים שהיין זל יתר
 מהמסוקה אמנם בשדואה הישראל בשחזקאן מן החבית ויזלה עשירה עם הסוד

לשנה או לחצי שנה ועב אין לחוש דרובי בחבית לא כמעב כדי שלא יתקלקל
השאר בחבית אבל בחבית קטנה יש לחוש ושמא היינו דוקא בשכר של חמיר
אבל בשכר שטח אין דרך לכה כן יין עב
מקום שהיו יקד מאונת משקה אין לחוש
ומתה דבכ ענין איך בא קד האורע עב
וכת הדשכל ול קיש מורכב שחושטין ואין

והב
כוסר

שכן מותר לו קיש ממסירין בו לפי שאין את בקיין בבוסר
כי פלגמיו עשין בוסר מנבוכים מבוססין שהמסירה היוג
מזין יין ממש וכן דעת רמב"ם ורבי מרדכי ורביאף זל ונאסר אותו אפרין
במזג יין וחדשכאל סבב במקום טיין לכן מצינו דמי היין בולל מן הבוסר
אסור לא הכל מן החבית נדלה או מן האורע אבל אם אין יין לבן מצא שם
כן כד וכן כך מותר שאין מערבין בו יין לא בשעה שמתקלקל עב
יין או מורכבים המעורב במבטיל כח הדף אם נעב בו יין במבטיל
מותר בדיעבד מיהו במקום אין להטיר כי דוב פלגמיו טהין יין

למעשה בלא שום תעבובת ומיהו חרדס שהוא עב בדבדב נראה להלכה
בדיעבד אך לכתחלה יש להזהר מאוד עב
המבטיל מתקלקל את משקה שמתעבב בו יין הדב
נראה הין הדירה איך נאסר במזג יין עב
פומטו אין בו ממש יין נכך שדרי יין

והר

שחשונה נעמו ומבטילין בו היין והר אהרן ול אסור אותו במזג יין
רבי האי נאן ול טהין העולה דעומר עב האר נקרא מבטיל
לענין יין עב וכן כתב הרשב"א זל ויאל טהין להטיר בביטול

וכתב

עד שיתעבב מעט ויטענה מלאיות נממשין והדעת הראשון נראה עקר
וכן פסקין כל הפוסקים זל עב
שחשמיין עד סאי איפסר לשתות
חלקע ולעלה דמיה אין פירות
יין ואיך נאסר במזג יין וכן נמי פסק הרשב"א זל ויש נאמנן לן שיעור אחד
שחשמה יד חדש משהחמיין וכן דעת רמב"ם וסמב הרמב"ם זל ויפסר הו
לחמיר בכל הענין למתן עבדי הדמק
בהנאה לפי שתחלתו יין כח הדשכל זל עב
המשקין בו
של דפאה בין של אמיר שדרכן למה בתוך יין או חמין והר הן ככבשין
שדרכן למה בתוך יין וחמין אסורין באכילה ואם בודע שנתן ללבוש אסורין
אין בהנאה כדאמרינן הנהם בלם אמ' תוקיה לא שטח לא שדרכן אבל בדיו

וחומין

בדורה כאשר פירשנו במקומה יוש שחוששין אפילו ע"י חותם על המנורה
ועל הברכות ואפילו בהכרת חותם פן יענש הקנין מסמך או דאש הסכין
בין העדים ויזניא מעט יין והתבונן דרש"י אמר בחביותיהם של חרס דלכ
למי חש אסמך אין לחוש זה לזה ע"כ הכ' והדומה לו יכ"ל פס"ק דרש"י ז"ל
דחוקה דאיט טורח לנקוב המבית לא לפתוח פי הכבית ולפ"ן קבר אס לא
יהיה זה ש"י חותמות וכתשורה סתבט נאט נמנעתי מלסתות שום
יין המופקד ביד י"י ואפ"ל בבטל של חרס שזרבת אט בעצמי בזה מופק
זה ע"כ **היה** זה היין טהור ברשות הרבים או בבית הפתוח לרשות

הרבים וישראל מולכים ושבים שם מותר שערין לא נכנס ברשות
הנני ואספה ומלך ודקל א"ע שאין בו פירות הרי הם כרשות הרבים וחבית
יין שם ונ"י הנמצא שם אינו אסרה ובי"ת הפתוח שם כפתוח לרשות הרבים
החלוקה במספר פירש מחיצה נמוכה וה"ל הערוך פירש
מחיצה שיש בה חלוקת יין דר בצד זה וישראל בצד אחר א"ע

ש"ד הקנין מנערת לחלק של ישרא"ל אין חוששין משום יין ע"כ **מותר**
הישרא"ל להפקיד יין ביד י"י בבלי סתם והוא טיהרה בו סימנ

והוא נשקרא חותם בתוך חותם **כיצד** חותם בתוך חותם
סתם פי חבית בבלי מהנורק כדיר שסומנין כל אדם וטח

בטיט הדי' זה חותם אחר **היה** הכל סהורק וטח ע"י מלמעלה
הרי זה חותם בתוך חותם פי הנמרד נשמו בשק

אספיו למטה הדי' זה חותם בתוך חותם שעמל הוא בעצמו
לחוטאו ולפ"י וכן נמי הפך פי הנאר לטוב וצר עליו הדי' זה חותם בתוך

חותם וכן כל טיט שישנה מדרבדים שהן כל אדם הדי' זה חותם אחר והטירה
והקטירה הדי' זה חותם טיט **וכתב** הדי' זה חותם אחר והטירה

הן כטט חותמות וכן ש"י אונות **וכתב** הדי' זה חותם אחר והטירה
כטט חותמות אבל ש"י מפתחות אין כטט חותמות ע"כ כל ה"ד אידן

הלוי ז"ל בזמן הזה שהיו לעצמות סימן ככתב במקום שיש בו מסומרים מציין
וניס ש"דע לכתוב אינו סימן יפה אלא למי שמכיר הכתב וכן

ואם הפקיד יין ביד י"י בחותם אחר אסור בטירה ומותר בהנאה
אס ייחד לו קר וזוית **וכן** מבוטל מן יין שער בו בן דברים

אחרים כגון רבש והחומץ והפ"י **וכתב** וכתב וכתב וכתב
שהפקיד ביד י"י אין צריכין ש"י חותמות **וכתב** וכתב וכתב וכתב

ה"ל חותם דאמדין דמהני ה"ל במפקיד אצל כנרי דאח

יד

נפיה דרומיה הרר עשלויה ומסד בחומתיו והוא גי' מירתת ולא מניק: אבל
מאן דשדר חמרא לחבריה ע' גי' לא מהנ חומת במך מומס דההוא גי' מט פתח
לה והדר חתים ליה סמו דבט: ויטדל חברה כי אלתי חמרא לידיה לא משתמרת
מידי דהא לא ידע היכי הוה חתים: הילכך לית ליה תקנתא לא לחומתו ג'
באונותו ובבל דבר שאין הניס יכולין לניק ולפתחו בשום פנים שלא יחריד
בד עב: והדי והדק ול כתב שאם הישר ל' שולח בכתב ידו כך וכך הוא חל
חתיס אן מושל כמו מכיר בחומתיו: והרש"א ול סל המשלח בשל חומתו
זו בחותם אחד סף מה שהוא הדבר המושלח וחזר על חומתיו ולא הכיר חוששין
שם אן ניק: ברא בשחור הוא ולא הכיר אבל אמן ערך לתור ולראות אם יכיר
אם לא חוקר לא טרף ומניף עב: **כתב** הדב המרומה ול טמכיא כלס
לבות האומן גי' לתקנם עיר: שערד שישא בתקן טמן מ'
טמט אן מסיר או מאפר אם יכנס הנב יין שיהיה הסימן נמחך ויכיר הישרא
שנשתמש בו הנב ויכשרט במלי נעדי: והם בכל קטן שאיפשר להשתמש
בן סף שעה והדי מקורבול ול כתב שאין רצון להשתמש בנן מפע טחן ורובס
אפילו שניהו בבות האומן ומן מדובה עב: ויש מחמירין בכל כלי טמכטס
לקיים שהפקידו ביד גי' שערך חותם בתוך חותם: **וכל** יין שנאמר
בשתייה ומותר בהנאה מיד טיעה של גי' לא נאמר
העובד גי' אבל במנע גי' שאינן עובר עלן כגון ישתמש מותר אף בשתייה כל
זמן שיהיה מותר בהנאה במנע גי' העובד גי': וכל יין שנאמר מפע חשש
מלוק גי' כל הניס שוין בו: **יין** דברים שאין בהן איסור נסוך כלל
לא אסרו אותן להרחיק מקן: ולא הן לא ימנו הנב מים לתוך היין
שבו ישרא שמו יבוא למנון היין בתוך המים ולא יולך עבס הנב בנר
שמו ידורן אן ינע ולא יסייע לישדל בשעה שמדריק היין מכל אל כל שמו
ינח הכל כולו ליד הנב ויהיה מדריק היין כולו מכחו של גי' ואם עשה אחת
מכל אלה היין מותר אף בשתייה: ויש מחמירין במנו המים לתוך היין מ'
מטוס לך לך נדרא ואסורין אותן בשתייה: וכן גמי פסק הרש"א ול ברא ביין
שכבס קטעס כגון בדוס אבל אם נקח מים מבית מותר דבר שאינן מני
הוא ולא חששו: אבל אם הנב דק מים לתוך היין שלא סגורה למנון מותר
לדבי הכל: **דקן** מונו ישוב מטוס יין נסך וכן גמי פסק הרש"א ול
וביאר עוד: כמה ימים יהיה במנינו יין ויחרא יין ים מי שאומל
שאינן בו יתר משלח חסר מים: אבל יתר מכן אין זכרין ואעפ שטעמו
טעם יין אין אן טעם חמוץ בעלמ: ויש מי שאומל כל שיש בו טעם יין ישוב

יומן פונמין נאפילן פל היין ולרדיון הכל מותר לא שאין אט ערפון כן
ומלן עשין אומן סתם נאמלן אס ארם דואין לסמך עב דבדיון בשעת ההחך
אקם הבהדיון לא אט עב: **ומותר** שידיו הנין בחבית יין
שאלן או ישרל בין נסך שאין הדיח כלס לפי שאין
בו ממש שהיין לאו ליהא קאי לא לשתיב' ונמשך בו אינן עשה לא
להכיר אס יתקיים או ישתה אותו לסת' וזה הכלל כל מדי דלא קאי ליהא
ריחא לאו מילתא היא אמר דבר ששומך להדיח כגון ונד' והדס אסור
להינות מהדיח כדאמ' ער שיש בד' נסך והיו בה חמיות וזה מעט ונד' ונד'
כונד' והדס אסורות ליהאנה מהדיח וזה נמי שאסור לנסך חבית בין אסור
דלא קאי עבד' להנהיג מדיח: **בכר** מקום שאמלן אסור
בהנהיג עבד' ומסור דמין אסורין לפיכך יין ששכר ישרל

לעשות עמו בין נסך שסדו אסור וביאור זה בנפ' דמשום קטמא הוא היסכך
נראה כלל שאינו אסור לא לדיחה אכל לאמריש עניי היסכך בדיעבד טווב
סורח השכר ויתגנן לעניש משיחמט לני' ולרעת הדמ'ס ונראה שאסור
בין לו בין לאמריש וכן השכר חמור להביא ענין יין או ששכר את הספינה
לביא ענין יין שכן אסור וזה נמ' לו קרקע בשכר אגפ' שאין קרקע נסך
חפץ בפתח חמור החמורין עליו ואסור בהנהיג נאם מעות נמלן לו וליהס
לע המל' נאם כסות אופסי' ישרפ' ויקבד אפרס שלא ליהנות בו וכן נמי
דעת רב אדילאי ונ' **שכר** לני' חמור לרכוב עבד' והנה עבד' בד'
של יין שסדו מותר: **השוכר** את העבד נאמר לו
העבד לי מאה חביות של שכר במאה פרוות (מציא

אחת מהן יין נסך שסדו כולו אסור לפי שזה קבילות עפוא יכול לעבד
כל השכר עד שיעבירנה לו נאם הוא פחות משנה פרוות הכל מותר כגון
שסדו להעביר מאה חביות בחמישים חבית פרוות אס' לו העבד לי חביתין

בפרוות וחבית בפרוות שכר חבית היין נסך אסור והשאר מותר:
וכתב הדמ'ס ל' אסור לשכור מדת' לני' כליש בו יין נסך כמו שפ'
שכירות בהמה להביא עבד' יין נאין מילוק בין ומן זה לני חבית
התבאר דק' ל' חן בחוב' שמוקד' שמי' יד': **וכתב**
הדמ'ס ל' אסור למינון יין נסך כליש וכל הדמ'ס
שאי' ימחו בודס לא קבלי' ומל'ט שיהיו שולין וליהו מנידיו וכמה פעמים
נמזותה איך פטט היתר ומיין שלם מותר למינון להס' ולמה לא עב'
וכן נמי אסור לשכור חבית של יין נסך נאפילן בחגס לפי שיוגד בקיומו

הדמ'ס

לרשעו לבעול. אבל אם שברו לשבור חיות שליו נסך מאה חביות כמא-
 פחותת אנהבית בפרוטות שברו מותר אע"פ שדעה בקימו עד שישיבירו
אומנם ישראלים ששלה להם בני חבית יין נסך בטמאם עד שלא יבטלו
 בדרשותם יוכלו לומר מן שלא יתן דמיה **ו** וניי טרדיו
 שותפין נבאו לחלוק איהן הנב יכול לומר לני טול ארתה **ו** יין נסך יאמ
 פירות לפי שדעה בקימו כרי טעול כדיו אבל בדינא הנב התירו לו
 הכי טל יתור לסורו ואם משבא לרו אסור **ו** ישראל שחבר יע
 לני פסק דמים עד שלא מכר דמיו מותר **ו** שמשפס
 סמכה דעתו ומשמשך קנה יין נסך אינו נעשה עד שינעבו שבעה
 מכירה כיותר הית **מכר** עד שלא פסק הדמים דמיו אסורין שאע"פ
 שמשך עד יין **ל** סמכה דעתו פירח כיון שלא פסק ויין נסך
 בנעלה ונביא כמכר מהם יין **ואם** מרד לבלי של יין או לבלי שביה
 יין עירך ליקח הדמים תמלה **ו** ואם ימירד ואם סדר תמלה אע"פ
 שפסק דמיו אסורין שמשנעל לכלי נאסר כסתם יין **ו** יא שחבר
 מותר כשמודד לכלי של יין דקיימל בן ימירד **ו** יא נהא טלא ינע
 בו שני קודם שיתן הדמים דכיון דקיימל בן דמיה קונה קני כיון שפסק
 ומרד ומשכו קטא **ו** נהא יב דמים ואינו נעשה יין נסך עד שינעבו הילכך
 כל זמן שפירעט הנני אפיל אמר טה הדמים מותרין טרדיו יין נסך הו
 לכלל שיהר טלא ינעבו הנני עד אחר סיקנה אותו בכליו או ימסוך אותו כן
 טלא נאסר בהנאה קודם שיתחייב הדמים **ו** אדעטא זל כל אס היין נעמן בכל
 ופסק עמו דמים נאחל הנביא הנני הכלי כדי לקנות היין שבו אע"פ שמרד הנני
 לעצמו דמיו מותרין וכל שפסק וקיד לקנות וכשהנביא קנה וכשעירה נעשה
 יין נסך ולא טל ישרא הא פסק ולא הנביא לא קנה עד יין ואם מרד לעצמו דמיו
 אסורין ואע"פ שהנביא כשהוא מותר אין הנביא וזו קנהה לא למדירה
 הקדים הנני מועת מותר אע"פ שהוא מרד לעצמו היה ישרא מרד לתוך כלו
 טל וי ופסק עמו דמים אע"פ שלא הקדים לו מועת ואע"פ שיש עבדת יין נסך
 במטלי הכלי מותר ואפ"ל למתנה **ו** ואם שיהיה הכלי מועת בחציו טל י
 דאמר כליו קונה לו ולפיכך משנבטל יין לאור כליו קנה יין נסך אינו נעשה
 עד שינעב לקדשנו טל כל **ו** ואם מועת הכלי בחציו טל ישרא לא קנה
 וכבר נעשה יין נסך כשניע לקדשנו טל כל **ו** ואם היה הכלי ביד
 וננעל הכלי מותר ואפ"ל למתנה הדי טלא פסק דמים ומרד ישרא
 לתוך כליו של יין והיה הכלי בחציו טל ישרא ועל צי קרקע מותר לו

ליקח דמי יינן שאין פתם יינן חומר כל הערבותו בהנאה אבל חסד כולו חוץ
לדמי יינן נסך שבו עבד : כתב דב המאנויות ול מאן דחכים למיעבד גמור
בדעתיה להשיאיל דשות' לכל מאן דאית' למיטב מיניה חמרא כי היכי דלהוי
בנין סל לוקח בדשות' לוקח דקיימ' לו דקנה לוקח אעפ' שלא משך שכלוקח
לו כיון שהוא בדשותו חילבך כשנפד בדעתו כן בהתיא שעתא דכילי בן מלא
דניי אימיב ליה וניי בדמי וכו' והוא הלאה נבי ויכול ליקח ממנו המענות או משכן
חפציו אחר שנתן בו דמי והלאה קא שקיל ולא דמי יינן נסך עבד :

אסור

לקנות יינן נסך להשקות לפועליו וניי אבס גרתי להם הוה
מענות שיקא הם לפעמן או יאמ' להם לבושתו מן החנוש ואז
פורע וכן מי שמקנין מוהבז וניי לשתות דמיא סמ' לעבדו או לשפחתו לבן
וקט' יינן לאה הנניס' שכין שהוא אנו' לקנות בעבד' נמצא שהיין אינו של
מחמירין שלא לשלוח חס' שלחו שסא עשה כן הוי כמו שגמל ונתן
בד' ואסר :

כתב

חב' דיוג מפרותיו : אס' חמ' ישרא' כלי' בא וחסס' עב' למק' ממנה
שלוך מיינ' מותר' אבל אס' לו חסס' במקומי אסור' וכן במקומות שמנה
המק' פשיט' לו יינן הדב' מהלקן עב' בנ' המדינה ואמ' ישרא' כלי' מלעט מן האונד
מותר' אבל יס' אמ' לו חסס' בעבד' במקומי אסור' לפי שהוא אנו' קבלהו שביד
ואז מוכרו לו עב' : הדא' וס' נראה שאסור לתת יינן כספי ביד
והא' עמו שהיין מכין שיש' לו נגשה יינן
עב' וכש' מוכרו ומוארהו נהנה הישרא' מין נסך' ועוד שרופה בקי' וסו'
עב' שיטלים להכריזו בבס' הער' נרדפה בקי' וימן ביין נסך אסור :

ער

כתב נראה שאסור להניח הנ' החד עצם מן הקנה להדיק
עד שיפסל החד עצם והיין שבהו מלשתות דהתם ודמי
טיט מן פלה הוא עב' : והראב"ד
למטה לפי שאין יוצא מדת המי' עב' :

כתב

הדש' לו נעל חסס' טפה שמדיו ושכטס' במים אין לחוס אהב'
לשום מן נאפי' הוא מווינ' לפי שהיין בטל במים ששכטס' בהעצ'
חבית' של יינן נסך בחביות' של היד' כולו אסור ור'
שתייה' וימכור כולו חסס' ויוסף דמי אנו' חבית' לסיס'
המלח' כתב ד' אודין הלי' ול' חבית' סלמיה של יינן נסך ממש שנתערב
באחרות' של יינן מותר' ונפלה אחת מהן לים הניחל שנאבדה מן העולם הותרו
כול' ואפילו בשתייה' שדטן להקל שאלמה של איסור טעלה' והוא שלא הפילה

נתערב

שתייה' וימכור כולו חסס' ויוסף דמי אנו' חבית' לסיס'
המלח' כתב ד' אודין הלי' ול' חבית' סלמיה של יינן נסך ממש שנתערב
באחרות' של יינן מותר' ונפלה אחת מהן לים הניחל שנאבדה מן העולם הותרו
כול' ואפילו בשתייה' שדטן להקל שאלמה של איסור טעלה' והוא שלא הפילה

חוה בדעת. אלא טעמה שם שלא לדעת. ודע כי כוונתו בזה לכלל שאר
 האיסורים וטעם היתר זה לפי שכן המורה כל העדויות שאין בו בטורח
 טעם בטל מעש כבוד ואחר בעל כשעל פניו דין בזה להקל כל זמן שמה
 שמותרין מטעם זה צריך להזהר שלא יתערב אחר ממשולם זה בזה כבדי
 שיהא בו בעתן טעם ונמנא שיאסר זה מן המורה עבשין לא יאכל כל אחד
 בפני עצמו וישלח זה כל אחד בפני עצמו עבשין וכן נמי כתב הראב"ד ז"ל ב
 דמכית חבית אס טעמה אחרת מהם ליש מותרות בין בין נסך בין שמה יין
 בין בשאר איסורים שבתורה עבשין והטעם ז"ל כתב יש לומר דנראה שטעם
 לרוב ס' דמדינא בעל והוא היה כמדינא למאה וטעם לרובא דמדינא בעל
 ומשום חומרא דעין אסור וטעם שטעמה אחרת מהן ליש הותרו כולן דמדינא
 לקולא אחר לפחות מהם כיון דאיכא טעם בעדו בעתן ואפי' בשאר איסורים
 נמי אסור לא תבטל טעמה לקולא שלא אמר להבטל אלא העדויות החמורות
 כגון העדויות למאה וטעם לרובא והיה לרוב שבעתין אצל טעם טעמים איש
 בעלם בעצמה ודוקא טעמה מאליה אבל לטעם אחרת מהן להוליכה ליש ה
 המלה אסור ואם עשה כן מסתברא במיד אסורות בסוף מותרות בדאמרי
 במבטל אסור לכתחלה עבשין יין שנתערב ביין כשר
 מותר במאה מלבד אורכו וסתם הדין וימכר כולו עבשין ויולך
 המלה אורכו היין ליש המלה וזה מותר בששים בשאר האיסורים
ואסור לית הדין האסור עבשין במתנה כמו שביאר וכן לא ישלך
 דמי האסור ליש המלה וישאר האחרים בדין שאין זה כמו
 הקדש שיאסר זה מחולל על זה וינא לחלוטין ומה שנתירין בין למכר
 כלן לניש ומהלך המלה אונת איסור ליש המלה שלא
 התירו ק' בשאר איסורי הטאק לפי שבשאר איסורים יש לחוש שמה יחזור
 הנני וימכרנו לשרא מה שאכ' ביין מים שנתערבו ביין בעתן
 טעם מפת שהם מין בשאינו מין **מים** ואם נפל מין האסור
 לתוך המים מצליח קטן מעט מעט דאסון ראשון בעל והרש' ז"ל
 גבי יד צוד ופי' אותו פ' קטן וצליח פירש' קשה טעם משי' עבשין
 והרש"א ז"ל כתב דאין אומרים דאסון ראשון בעל אלא בשלל נתן טעם
 לבסוף דכל שנתן טעם לבסוף הכל אסור ואין בשל טעמו לעולם
כור של יין טעם לתוכו קיתנו של מים תחלה ואחר טעם לתוכו
 יין נסך הוא היין נסך של היתר כאילו אינו והמין נסך משערין
 טעמו משערין עם יין נסך של היתר כאילו אינו והמין נסך משערין

עם יין נכר אם ראויין לבטל ועשו מותר ואם לאו אסור וזה שכתב ז"ל כותב
באזהרה טעם אחרון יא' בששים בשאר איסורין ויא' דכל שנתערב ברתוך
ששה חלקי מים ככל נבול אחריו בכל הטעמים עתה טעם לפוס מותר וכל
שנתערב יין ברתוך ששה חלקי מים המים טעמים בטעם היין ולפיכך
אם נתערב בכדי שיעור זה הכל מותר ואפילו במתיקה ויא' שאין דמים
אלו אחריו אלא בשתכל קיתון של מים לתוך יין סדר תחלה קורט שיתערב
יון נכר שם אבב חס נפ"ן נכר לתוך יין כשר מיד נאמר הכל נעשה יין נכר
ואיננו שטעמים לבסוף אינם בטלים עד שירבו המים כל כך שיש בהן לבטל כל
היין ויש מי שאומר דבין נפול שם קיתון של מים תחלה בין נפול לבסוף אם יש בה
כדי לבטל כשר וזה עיקר עכ"ל

ושמעתי

שלגן או אפילו היין השט הנקרא
בנזק של אם הוצאו ממנו בכל אסור או אפילו נגע הנני בקלות שברחוק
דכל היסא דאיסא מיה אמר סלק את מינו במי שאינו והמים דבין עליו וכן
(מבטלין אותו) והנני לתת קיתון מים בנה או בחבית שאם
יוסאו מן חבית יין בכל אסור אם יש במים שחבית כדי לבטל
יין נכר שכל אסור הכל מותר לא יהא חסור מיון נכר שנתערב בחבית
שהוא מותר מטעם דואין את מינו וכן וכן נמי פסקו הראב"ד והרשב"א ז"ל
וביאר עד הרש"א ז"ל זה בנה כעטוף אם נגע יין בקילוח היורה דואין את
היין הקלוח במי שנתערב בנה וסלק את היין שבתת במי שאינו וחרצתם
והם ויעבשם שבתת דבין עליו ומבטלין אותו עכ"ל

ויש אסורין

אותן האין ראש לעולם מתיקה וי' לבד מנזק כמו
ס' הטעם שאמרת וכן נמי דעת הרשב"א ז"ל שלעולם יש בהן משום יין נכר
ואפילו לא מינא בהן כמדתו בריא בשעצין ברנץ לפי שאחד ידידת התנן
אמרו בנה נבשע ענב שלא נדרשו כל עיקר אבל ענין כולל ונתן גולא

והרמב"ן

יטא אלא ויחצי אין כאן יין אלא חקוץ בעצמו הוא אבל נגע ומתאן ד'
הדיוק יין כשר ומור עב' וכל מהב במס דת על אותה
שמדי יין בלא ישרש דחמרא פורתא במיא טובא לא חמרא הוא אלא
קיומא בעצמו הוא ולכתחלה אין לעשות כן וזו ערך טעם על גבי
עבשם ידחש והם מותרות באכילה ואם
היין יש בן שהיה חרש אם נתן טעם בענבים אסור אפילו בהנאה ואם לאו מן
מותרות אפילו באכילה וכתב הרשב"א ז"ל אם נדלדל חותמן של נביעין

היה הן כמבוקשות ברא בשפת שם יין מרובה כדי שיהא נטוה טעם בבל
העבדים פחות מכן מותרות מטעם כל מיט ומיט ודבר אחר דואין אמתיות
כמי שאין נשמיט מיט דבר עליו ומכטל החר צעם והנשם אין ממיט של
יין אפילו היה היין חרש שאין הולכין אחר טעמא לא אחר שמן וזה נקרא יין
וזה טעם עב: **על כן** האנש מותרות לפי שהיין פנים טעם האנש
נמר על חטין אסורין באכילה ומותרין בהנאה ואין
לבדוקן באתן טעם לפי שהן שאבות והיין נבלע מלך ולא ימכרם
לניש שמיא יחאד ומכרם לטרא אלא כיצר יעשה עשין מהן פת למכור
לניש שלם בפני ישרא ועבטין שאט אובלין פת של וינס אסור למכור רק
במטות שאין לוקחין כזרא בהן: **גוי** שורק כל און און לרצון
היין מותר אפילו בטתיה ואפילו נמכרין לטרא דכל שבגב
טהור בניי אינ עשה יין נסך: וכתב הרק ול דהא אס ורק שם מים בשע
עב: ואס טעם שלא בכוונה ארזינק בן ימנו ולי טעם בין לא אסור לא בטתיה:
כתב הרמבם ול בשם ראש המעבד שאס נמכר בן של ישרא מנג
דש און שאור הנאס ואינ דאין למקבץ הדי הוא כמבטל נמכר
ואינ מתנגד ומותר לשותתו עש הנני והדי יונה כתב שאס טעם בן הנני הדי
הוא כין נסך וכן חורו כל חממי דרפת ואלמחאה ופרובנתא וקטלוניא וכלא
פרפח אחר מהן כדבר מעבד: וכן נמי כתב הרשבא ול אס אין בו דש כדי
שבטל טעם היין וכתב שבמעבד דש און שאור אעפ שאינ דאין לנסך
על כן המכר הדי הן מנסכין כמו שמרדיבין בדרקין שבשן שהוא מוס לבני
מנוב וזהו אין אדם: **אין** אדם דשאי לטמא טהורותו של חבירו
על אחריו ול שאס אל אדם לחבירו אע ראיתי טעם ולי בייקר
אינ נאמן לאוסרו עליו ואינ אוסר אלא לאותו שדאיה: אמנם אס האוסר
נאמן עליו והוא לא טמא לו נסבטק דעבדו טוב הרבד שיאמין בו ולאי שתב
ממל כש: והדי מקודשיל ול כתב נמי שהטח יינ ביד שמר והטמור
אל לבטל היין נמכר ייך נאמן ואס איש אחר אמור הרשות ביד: בעל
הבית לולא אינ מאמינך ומותר ואפילו הוא מהימן ליה כבי ידני כר פ
רל ול וכן נמי פ' רח בשם ר' חוטמס איש דומי בליטין ונש היה אומ רי
בשם רבי יהודה שמלמדיו בעל היין לולא אינ מאמינך ודיקאן הפחשה
דבע הבית מהטא אכל אס בעב הבית שותקן שותקתו אוסר לבס ואינב
מועלת הפחשה מאחר אפי' להרד עצמו ואולי הדי לחט דאפילו בדבר
שהיה לו לידע מר אס הוא שותק לפי שעה ואחט מכחישו ואולי כי מרד

בין

אוסר

ששתק לפי שהיה מחשב שהוא אמת לא היו שותקו כהדארה עב' ואם שותק
נאמן ואומר דה דוקא בדבר שיכול לדע' ומה שאמרנו שאינו נאמן במה שיש
בגב' הבית היינו בדבר שאינו יכול להוכיח' אבל אם אמר בוא וראה הני עדיין
טעמו נאמן וה' יעקב מקינון כתב שאם היה מאמינו לא היה מועיל אפי'
היה מכחישו ונראה נאמן ויראת משפח' **ונשאל** הדין שאל אם
סומכן בשמירת הפעטות כששולחין אותן לאו עדות וכן עם
השפחה והשיב כי בזה סומכין לפי שאין הדבר תלוי בעדות הקטן אלא
שהפחה מירמזא שאם תלך בין שהלינתו שיש בו דעת לישאל ויפנה נכב'
מקום דאפשר לומר מירמזא סומכין עליו להק' ואולם שאין כאן עדות עב'
וכן נראה פסק הר' א' אשכנזי עב' קטן היודע לשמור עמו וא' וכל דין קטן
כך הוא במלמא דקאי בחזקת אסור והוא מעד שיצא מאסור להיות
כהנין דבהמה בחייה נכ' עדין עב' וכל שאנו להעיר אצל שמירת המ'
הטמאה דלאו סהדנותא מימי הוא אלא אמתיו טהרות בחזקת טהרה
כדמשקרא מהימן יש לסמוך שסומכין על הקטנים בשמירת דברים
שמוציא ממקום למקום או ששומדים בשך כשר שנתן בידו וכו' ונראה בו
מדרבנן שאין בהם חזקה שלא יסור אלא חששה שמא יתבטל או שלא
ינשכנו מכיון שהם לטוב דעת שמירה וה' בחלב שחלבנו וני וקטן כזה
דואהו דהא ליכא בחלב ונפיה חזקה דאיסורא לא דמי ישיט לא עדות
מפי רבינו גר' **ועל** אותה הדיו יצול שולחין מן הלויים כתב
הר"ן וכל בש דב' ימים ולא אסור לכתוב מלפני משום טריין
היו בשן ואסור בהנאה אבל דת מותר משום כך ואפי' יגע אינו אסור
עניה בהנאה ולכך שרי וסלי גבון להחמיר שלא יקח הימיון משום
שעבדים נתן קולאס בפיו והדין עליו ששגשג מיינס וה' אהרן וכל מל'
שכל צבע שולחן שיש בהחזקת מותר בהנאה טהרה נפטר ויצא מהנאה אוכל והדי'
הוא כמו עפר

נשלמו הלכות ויין נסך הא באברתו לו יסך
הלכות טהרות הכלים שנתנו בהן ויין נסך
הדמיון ולכלי מכתובות ושל אבן ושל זכוכית של ג' אפי'
מכנסין לקיום אין צדיקין דק הדחה וכן נמי רעת הדשאל

כתב

כד

לכל מתנות וזכויות מפת טאין בולעין ביוטן וזה אהרן הלוי וכל כה בדיען
 סדר שטחע וול כל מתנות לעשין יין נסך וכן כל זכויות דין ככל עין
 אצל כל זכויות לעשין חמין דין ככל חרס ואל שטחם בהן בחמין אסור
 וכן שש דבר אסור אין להם תקנה לא בשבירה ואסור להשתמש בהן אף על
 בלען לפי שכל חרס נאסרו בחמין וכן כל זכויות כיוצא בהן מתוך טאין להם
 תקנה שלמית להכשירן לחמין נצרו עליהם שלא להשתמש בהן אף עליו משל
 שלא יבטל בהן ואעפ שאם נבטל בהן לאחד שבער וזמן אין כן אסור תורה
 אעפ כן שאי אפשר להשתמש בהן לא באיסור נצרו בהן אצל שאר כלם
 שיש להם הסדר אף לעשין חמין לא נצרו עונ אטו חמין ולא אמרו טאין להם
 טהרה לא בכלים שרוע ששתמש בהן באיסור אצלם אס בספק יש להם
 טהרה ומה שאמרו שבערונ אין להם טהרה ואסור להשתמש בהן בעונ דוקא
 בכלים שלא המתקנים בדיען אצל פטלהם טאין נעמיטן בהם מלא לפי שעה
 נראה שמותר להשתמש בהן ביוטן עבד :

נדרות

שנעם בהנכם יין נסך וכל כלי טמא כנסו לקיום ואעפ
 טאין דרך להכנס שם לקיום וכן אסור טהרה בהן הין אסור טיתן בהם יין ער
 שישט יב חרש וזו שחורס לאור עד שיתפא הופת שעבירהם אן שיוחמו או
 שיתן למוכס מים מעת לעת ג' ימים ויחלק המים בכל יום מועת לעת
ואם נעם בהם יין קורס שיאסרש מאחת מכל אר הין אסור בטמיה
 וכן נמי פסק הר' שמואל וכל כלי הרשעא וול כל הכלים
 ששתמש בהן ישרא ער שלא הכשירו אסור בטמיה ומותר בהנאה
 וידאה לי שאם נתן במוכן קיתון של מים רואין כל טיט במים כדי לבטל
 הקיפת הקטן לפי שיעור אחד בשטה מים מותר אף בטמיה שאפי
 תשוב הקליפות כין הרי הוא מתבטל מתוך שיעור זה על הדרך שבארין
 וכן טעם הנבלע בקליפות או מתען טעם לפפם מתוך שיעור מים כזה
 וכל אס דרך עבים ברת של וניס עד שלא הכשירו שדי החרצט ונוניס
 דבס על הקליפות ומבטלן אמו וידאה לי שאפי כן אסור להויתא ארר
 הין דרך נקב הברוא שהנקב אסור והין יוצא יבול ויאסר שם עבד
 וכן נמי פסק הרב אדונט מוריט ד שם טוב פלגי יין וזה אברהם דבי
 ייתקן וכל פסק כדון שאפילו בדיעבר אסור בטמיה והביא ראיה
 מהירושלמי ושל כתב והביא טעם מהירושלמי נראה בענין שאם עשה
 מילי ושדרי פטעיס בין בדיעבר אעפ שהין השלטי נאסר מכח התקן
 אין לו מה לאסורו לא מכשירין אית הקטן והרמבן וכל כתב על הירושלמי

עירוי בין מחסיר לדברי חכמים אבל לא לה מאיר וזה דבר חדש שלא
מצאנו לו רש"י בפרק שלח ולפיכך אין להקל ולהורות כן. תשובה
שלא לרש"י על ה"ן ששאלת אם ראית שנתגורו בחבית של וי' בלא
מילי ונעדי' ימים איש מכדיו לשתות הימין וכל שלא דאו עניך ה'
תגורו את יינם באיסור אע"פ שחששו' בן אין רוב חביותיהן לקנותיהן
מן ה'נים ואיש מחסיר בן לא בין ה'תן בן ראשון אבל לשנה אחרת איש
מחסיר כל עכ"ל. **כתב** הד"ח ז"ל אותן חביות של וי' דמשתרו
הגדים במלקט וריהטט מביתם ס"ג ב

בעירוי אם מלקט בכך בלא עירוי ונפח איש מפליט דק כדי קליפה ואם אין בולעין
דק כדי קליפה ומלא אם גרן בהם יין בלא עירוי. וקליפה משתרו משום
דאותה קליפה משתרא משנתבטלה בששים. וכן עבד עובדא ר' בגר'
בגפשיה. (הרשב"א ז"ל כת' וז"ל יש מן מילי המורים שהיו שבלעת היין
אפ"ל בכלים שמכנסין לקיום מועצת ואינה נכנסת בזמנך מכדי קליפה
ולפיכך אם העביר עליהם מלקט וריהטט או קלפם בקורדוס הוכשרו. וכן
הור' רבנ' ע"ל. **כתב** הד"ר דב' לוי ז"ל כבר ביארת שאין דבר
עומד בזה מילי ונעדי' ואם מילא ועירא י' פעמים

לעת לעת נבשר כל כלי. וצריך להמחין המים מעת לעת. ואם יעמדו שם
המים יותר מועת לעת ליכא קפדה. ובבב' שיענה המים וישלש ושלש
יעמדו שם פחות מועת לעת. אבל לא ס"ג בשתיית המים י' ימים לפי שהמי
באים להפץ טעמו של יין. ושיערו חכמים שמועת לעת מפזין קצת. (מהר"ם
שגאור שם מפזין השמים וכן השלישיים. ואם שינה המים פעם או שנים
ביום לא הפסיד. ובבב' שיענה ס' ימים. ואם מילא ועירא כ"ד במירובין
ס"ג שמילא ועירא יום אחד והפסיק יום או ימים לא עשה כלום ואע"פ ש'
השמים לעדות ולמלות י' ימים. אמר' לפי שצריך שיבאו המים ז' אחד
ז' אחד שהכלי דך נכפוי כדי שיבאו המים במקום ויפז' טעמו. והרשב"א
ז"ל כל מילא אותן שלשה ימים בין בימים ריגוף בין במפזרין מותר. ע"כ
כל יאן מילי ונעדי' ויעל לכל שמשמישו על ידי גרן אכל אי. ידעין
שערת משו ב' ע' חמין אין לו תקנה לא ע"י ה'עלה. כתב הרשב"א ז"ל בשב' ש'
שני' להוסיף בס' או הנד' כע"ז צנפא כדי שיעלו המים על פיו או
שימוד ויהפכנו על פיו בכל כלי מילא מים י' ימים אחדים.

כתב הד"ר דב' יהודה ז"ל כל כלי שצריך להטותו על גדרו כל
כשמערה ממנו היין אין זה מסתוו לקיום מפע' הנענוע.

לא יתקיים בו היין ולא עריר מיטלי ועבריו ולואת הכבוד אין הבחוש הנביא
 והשמיאט בכל דאש שאין להם כדא למטה כגוליהם אין עריתן מיד
 ועבריו והראבד ול העריר מיטלי ועבריו לכל כלי שמשנהו בו היין ימים ופ
 ולפרוטו אותן הבקוקים נבולט עריתן מיטלי ועבריו שלשה ימים ואפילו אין להם
 כדא והטעם שבעלטה ימים נקרא מכטסן לקיים דכבולעו כר חלעו כשם
 שחלעו כר ערופין במילי ועבריו דמשמ' שכן לביעתו כמ' וכתב הראבד ול
 כי הדברים האלו מקובלים אלי : **וכתב** הרשב"א ול חזקת הקטע
 קטעם או בקבוקים או אותן הבוטאש של עוד שכולטין
 כהן יין חלב דרכים אנפ שאין מכטסן לקיים הד' הן כמכטסן לקיים ועד
 ודרכין מיטלי ועבריו לפי שתריר ממלאין אותה וממערין אותה וכן נמי כתב
 הראבד ול ול נסב כלי סתום מכל ערירי מתקיים בו היין שאין האויר שולט
 בו ועריר מיטלי ועבריו ולפי זה כל בקבוק ואפילו קטן עריר מיטלי ועבריו : **וכתב**
 הר"י מקובל ול אותן הנשטאט ולקדאש של וויס דת התירס
 בסוף ימין ואולי דוקא להם שהיו נרדוניהם של עוד בעטן על
 עבריו או הנעלה אע"ן דאין מכטסן לקיים לפי שהרבה זפת עריר לעור יותר
 מכלי עץ ויותר דבוקה הזפת בהן אבל קדאש ונשטאט שהן של עץ וזו
 נפוחות זפתן אינה דבוקה ככ כמו בעור ומותרות כמכטסן ואע"כ לא היה עשה
 בהן שמה למחיר כמכטסן אלא כד' עבד ואם נתן בהן יין נער אבל הט' בהן
 בקבוקים של וויס שהן של עץ הנעלה או עבריו משום דמכטסן לקיים אפילו
 אינם זפתין דיימאש דמטהו בהן נעם יינם וס' או יומים עבד ור"י אליהו ול
 היה מתירן לכתחלה אותן הנשטאט והקדאש של עץ זפתות כמכטסן והטעם
 לפי שאין מכטסן לקיים : **ואותן** של ישרל ויש בהן משקה טופח ונע
 בהן יין אסורין אם לא בעבריו והנעלה דומיא דאדות יין
 שאין מכטסן לקיים דבעי עבריו ומהו אם יש הפסד גדול כמו שמשך בהן יין
 הרבה אין לאסור אם כמכטסן במים תחלה או אם היו יבשים כמכטסן בהן היין
 ותחלה דשטא נקרות דוקא שהן של עוד כמ' טי' וכע' עבריו אמנם לכתחלה
 בעי עבריו או הנעלה ולא ס' כמכטסן דיימאש דמטהו הזפת במקומות היין ויש
 מקומות מלאות יין ולא ס' כמכטסן וכן כמכטסן כמכטסן וכן כמכטסן וכן כמכטסן
 נמי כתב הר"י משה ול : **והכיות** של עיס אע"ן דעבד קטא אסור אבל
 הכיות על האש נעשאות האש נבולה עד שתרמא היד סולדת
 בו ברפת החבית מכמוץ ודיו כד' : **ומותר** לתת לתוס ציר אמוזיס
 פ' שומן של רגס ואין עריר לבלש

לכתוב בהן שאר משקין בלתי הכשר כמו היין והרשבא ול כל ונתן לתוכן מים
 או צד וכן ומוזגין בשתייה שני המים נאסרין ככל ואפילו לכתחלה נאסרין
 בהן מים לשתותם עכ' **ואחר** שנתן בהן ציד או מוריים נתן לתוכם
 יין שהמוריים שורק הכב ומסכן הדיר קצת המוריים להכשיר
 הכלים במים דוחמין וסלה הרבה ולתת בהם כמין כמין ציר ושורק הסל אבל
 צריך לזה ארס והרי שידמח המים במלח עד שיתר המלח ויהי המים
 מלוחים הרבה ויולך ויביא ומעט המים בכלי מלח צדיו אבל בהעברה לבר
 במים קשה בעצ המאבד ול לפי שאי אפשר להביא המים בכל צדי הכלי וקודם
 שיוכל להפוך בכל צדיו כבר נתפסרו המים במקצת על כת המאבד וזה
 בתשובה לכלים שמסתכן לקיום דסוף בהעברה בדוחמין ואפילו בלא פירור
 הכלי דכבולעו כך פולטו והוא שימלא הכלי מים דוחמין ואם לא ימלא הא
 האבטם השדופות מה יעשלו כי לא יעמדו לא במקום נתיצות ונתן הכלי אין
 מוטבד בנתיצות לא אם לא ילכו המים דוחמין על פני כל הכלי וישהו עמו
 ואין עשין אבטם שדופות לא להעביל יורה ודלה כדי שינעלו שפתותיה
 בנתיצות כדרך בליעת עכ' כך כתב הרב הטלמן בשמו **והרשבא**
 ול כתב שאין דין ציד ומוריס לשאר משקין ששעב בהן
 מלח: **ויש** שהורו לעדות מכלי ראשון עכ' כל דק ודק שקורין דראש
 קודם שיכבדו לעשות מהן כל שלם: **וכל** זה אינו דק בבלי
 שכן אבל בכל חדש כתב הראב"ד ול שאין הועלה מועלת בהן שאין
 כל חדש יוצא מידי דופיו לעולם ויש מתירין לפי שאין זה דק לפסח טעם
 היין והרפא והדוחמין מפתחין טעמן בכל כל אפילו בכלי חדש (הרש וכלת
 וסל הכלים אם שטכס במים דוחמין מותרין וכן הורה הרב יצחק הלוי ול:
 והרשבא ול כל דמועיל להן הועלה בכלי ראשון ועדיו כל ראשון אינו ככלי
 ראשון והל במסתכן לקיום אבל בשאר כלים אינו עולה מכלי ראשון והכשרו
כתב הראב"ד ול דק כל שמסתכן לקיום שעמד בבית הצי צריך
 מילוי ונעדרו אבל אם ברשות ישר נאסר יין בכלי ידוע בשביל
 מנוח וי או משום עדרו ולא שנתנה בו היין אחר שאסר זמן מרובה לז
 מצריכין לזה להחזיק מלא מילוי ועדיו דק טעם לא עדו דבן לא במלא
 דעמד ברשות וי דיכלא מיהלף באידך זמן מרובה והוא ול פי במקור
 אחר זמן מרובה ג' מים עכ' **ובדלים** שאין מוטפתין שולחן מן
 הציס נתן לתוכן יין ואינו חושש שמא נתן בהם היין
 יין נסך ואם היו מוטפתין מדרתין אע"פ שהם חדשים והרשבא ול כתב

המחנה

ויהי

שככל כל בין ויבול בין קטן אפילו המעצאש של ער צדיכין מיליו ועשרי וארבע
 חרשים או משום הין הטקן כשעה ופיתיה או שמא נגמנו בהן יין אחד ופיתית
 ואין טבר עב: **וכל** כלי שאין מכנסין לקוים כגון החטף וכר
 היה מתחלה של ישרא משכסו במים נדין ואם
 חיה מתחלה של יין צריך הדחה וסת דרשכא ול בכל מקום שאמרין צריך
 הדחה צריך שפשוף ביד להעביר היין הנקשר בו ונעזיבש טס ולמטה אבן
 דגש באדמה בעה: **וכל** כוס שישתה בו הניי אסור לשתות בו ישרא
 אלא אם הדיחן שלש פעמים שילבו מומן כל צרכניה יין טבו
 והטעם לן פעמים מאוס נרר שמא לא שטכסו כגון בפעם ראשונה ושתיה
 ויהן בשלשית והמחמיר תבא עביו ברה: והדש ול לא העריך כל זה אלא
 שכל חרס בלבד והרף ול העריך נכ בכל וכו' ליהדיחן פעמים ולא ידלס
 בב אלא נדוקא אבל של שנ די להם באחת והדי מקורביל כל כלי חרס חדש
 דשי היה מעריך למת בהם מים נ פעמים שיהיה בלוע ממים אבל דת אמור
 אפילו אחת של ויש סג בהדחה ובקר מותרין והדשכא ול נל ידאח לי
 של אמרו לא בכסות שאין היין משתנה שם אלא לפי שעה אבל כד של
 חרס שאין מכנסו לקוים שנתן בו ישרא יין או מים ונשתנה בו קצת אפילו
 פעם אחת אם ישתמש בו הניי מכאן ואילך מותר: שכבר שבע בפעם
 ראשונה ביד הישרא עב: וכן נמי כל רב המרמה בשם דשי שאם הייה
 בלוע פעם אחת ויטהו שם המים עד דביע היום מותר
ומאני דקונא פי כל חרס השוען באבר ונקראין קונא על שם
 העורף המערב בו ביד או עפרת או טאר מים מתבות ויוצא מתרנג
 הפסוק הוביש כל עורף דמותר ומין אית הבה כל קיע: אם הם לבטח או
 אדומים או שחורים אנפ ששתמשו בהן בין נקר מותרין אבל הירוקים
 אסוריים לפי שהם בולעים: ואם יש בהן דבר מונח במדש שאין מנופה
 באבר כגון אסורין והוא שנטכסו בהם לקוים אבל אם לא כנסו בהם מקום
 אפילו הן של חרס מדיחין והם מותרין: **ויש** מחמירין ואומדין טל
 שכל כלי חרס ששתמשו הניי פעם ראשונה ושניה אנפ
 שאין מכנסו לקוים אסור להשתמש בהן אם לא במילוי ועשרו יין יישון
 יב חרש: וכן כתב הדש ול בפסוק טלף: ואם היה של עץ צריך נגוב
 ואם שטכסו או הדיחו אינן אסור הסלי העליון משום נטף: וכן המהרש
 כשמודרין לבלו של יין והרף ול טב הע מאנ דקונא פי המהותכין
 בעפרת אם יש בו יין ונשכו הניי סג שנטכרן והא דקא אמרין ה

מאי דקווא דעדיטון עדין אן העלבה היינ דנקא כשמהוהבין מוסכות
 אצל העופרת סוף בשטנך אבל ע"י מאי דקווא המהוהבין מוסכות
 נאם לידיו עירך העלבה ועל דלמחלה אין להחזיר בשטנך מחור
 כדפ"ד ח"י אבב בדעבד אס שטענען ונעמן ב"ן מותר לזכר ר"ה
 ול' יהל' אהרן הפלי' ול' כח בדיען בפרק ב' מע"ג כלי חרס השונען ב'
 באר דיט לעשן העשירין ככל עין וכלים קטנים שבהם אפילו לבלים
 קטנים שבהם אף מחלת העשירין באיסור דין בהרהר נאם יש ב'
 באומה טענה עדין שקורין אלסם כל זמן שכלם בן יין אסור כלל
 אין להם תקנה אפילו במילין ועדין אס' ביישון י"ב חדש וכן הדין בכל
 נגד ונשאמורטן הכלי חרס השונען באבר נאין בהם עיריך שדיט ככל
 עין לעשן יין אסור טעם אבב לעשן חמין כל ששיתמש בהן בא'
 באיסור אין להם תקנה לעולם שיהי' הן בולען ופחוריה העברה
 לכלי חרס שאינן יקרא מירי רפין לעולם ונכשה ששרטן כלי חרס השונען
 לשאמורטן ככל עין לעשן יין טעם לא אסורטן אלא שאין בהם נמנות אבל יש
 בהן נמנות דין כשאר כלי חרס נאם מחלת העשירין באיסור אפילו כלים
 קטנים עדין מילין ועדין ע"כ: **הל' נגד** אין להם טהרה עולמית
 פ"ה אס' ביישון וחדשטא ול' כח **הל' נגד** אין להם טהרה עולמית
 מחלת העשירין ציר ו' בין בדיט' פ"ה כלי נתר מחפורת של עיר
 פ"ה עפר מחפורין בו עיריך אס' בלען: **הל' נגד** טל אבן או של עין
 שדרך בה הני' או נ"ב טל אבן שופמה קני' אע"פ שלא דרך
 בה מדיחה במים ואפר נמים ואפר ד' פעמים וזהו הנקרא נגד
 נאם דורך בהן נאם היה בהן נמנות מקדש האפר למים נאם טל
 מקדש המים לאפר וחדשטא ול' כלי אס' כלי יבש הוא מדיחו הטב
 במים נאם מקטנו היטב באפר נאם מדיח נאם כלי לח הוא נגד
 אפר נמים אפר נמים ונבב מקום שאמרו מנבב אס' כלי נגד מדיח
 הוא עירך להחזיר הקטנים כדי שיעשו המים והאפר בתוך חבור העשירין
ואפר סתם פ"ה ול' בבל מקום אפר או עפר דכ"ס שאפר
 קרוי עפר וכל מעפר שדיפת המטא' כ"ך עפר קרוי
 אפר סתם ויהי' דקמט אפר מקלח עב עפר מקלח דאי' נגד אפר
 סתם משק עפר ואפר ומקלח מוציא מעפר סתם נ"א דלעשן נגד
 בעשן לעולם אפר דוקא ולא עפר וכן המעט וכן ראוי להורות
 טל אבן ופומה שדרך בה קני' ושל עין ופומה אע"פ שלא

דרך שם הני עיר קלוקן הופת או לטנה יב חדש או מיטלי ועשרי טענה
 ימים כמו קנקנס' טבל מקום שאמרו עיר קלפה אם מיטלי ועשרי
 אין עיר טלס' וכן נמי ביאר הדפדא' ול' ויא' רס' דרך בה הני בלא ופירה
 בטל טוב' וזה לא ביאר הדפדא' ול' ויא' רס' דרך בה הני בלא ופירה
 או מיטלי ועשרי או הסק או ייסון' **ולפי** זה אין להקל לאותן העשטס
 והקורטטין שדורכין בהן העניס' **לדורך** בהן אלה בלתי טוב'
עולות אם רובין לדורך בהן ודרך בהן עני' תחלה סגב' הדי'
 מקורביל ול' דיש' לכן דין' נל' להעריך' לכן טוב' דאין' לומר
 דוקא בנת' עיר' טוב' לפי' טעמם של היין' בדוחק ובסבך' ע' דוחק' כנבד'
 הקור' לא היא' דבנת' שלום' לא היו דורכין' כי אם' ברג' ולא היה להם קוזה
 כי אם' בנת' הבה' כדאמרינן' מהו' לדורך' עם' הנכרי' בנת' והוא' מנסך' ברג'
 ואפי' הכי' מעריך' טוב' וזהו' בניעות' ועולות' שלם' אבל' אם' לא דרך' בסס'
 כבד' ועבר' עליהן' יב' חדש' אין' עיר' טוב' ואם' דרך' בהן' הישראל' בדיעבד'
 היה' מתיר' ר"ת' מטעם' דאסור' ללכת' בטל' הוא' בששים' וסרשטא' ול' כתב'
 אותן' עניות' ועולות' שלם' שערסין' לדורך' בהן' ברג' בלא' קורה' דין' סרין'
 נקול' וסריכות' טוב' או' חסור' אם' ופירות' ולפי' דשי' ורבותי' הישראלים'
 ול' אמרו' אם' דרך' בהן' ישראל' תחלה' אינן' עריכות' אלא' הדחה' וכן' כתב'
 הראב"ד' בפירושו' ולרס"י' הדפדא' ול' מה' הן' עריסין' טוב' היסבך' הלוקח'
 נקטה' של' ויין' עריך' לטובה' אם' אינן' יורע' בבירור' שיש' יב' חדש' משכא'
 כלמי' הבטיר' עד' עבטין' ומיהו' ר"ת' אומ' שאם' נסח' ולא' עשה' טוב' ואין'
 יורע' אם' עמד' יב' חדש' יש' להקדו' משום' דסנהס' נקלות' של' ויין' בתוקף'
 שאין' כח' יומן' ואפי' דרך' בה' הני' עבטין' ודרך' אחרינ' ישראל' ללמד' לתור'
 הוא' ול' משום' הפסד' ונהן' טעם' בדבר' משום' דעבטין' שדורכין' ברג'
 אין' הן' נבלע' מפת' כבוד' הקורה' ועוד' הביא' טעמים' אחרים' עמ'
סל וענינו' של' ויין' לא' לנכלו' בטוב' אך' מנחן' יב' שעות' תחלה'
 משין' שמימיו' דורפין' או' תחת' יער' שמימיו' מקלחין' אבל' אם'
 הם' של' ישראל' ונגע' בהן' הני' סוף' בדיחה' והרשטא' ול' כתב' מסגרת'
 שחטטין' בה' את' היין' בלעזת' פירות' וביא' של' ויין' כגון' שהיא' קטורה'
 שחבליס' של' חריות' של' דקל' מדיקין' שאין' בולטין' כל' ואם' קל' של' צמח'
 (והוא' מין' ממי' הקדש' והיא' קטורה' שאותן' מין' מנפח' לפי' שהוא' בלע'
 יותר) ואם' יש' בה' קשרים' מהלחין' וכו' צמח' היין' לביטול' ומעבין' והם' טהורים'
כדי הנת' שדרך' בהן' חבדי' כגון' הרפין' והערסין' (ואלוטבין' מ')

מדיחן השקטין דיורטאש בלען של נגרים ושל בצבון קנבוס בלען מנעין
ושל טיפא בודא בלען: וסל נבי גנען בלען מייטען יב חדש או מנעין
ברותחין או חוטטן במי וזנס או משחן תחת היצאר שממין מקחלין או
מנעין שממין רודפין קורטש בלען יב שעות נאחש משתכחם ברח
הראנד ול כי זה הכסדר איט ראוי לכלי טיש בן בית קבל
וכתב לפי שאין הכמים דעין עליו ושטפין אותן ונראה שיעני

הכסדר הקונאש של כלי היין מס פרקין והרשכא ול כתב זה הכסדר
מועיל בכלם ואמ' שהמים הדורפין עליו העוברין עליו מפלטיין היין הבא
בדפני הכלי עב: **יש** שמצייכין גרחה בכל כלי היין טופח על מנת
להטפוח אס נגש בו הפין יוש מהמדין עד אפי' היה נגב: אכס
בדיעבד אס הוציאו עליו יין מותר שלא החמירין בלעך אלא אכס בא לומר היין
האסור: **כל** כלם שאין מכנסין בהן לקיים ככוס וכוסות וכוזיא
של עד או של עץ או של וכוסות או מרבה בן שהיה

תחלת השמיטין ביד יין ביד ישראל אס אין מופתין אס נגמא בן יין נסך
כני להו משכשך או בהדמה וכן דעבד פדשכא ול: ואס היו מופתין עריכין
מילוי ונערו: ואס היו יבשין ברוק או בשמש יט מותרין להם בתוסין כשר
והראנד ול אומר לפי שהיין נקדש במלכו בפתגמו וכיון הסדר הבא עריו
נמוח לפיכך איט נראה לעשות כן בלתיחלה: אלא בשל עץ אס טפספ בעפר
ובדיעבד אס הוציאו עליהן יין כשר בלי הכסדר אחד מזה: יט נותנן מילוח בין
תחלה השמיטין ביד יין בין תחלת השמיטין ביד ישראל ואפילו אין מכנסן להם
אפילו בדיעבד ואפילו נגבש אסור: **המשפך** שמדד בן יין
לנבדי אס יט בן שבת יין אסור עד

ינגבא: המחץ והמשפך של יוש מחץ הוא כלי שדמין בו היין מן הברית
להביות: ומשפך הוא כלי רחב מלמעלה וקצר מלמטה ומעדין בו היין להביות
ואס הם של של חלל הדמין ול דעך בענין: ואס הם מופתין יקלף הופת ואס
הם של חרס עריכין מילוי ונערו: והטעם דמקרי' בהמלא כג ימי' הב' עיר'
אבל שאר כלי עץ שאין מכנסן לקיים בהדמה בעלמא סג' להו עב:

כתב רב הילאן ואין יין שאנס את ישראל ולקח ממנו מדות יין נמילא
אותן ימור לשרש להשתבש בהם עד שימלאם ימים: וזה
למארות של עד עב: **משמרת** היין של ינים מטייער ומט'
ומימור מדיחה באפר: ומיס' ואפר ומיס' ד' פלמס'
ומנפך ומסמך בה: ושל שש מייטען יב חדש: בדא בשאין בה קשרים:

וזכר אם היא של שש ויש בה קשרים חיינ כנס בין קשר לקשר ולפיכך מתירין
 קשרים טבה ומיישנה לפי שאין טוב מועיל לרבה שיש בו קשרים ואיפשר
 שאם שראו במים שלשה מים כעין מיליו ועשרי דיין שינשל וכן נמי כתב הר
 אהרן הלוי ולזמן כלי חלה והוצין וכיוצא בהן מן המקצפות שדורכין בהן היין אם
 היו תפודין במלח מדיחין ואם היו ארוגים זה בזה כסבור קשה מדיחין באפר
 ומים דפגמים וסומכין קודם שיסתבט בהן ואם היו תפודות בפסחתי מיישנ
 יב קדש ואם היו בהן קשרים מתירין **וכתב** הראב"ד ז"ל דהר"ר
 לטכ סלי היין טעם שצריך להתיר ולהתיר המעורות שקודין צלחליש
 ירצו לשנות בו מיליו ועשרי וכן נמי צריך להתיר המעורות שקודין צלחליש
 רבס זה דומיא דקשרים ואותו המבט אינו ראוי להחליטו עד אחר יב חרש
 או שצריך הדוריא הנדבחת בו שהיא אסורה עד יב חרש ואין מיליו ועשרי
 מועיל נה לפי שהוא יין קדש או יין מעורב עם העפרוריות ואין הכשר מועיל
 ליו שגמו ונס הכלל נעלם מצריך הרב לפרע מיעל דפט כל אלה הדוריא
 הנדבחת בו לפי שאין הכשר המיליו והעשרי מועיל בה כי אם יישון ונפ
 יש פחות שמה תחת אותה הדוריא נכנס היין ונבלע הרבה וצריך בקלות
 כדי שיכנסו המים במיליו ועשרי עב ואיכא מאן דאמ' דלהכשר מירי
 ועשרי לא צריך חליפות ופתי ולא נידת הדוריא ולא תחת שום קשר ולא
 שמה המרת קשרים אם לא נלגם או ליישון אבל למיליו ועשרי והטעם
 דבבולטו כך פולטו וכנס טכנס היין כך נכנסו המים וכן דעת הרשב"א ז"ל
 ריחים של אבן שנוחתו בהן את ההרדל אומ' הר' יצחק משפונדסך לזה
 בפרה' בעלמא דאמריט' במוספמא דבזכים פר' כל התורה כל נלגים
 וכלי אפנים וכלי אדמה אין טעמן מריקה ושיפה לא מדיחין וכן טהורין
 אצל הר' יהודה הנקרא שיל ללא פי' דאזנה המרחבה הייט הנשלה ולפי זה
 צריכין הנשלה ונסכת דב' יוס' הלוי ז"ל וכן נמי כל הר' מורה דמראש דריחם
 או המהגת של אבן או של מחבת או של עץ שעשין בהן חרדל או מיט טבול
 והכלים שמשתבטין בהן כגון הכף צריכין הנשלה בכלי דאשן הטעם
 כיון שמשתבטין בהן בדבר חזק הייט המומץ והחרדל ואפי' היה תכולת
 תשמישין ביד ישרא ואח' שנתמט בהן חני ולא סג' בהכשר גדול דח'
 דחייטין בהן משום נשול ויש שבדי מחמין מים בכלי הם לצור
 הטיבול ואם הם של עץ צריכין אחר ההכשר טבילה עב לטוב

תמזהלכות טהרת הכלים בעו' מאצמן וסומך טה' שלם

הלכות איסורי מאכלות

ת"ר של לחם וטימא לא יטל לחם ויטור: לחם ואסר לא יטל לחם ויטור: ובאר הד אחר פלי' ו' ברא' כשה אוסר או טמא קדמה הולאתו ואח' נחלקן: אבל אם יטע בבית אחר אחר מטמא ואח' מטמא: אחר אוסר ואח' כמער: וכן הוא דנים: אם היה מרוב צבול מחבורו במכמה ובמטן ה' אחריו: ואם לאו ה' אחר המחמיר: ויהושע בן קרחה אומר בשל תורה אחר המחמיר בשל סופרים אחר המחמיר: אמר רב יוסף הלכה כ' יהושע בן קרחה: וה' דאיכא דאמרי בשל מלך הלך אחר המחמיר: ובשל סופרים אחר המחמיר: דשוכה טעם לטעם ו' על מה שאמרו ו' כדאי הוא ל' פלוג' לסמוך עליו בשעת הדחק: אין לומר דבר זה כל א' ש' צבול ממע במכמה ובמטן: והלכה כ' פ' ה' דהולבין אחר הצ'ול' ואפ'ל' בשעת הדחק: וכן במקום מחלוקת יחיד ורבין אלא אם שעת הדחק שיש בו הפסד מרובה או טימא בזה: וכן שאמרו במסכת נדה פ'ק עשה ל' כ' ליעזר נ' ו' ו' שורת הדין אם היו ש' פוסקין כאחד זה אוסר וזה מתיר: אם ידע שהאחד צ'ול' במכמה ובמטן וי'טא שמו כן הולבין אחריו ב'ן לחלל ב'ן למחמיר: ונשואן בשל תורה אחר המחמיר דפ'קא דאורייתא לחומרא: ובשל סופרים אחר המחמיר: וכן שמוך ע' המיקל בשל תורה עוכד ועליו נאמ' ומקל י'צ' לו: אבל אם היה רב אחד במקומם ובעד כ' הולבין אחר דם: ויהו מחלוקת ארץ ישראל ובבל בתדבא דאורייתא: ש'ל אוסרין ו'ל מתירין אפ'ל' בבבל אם דעתו לחזור אעפ' שהוא חכם דאורייתא לבבל בב'ל: ובפ' כל הבשר אמר ל' איקלע לבי טוות דישבא מיילת ליה דישא דסווא בחלבא ולא אכל ולא אמ' להו ולא מידי: כי אתא לקמיה דר' אמ' ליה אתריה ד' יהודה ב'ן בתירה הואוכ': וכן דרך חור מקום טעון לשאול מעשרים על פ' אחר מצ'ול' הפוסק' כ'ן הריצ' ו'חרמיה ו'ל הרי עשאו' ה'ר'ול'ם כרסם: מיחו אם יש ש' חכם אחד ודאי' להוראה ודואה דאיה' ל'סור מ'ל' ב'ן איסור שאין לו כ'סם ממט: ד' דבסק' דים לו לא יעשו כדב'ריו יקלל כספד דבם במק'ומו'נו: ובמקום שהם ש'ט בשל תורה הולבין אחר הדוב' ואם יש ש' חמירי חכם דאי' להוראה: ודואה דב' המיקל ב'ה אי'ט'ר שיעשה כקול' מ'פ' ש'ט כהוראתו על המיקל והם רבים כ'צ' הי'ד' כ'ן נראה ל': ע' תוס' העובתו ו'ל' בפ'ק' לו טרית' חכם שטימא אין חבירו רשאי להתיר

ורס"נ

וטרב הראבד ול דאן רשאי ואם התיר אימ מותר קאמ וביאר הד אהרן הלוי ול
 ואפילו דאק הדאשון אחס והודה לדברי השטע' ולא משום כבודו של ראשון
 אלא האויל ונפק עליה שס איסורא מה ליה חתוכת דאיסורא נדוקא בדבר
 התלו בשקול הדעת אבל בטעות המתברר מדבר משנה מותר ומותר ואריך
 היס דמשקול הדעת כגון תרי תנאי או אמוראי דפליגי אהרדי ולא איתמו
 הסת לא כבוד ולא כבוד וסוגין דשלא כבוד מיניה ועבדי איהו כאריך
 היינו שקול הדעת וכן נמי דעת הדעתא ול שאם טעה בטעות המתברר
 מדבר משנה מותר ואריך וכן נמי כל הד מאיר כל שמעון ול וביאר עוד
 שאפי טעה בפסק הריאק (הראבד ול טעוה בדבר משנה חשבין ליה אס לא
 ימצא חסם אחר כיוצא בו שיאם כדורארו וחודר) **עוד** כתי שס לא
 אכלתו סבהמה שהורה בה חסם (מפני זה היו

חסדי ישרל מבהמה שבאה לכלל ספק והותרה מתוך הוראת חסם והם
 מילתא דמליא בסבדא אבל מילת דאיכא למימר מן מריה סמך מי למי
 והא דליכא משום חשדא כגון דבר שנמכר במשקל ואם פדש אין זה אלא
 מורת בורות כך כל הד אהרין הלוי ול אבל דבר שנמכר בטומא לא כדאמרי

הדחן מן הכיעור ומן הדומה לו **העושה** בקולי בט וכקורי
 בה דש' כחומרי טההם יעלו הכתו אומ' הסידר

במשך ירך ופרטי ול במחלוקת אחת שיש בדברי בט קולא וחומרא כגון
 כמה חסרין בטדרה שהולך בט לחמרא לעגן טומאה ולטריפה לקולא
 דאין וכן לטריפה ובה מקילין לטומאה (מחמדין לטריפה האוחז קולי
 בט וקולי בה דשע טרדין סותרין זה את זה והאוחז חומרי טההם הסליל
 החשך ירך שאין יורע להבחין על מי יסמוך אבל בשני מחלוקות שהקל
 אלו בן וכן אין בן טוס כסילות דסנרא כהא בהא כבט ובהא כבט עכ:

כתב הראבד ול שט תלמידי חכמי בעלי הוראה שאחד אוסר
 ואחר מתיר והמתיר אוכל לטעמו ומוכיל לחבירו האוסר

אין זה משום ולפני עוד לא תתן מכשול ואעפ שירע בחבירו שאסור לו לפי
 דענו ודוקא כשאסור עבר לו לאוסר דאי לא סבירא ליה לא ליכול אבר
 טאמין עבר לו לא כדאמרי פה כל הבשר חס ליה לורעיה דאבא דלטיפי
 ליה מידי דלא סבירא ליה מיתו היבא דאיפסיקא הסבא דלא כותיה
 בין לטעיה בין לאחדים אסור עכ: **כתב** הדמסם ול כל איסורי
 מאכלות שבתורה שיערין בסוית בין למחלוקת פחוית
 בין למיתת שמים וכל המחוייב כרת או מיתה לוקה והאוכל פחוית

מכשיעור זה מכין אותם מכות מרדות והאכל אכילה ונולד מדבר איסור
אית חייב ולא חלקות אחרת אם לא התנו בו על כל ית וית. שאם התנו בו חייב
על התדא. והאכל מעט מעט עד שהשלים שיעור כחית אם שהה ממחלת
ועד סוף כדי שיעור ג' ימים בימים מעטרת הכל חייב כמי שאוכל הכל בבת אחת
וזהו שיעור אכילה פה שאלו הכל מקום לפי דעת המלך ול' ולדעת רש"י ול' הוא
אכילה בימים ואם שהה יותר מכן פטור וכן השלמה הביעה מסתם
יין כמעט מעט אם שהה יותר מכדי שמינית רביעית פטור:

וכר האוכלים האסורין אינן חייב עבירה אם אכלן שלא כדרך הנאתן
חזון שבשר וחלב וכלאי הכרס שלא נאמן באזהרת איסורין אכילה לפיכך
הנמשך חלב חס עד שתבוק ויין או אכלו חי או שערב בו דבדים מדין כמון
דוש ולעגה עש יין נכר או להוך קדירה של גבילר ואכלן כשהן מדין או
שאלו האוכל איסור אחד שהסדיר ונתבטל ממאכל ארס הדין פטור
שהדין לא נהנה אבל אם ערב דבדים מדין לתוך בשר בחלב או לתוך יין
של כלאי הכרס ושתה אמתו חייב: **וכר** האוכל כדרך הנאתן
אפילו לא נתכוון לאכילה חייב: **וכר** האוכל כדרך הנאתן
שכר נהנה ואם באר

לן הנות על כרחו באסור מן האיסורין אם נתבון לו איסור ואם לאו פטור:
ואם אכלן דרך שמחה או סמלעמק שלא נתכוון לאכילה חייב
אכלו לתיאבון מפט הרעבון חייב: **ואם** אין לו מה
יאכל לא דבר איסור והיה במדבר קומת לו
שהריחה מאכל איסור מאכילין אותה מן המדבר
עברה אם נתייבב רעהה מוטב ואם לאו מאכילין אותה

פחות פחות מכשיעור ואם לא נתייבב רעהה מאכילין אותה עד שתתפשט:
וכן הבדיא שהריח דבר שיש בו חומץ וניחא בו מן הדבדים שהם
מערעדין את הנפש דינן כעברה: **כר** שאחזן בולמוס
פי' חולי דעבון המסמא את השעשע והוא לעון יוט מאכילין
אותו מדי ואין מחזיקין על דבדים המותרין יאלא ממדריין בנמצא עד
שיאורו עשן מוטב ואם לאו מאכילין אותה חמור: **דבר** איסור
שנתערב בדבר מותר מין בטאית מין בנותן טעם
ומין במין שאי אפשר לעמוד על טעמו בטל בדב: **מיצד** חלב
כלות שפסל להוך הדיסין נעמוה הכל טועמין הביסין
ואם לא נמצא בדם טעם חלב והיה בדם ממשן הדין או איסורין מותרות
נמצא בדם טעמו ולא נמצא בדם ממשן הדין או איסורין מדרבדי סופרים:

ביצד הוא ממנו סוף שהיה מהחלב כוית בכדי ביצים מתערובות
 יום אבל מן הדין סוף ביצים הוא יום בהן כוית מן החלב
 לוקח שהדי טעם האיסור וממנו אבל אבל פחות מן ביצים מכן אותו מנת
 מדורות מדבריהם ואם לא היה בתערובות כוית בכל ביצים ואם שיש
 בהן טעם חלב ואם לא ההדירה אינו לוקח אלא מכות מדורות
נפד חלב כליות לחלב אלה נעמוח הכל אם היה חלב האלה נעמוח
 כחלב הכליות הכל מותר ואם חתם נבילה שנתערבה בטא חתיסות של
 שחוטת הכל מותר מדברי תורה אבל מדברי סופרים הכל אסור עד
 שיאבד דבר האיסור מעצם מיעוטו ולא יהיה דבר חשוב שישא עומדת
ובבמה יתערב דבר האיסור ויאבד בעצם מיעוטו יש דבר שיעברו
 חכמי בששים ויש במאה ויש במאתים ויש בתתקם חלקים
 טבע האיסור כן בדין ויש אסור תערובתו בכל מה שהוא ההיתר ויש בטל
 ברוב ויש אסור בדיוח ויש בטל בחמישים ומעשה והוא כן בכל ויש שאין
 אסור בפליטתו לשלם לא כל זמן שסכרו זרקו ואכל השאר כן עד הנשה
 כתב אחד מן המחברים משן השיעורין ד' ולא מנעם משהו טרף טעם נעשה
 טעמה כוית כורים כחומה כביצה כבוצת דבישת ס' ד' אלה
 וכתב דם האשכול ו' המחבר האריך בפירושו ונתן מקור השער הראשון
 הם עוב וין נדך ונ' ונדר בחלב במיט במשהו ומהן כפסח בין במיט בין
 שלא במיט דעריין בזמן שלא במיט און מיט: דם כדאם דם אמור דבן
 טעם ואמור דבן כפסח ואמור דבן כס' מין נשאים מיט דהיתרא
 כן קדירה שבתל בה תרומה ונשל בה חלון בעת טעם דאיסורא כן כשר
 בחלב טעם לה קפילא מין במיט דליכא לתיקס אעמא אינדי מין ושאין
 מיט דליכא קפילא כס' דן שיערה לעצם כשעורה מן המת שמשמא במע
 ובמשא ואין סומא באהל ושעורה שאדור לא נבילה ולא קטנה אלא בזמנות
 קד' כעדרה מן העדן מטמא ושיעור חסדים טומאת עדן כעדרה ל' ל' ל' ל'
 שחומט שהוא משמא עדן ומלאת בדייה כסדרה כד מפורט בסורה
 הכל בין כראיה ובאנשים מחייה כעדרה ומקום עדשה ד' שערות ו'
 ומקום הנזים ט' עדשות נמצא ט' עדשות ו' עדשות ל' שערות ו'
 שאדור לא נבילה ולא קטנה לא בעצמה ההכיות לכל חסידין שבתורה
 רוב שיעורין כוית כדאמריין ארץ שכל שיעוריה כותים כן דס וחלב
 ומת ופליג ונבילה ותקבה סאלה וכוית מן הערומה וכוית מן המת
 כמין נמשא ואהל: ה' הוא כורים לענן נענש בדתן ופסה על בדרת

שיעור

בנים חקל סדובע ומקום הרים מעש עדשה: הן כסותבת לוס הספרים:
 חל' הוא בביצה לענין טומאת אונסין: קט' כן ובה לבחזת שבת:
 קי' דביעת לענין שבת ושאר כל המסקין דביעת: וכל השופטין בדבוס
 ודביעת דס' מן המות נחמש סומקתא נחמש מורדת: קי"א בששים
 כדאמר: ויך בס' כחל בס' טיבה בס' וכו' הא דאמר: אמור דבס' בששים
 מין במיט דליכא למקום אשעב אי נמי מין ושאת דליכא קפילא אדמאה
 בששים: קי"ב הוא טאה לתדומה ודולה לתדומה מועד ותרומת מועד
 של דמיא וכהו וסבורים: והא דאמר: אין בולעלות באחד ומאה אלא
 כמאי לאו בששים לא בטאה: קי"ג הוא מאתס לעדלע ולכלאי הדברס
 ולעיר עב דן טאה שהוא דביעת בסאתס שהוא קרוב למאתס
 סמאתס הוא דביעותין: קטיעור הי' הוא אף להקדש לא בטיל וכו'
 ביצה שגלדה ביש דאסור לאוכלה עד מציא יט' כדאמר: נחמד בה
 בלף כולן אסורות דדבר שיש לו מחזיקין אף בלף לא בטיל כל אלה
 דבדי המחבר וחשב ושייך: והא איכא מלא לונגין (והמקדש אס' טעם
 מלא לונגין ולאסור וכו' בה כהניס האיסורין ומלא מקדש וססלע
 ומלא מרוד קרב' ון מדות שהיו במקדש: הין וחצי הין נשלישית ההין
 ודביעת ההין: לונג' וחצי לונג' ודביעת הלונג' ועל: (בטאה דרב שריוא
 לפדש להס' אס' יש משקל לונג' וכו' ולסומבת ושאר שיערין לא)
 למשקל סספס: והשיב הון ידען שאין לאו השיעורין משקל בסספ
 לא בשטטה ולא בתלסור כל עקר: והא דקצית דרבנן דשיעדו לפי
 דעתם כיצה ולא שיערו קצית וכו' סומבת: וכו' ובה משום דביצה תלניין
 כה' מיל' דנפ' ש' קב וסאה ושומר ואיפה כולפון בכביצה לפיכך שיעור
 לפי דעתם: אבל הני שיערין שבקין לפי דעתם של רואה כר' יוס' עכ"ל
 וכן נפ' ונפ' במלכ' אסורין ואסורין בכל שמוא
 בשאינו מיט אסור בטח טעם: **והטבל** מפת **ומין**
 שאיפשר לתקן איסורו בכל שהוא
 בטח טעם לשאר איסורין: **וכל** דבר שיש לו מחזיקין אס' נחמד
 במיט אס' בטל לעולם ואס' נחמד בשאינו מיט ולא נרס
 טעם מומד חוץ מחזיקין בפסח שאיסורו במטהו לפי שמהו בו כל מחמת
 לא האסור: וזו דעת הרמב"ם: **ויש** כתבם דאפי' לא היה איסור
 אלא מדבריהם כן איסור מקצה: **ויש** וקלד ביש לא טעם במיט
 וא טעם בשאינו מיט דלעולם לא בטיל אף בלף אפי' נעמד דאומדנות לרבדיה

כתב

הדפסן זל יראה לי טלא אמרו דבר שיש לו מתירין אלא טעמיהו
 עתה לבא מעצמו כבינה שעלדה ביה שנתעבדה באחריות
 שהיא מזהרת בערב וכן אם המתיר בידו לשאתו בלא הפסד בטבל שנתעב
 בפירות מעשרין ויש בידו עוד טבלים אחרים שהרי יכול להפרישם להטבל
 שנתעב על הטבל שלפניו שעתה עדין לתקנו וכן כל כיוצא בזה אבל
 כמה שאין בידו ואין בנדיא שיבא המתיר כן ביה של ספק טיפיה שנתעב
 באחרות אעפ שאפשר שתענן עוד התרופות ויתרו טלן וכן כל כיוצא בזה
 אינו בדין דבר שיש לו מתירין לפי שאין המתיר נדיא ואין בידו לפיכ בטלה
 הבינה וכן כל כיוצא בזה עכ"ל
 אם נתעבדו באחרים אפילו
 בשל איהם בטל

מה
מ

בשר

נבילה שמן טעמיו כהגדר אחד נר עש בעד שחטה דיר
 הנבילה אסור השחטה
 דאיה להקבנר שנתעבדה באחרות
 כדכח ואפי' דבר מנה שטאחרי רבוס להטות
 והבסורס עשין באחד נמאה נעיד להדיס
 ומצטרפין זה שניה

התוכה

תרומה

ועלוי הכסם עשין באחד נמאתים ומצטרפין זה עם זה ואין
 צריך להדיס ערלה לפי שתרומה ממון סק עמי לפיכ אס היתה
 תרומה דבר שאין מקפדין עליה אין צריך להדיס
 כפרו
 שיעור של ערלה לבטא הכסם לפי שהן איסור
 הנאה
 וממאה נסמך את מקדשו ממנו ואמרו דבר שאתה מדיס ממנו
 אם טעל לתוכן מקדשו ועלה באחד נמאה
 חלב ודס ושקצים ורמשים שיערן בטשים
 ממהר נסמך את מקדשו ועלה באחד נמאה
 חלב ודס ושקצים ורמשים שיערן בטשים

ולמה

שאר

מן האיסור לטור טשים של דיתר נמיתא שכן הכל אהר ושישים ניהיה מותר
 טעל לטור פחות מששים הכל אסור ולמה סמכו ופ על שיעורן שהרי
 הסודס מאיל גזיר והוא הודוע אחד בס' הואיל ודיא מתבשלת עמו ואיה
 אסרת אורו שטמל ולכן הסקן הודוע בטלה מן האיל כך כח הרמשים זל
 טעל טו מאלכות אסורות על כתב סס בטמשערין וכן

ובשמים

ובשמשערין

במאותם משערים במקדש ובמבלין ובחתיכות
 ובשעירות ובכל מה שבתדרה ובכל מה שבער התדרה מאחר שטעל
 האיסור לפי אומר הדעת שהרי אי אפשר לעמוד על מה טעל

הקדירה בעצמותו וייעזר לבטל האיסור. וכל הרשעא' ו' וראה ל' דרוק
במין כמיט שטעט בדוב מן ההורה ושיעורו שטוס מדבריהם חולכים בהם
להלך אצל במין מאימין דג'ית בכדי אטילת פ'ס דמר הגדה אפילו
טעמו נשקרו אין חולבין בה להלך' ואין משעבין א' א' בהם טבא לפעם בתוך
הקדירה הי'ר כג'ר איסור' ומר' הקדירה אין מעורפין עם ההי'ר בטל
האיסור' ע' וכן ג'י נראה דעת ה'ש ז'ל דעתה אין משעבין בקדירה וכל
במאי דבטלה א' במאי דא'י לקמן מרובט וק'פ'ר ומח'סות' פ' ק'פ'ר הוא
ע'י'ר הנ'על בטל' הקדירה אצל לח'מרא ודאי משעבין בקדירה נ'ע'ר
כ'ן שטעל תבט' ש' הי'ר בקדירה של איסור' א' שטעל ש'ר בקדירה
חולב'ת דבש'ן ש'הא בתבט'ל כ'ר הקדירה כדאמ'ר' ו'י'i
דבדירה מש'ע'י'ן דבמאי דנ'פ'ר מ'ע'ל מ'א ידע'ן ו'ן ג'י פ'ק ה'ט'א ז'ל
כ'ר ה'ד אד'ן ה'ל'י' ז'ל כ'פ' ו'י'י'י'י'י'י'י'י'י'י'i ה'ט'א כ'מ'שע'י'ן ח'ר'ט' ע'ד'ר ל'ב'י'ת איסור'
ב'יע'ר ומ'ח'צ'ה של ח'ט'ב ש'כ'ר ד'י'ן ש'א' ק'ד'וש יע'בור ע'ל מ'י'ת ע'פ'ל' ו'ל'פ'י
דעת ה'ר'ש ז'ל מ'ב'י'א'ן כ'ל מ'א' מ'י'ס ע'ל כ'ל ד'מ'י'ן ומ'ט'ל'ך ל'מ'ס'ן ז'י'ת ב'י'ט'ג'
והמ'ס הש'ח'ב'י'ן ל'מ'י'י'י'י'י'i ה'ס ש'יע'ר ז'י'ת כ'ר כ'ל כ'פ' א'ן ע'ל'ב'י'ן ו'ן ג'י כ'ת'ב'
כ'מ'ס פ'ר'א ד'ע'ד'ר' וא'ן משע'י'ן כ'ן א'ל כ'מ'ות ש'ה'א כ'ע'ר ש'ט'ל' ו'ן כ'ר
מ'ק'ס מ'י'ן איסור' כ'ן מ'כ'ת' ל'ב'י'ת משע'י'ן ב'י'ד'ה ז'א'ס'י'י'י'י'י'i ש'י'ס כ'י'ז'א'
כ'ן נ'מ'א מ'כ'י'ה מ'ש'י'ס'ה' ו'ה'ט'א'ר ו'ה'ט'ב'י'ל מ'ו'ת'ר א'פ'י ה'י'ת'ה א'מ'ת'ה
ח'ת'כ'ה ד'א'י'ה ל'ה'מ'כ'ב'ד' וא'ס א'י'ט מ'כ'ר'ה ו'ה'י'א ד'א'י'ה ל'ה'מ'כ'ב'ד' ה'כ'ל א'ס'ר'
ו'א'פ'י כ'ל'ק ז'ל'ן כ'ט'ל' ל'ע'ל'ל' וא'ס א'י'ט'ה ד'א'י'ה כ'ט'ל' ב'ש'י'ס כ'י'ז'א' כ'ד' ו'ה'כ'ל
מ'ו'ת'ר' **וכתב** ה'ר' ד'ר'ד כ'ל ל'י'ז'ל פ'ר'ק ו'י'י'י'י'i ה'ט'א איסור' ש'ט'ל' א'
ש'י'ס משע'ק'ר נ'א'מ'ר נ'ע'מ'ק ה'איסור' ו'ה'י'ת'ר ע'ד
ש'ל'א נ'א'ר ב'ה'י'ת'ר ש'י'ס מ'ן ה'איסור' ש'י'ס ע'ב'ש'י'ן ה'כ'ל א'ס'ר' ש'ב'ו'ק'ה'א'
א'ס'ר' ו'ר'ו'מ'ת'נ'ה מ'י'ז'א'ן ש'ה'ב'י'א ה'ב' ה'ת'ר'ו'מ'ה כ'ד'י'ן א'ס' נ'ע'ב'ט'ל ד'ן ט'מ'א'
א'ן ב'י'ד'ה א'ס'ו'ק'ה כ'ט'ב'ט'י'ל ו'ה'י'ה ש'ס י'ו'ת'ר מ'ש'ע'י'ס ש'ל ה'י'ת'ר ו'ש'י'ר'ה מ'ק'צ'ת'
ה'ט'ב'ט'י'ל ו'מ'ק'צ'ת' ע'א'ר ש'ס מ'ן ה'איסור' כ'פ'ת'ת' מ'ש'ע'י'ס נ'א'ס'ר כ'ל ה'ט'א'ר
ש'ס כ'ס'ק כ'י'ן ש'א'י'ן ש'ס כ'ד'י' כ'ט'ל' ו'נ'ו'א' ע'ז'י'ן ח'ס ה'ר'ב'ב' ל'פ'י'כ'ר ה'ר'י'ן
ע'ד'ר ל'ע'ב'ו'ת ה'כ'ל י'ח'ר א'ן ל'פ'י'ז'א' ה'איסור' ד'א'ט'ו'ה א'ן ל'ה'נ'ח ש'ס ה'ס'ר'
ע'ד' ש'י'ע'ט'ן נ'ש'ו'ב ל'א' י'א'ס'ר' **ועל** ו'ה' ע'ז'ו'ן ל'ה'ת' מ'י'ס ע'ל ה'ב'י'י'ס
א'מ'ר ש'ע'ש'ק'ו'ן ב'ת'ך ה'כ'ל' ש'ע'ש'ק'ו'ן כ'ד'י' ל'ה'י'ס'י'ה' ב'מ'י'ס
ש'י'מ'י'ז'א' ש'ס י'ש'יע'ר ש'י'ס'ס א'ס י'ו'ד'מ'ן ש'י'מ'י'ז'א' ש'י'מ'י'ז'א' ש'ס ב'י'ד'ה ש'ס ב'ר'
א'פ'רו'ן א'ן א'ן ב'י'צ'ת' איסור' א'ח'ר ו'ה'ר'ש ז'ל כ'ל ש'מ'פ'ת' ס'פ'ק ש'א'ס י'מ'י'ז'א'

וזהו ספ'ר
כא'סור' איסור'
והע'ר'ק' ע'ל ה'איסור'

ב'ה'ת'ר' ש'ט'ל'ת'
או כ'מ'ות ס'ת'ק'